

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

จารุวรรณ เหยิบไธสงค์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ. 2563

**Safety Management of Private Kindergarten Schools in
Pathumthani Province**

Jaruwan Yerbthaisong

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education
Department of Education Management
College of Education Sciences, Dhurakij Pundit University**

2020

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

เสนอโดย นางสาวจรรุวรรณ เหยิบไชสงค์

สาขาวิชา การจัดการการศึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว

ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์แล้ว

ลงชื่อ ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อุทัย บุญประเสริฐ)

ลงชื่อ กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว)

ลงชื่อ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ เนาวบุตร)

ลงชื่อ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตภา)

วิทยาลัยครุศาสตร์รับรองแล้ว

..... คณบดีวิทยาลัยครุศาสตร์
(อาจารย์ ดร.พงษ์กัญญา โน้มน โกศล)

วันที่ 11 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2563

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี
ชื่อผู้เขียน	จารุวรรณ เหยิบไชสงค์
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว
สาขาวิชา	การจัดการการศึกษา
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี 2. เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน 3. ศึกษาข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ โรงเรียนเอกชน ในจังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่มีการจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา จำนวน 65 โรงเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-way ANOVA) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยดังนี้

1. การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า โรงเรียนอนุบาลเอกชน มีการปฏิบัติเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยมากที่สุดทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดและรองลงมา ได้แก่ ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

2. ผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน ในภาพรวม พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้านแตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

ส่วนผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรถรับ – ส่งนักเรียน พบว่า ในภาพรวมมีการปฏิบัติไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่น ๆ ไม่แตกต่างกัน

3. ข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน คือ ควรมีการกำหนดนโยบายมาตรการให้ชัดเจน มีความต่อเนื่อง มีการกำหนดระเบียบข้อบังคับด้านความปลอดภัยทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน โดยการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และชุมชน มีระบบการกำกับติดตามที่เชื่อถือได้ มีการวางแผนด้านบุคลากร งบประมาณ และสื่ออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยให้เหมาะสมกับระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน

คำสำคัญ : การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน , โรงเรียนอนุบาลเอกชน

Thesis Title Safety Management of Private Kindergarten Schools
 in Pathumthani Province

Author Jaruwan Yerbthaisong

Thesis Advisor Assoc. Prof. Dr.Kla Tongkow

Department Education Management

Academic Year 2019

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) study the safety management in private kindergartens in Pathum Thani Province 2) compare the safety management in private kindergartens according to the educational management level of the school and the student shuttle service of the school 3) study school safety management guidelines according to the opinions of administrators, teachers and parents in private kindergartens in Pathum Thani Province. The sample groups used in the research were 65 private schools in Pathum Thani Province, which offer levels of education from kindergarten to secondary education. The statistics used in the data analysis were percentage, mean, standard deviation and hypothesis checking using One-way ANOVA, and content analysis.

The results of the research indicated that

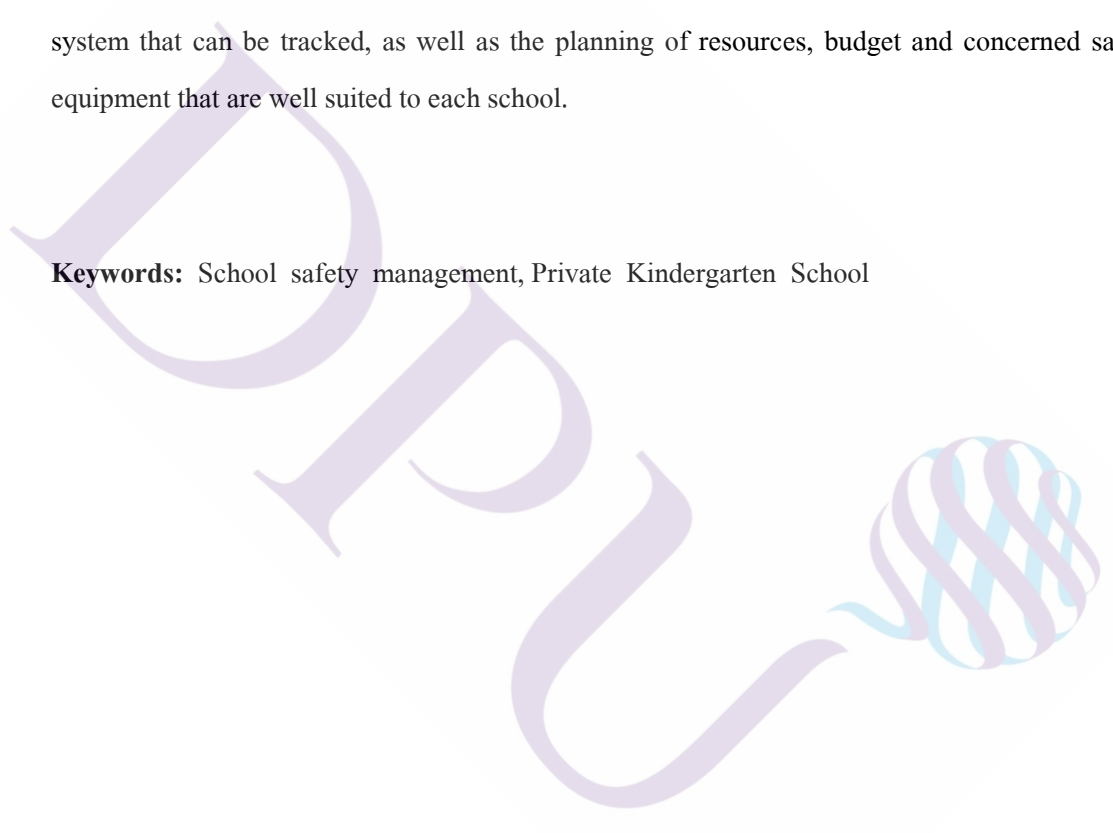
1 . The study of the private kindergartens' safety management in Pathum Thani Province found the highest contribution for all aspects. In addition, when each aspect was investigated, the study found further comprehensive results. The private kindergartens conducted all safety management aspects at the highest percentage. The top three are the safety management policy and planning and the improvement of the safety management and the safety management evaluation respectively. The lowest contribution was the implementation of the safety management plan.

2 . The analogical result of the safety management for private kindergartens in Pathum Thani Province was employed through school's educational management level and it has demonstrated significant statistical differentiation at .05. When each determinant was investigated, the research found all dissimilarities except for the implementation of the safety

management plan. The analogical result employed through the pupils' shuttle service has shown insignificant statistical differentiation. Yet, when each determinant was investigated, the research found that the safety management policy and planning and the evaluation of the safety management are significantly different at .05. Whereas others show no greater differentiations.

3 . This research proposed that safety management should be structured and continually practiced as a measured policy. The regulations of the safety management should also be established both internally and externally; through the collaboration among the school's administrators, teachers, parents and the community. There should be a reliable monitoring system that can be tracked, as well as the planning of resources, budget and concerned safety equipment that are well suited to each school.

Keywords: School safety management, Private Kindergarten School

กิติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับความกรุณาเป็นอย่างสูงจากรองศาสตราจารย์ ดร.กล้า ทองขาว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อชี้แนะ และความช่วยเหลือจนกระทั่งลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.อุทัย บุญประเสริฐ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ ขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประยงค์ เนาวบุตร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสนา วิสฤตฤตา หัวหน้าสำนักงานเลขานุการวิทยาลัยครุศาสตร์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พิณสุดา สิริธรงค์ศรี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต อาจารย์ ดร.เฉลิมชัย มนุเสวต ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หมีแสน และอาจารย์ ดร.ประดิษฐา ภาษาประเทศ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำและตรวจแก้ไขเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งและถือเป็นพระคุณอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์และเจ้าหน้าที่ในวิทยาลัยครุศาสตร์ รวมทั้งเพื่อนร่วมรุ่นทุกท่านที่ได้กรุณาให้ความรู้และให้คำแนะนำด้วยดีเสมอมา ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครู และบุคลากรโรงเรียนอนุบาลแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รวมทั้งผู้บริหาร คณะครู ผู้ปกครองที่ช่วยเหลือและประสานงานในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณครอบครัวที่เป็นกำลังใจในการดำเนินการจัดทำวิทยานิพนธ์ คุณค่า ประโยชน์ใด ๆ ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในการวางรากฐานการศึกษาให้แก่ผู้วิจัย

จารุวรรณ เหยิบไชสงค์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๗
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๗
กิตติกรรมประกาศ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๗
สารบัญภาพ.....	๗
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามการวิจัย.....	4
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
1.6 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
2. แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักการแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.2 หลักการแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย.....	21
2.3 ข้อมูลบริบทโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานี.....	48
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
3. วิธีการดำเนินการวิจัย.....	60
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	60
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61
3.3 การสร้างเครื่องมือ.....	62
3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล.....	63
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	64
3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	65

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	66
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูล พื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานี.....	67
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี.....	69
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี.....	76
ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี.....	86
ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และผู้ปกครองใน โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี.....	91
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	99
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	100
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	103
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	112
บรรณานุกรม.....	114
ภาคผนวก.....	119
ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย.....	120
ข เครื่องมือวิจัย.....	122
ค แสดงค่าความสอดคล้องของแบบสอบถาม(IOC).....	129
ง แสดงค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถาม.....	136
ประวัติผู้เขียน.....	140

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ตารางแสดงข้อมูลโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี.....	48
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	61
4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน.....	67
4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี.....	69
4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	70
4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	71
4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	73
4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	75
4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน.....	76
4.8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรับ-ส่งนักเรียน.....	76
4.9 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนจำแนกตามระดับการจัดการศึกษา.....	78

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.10 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการ ความปลอดภัย ในโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา.....	79
4.11 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียนจำแนกตามระดับการจัดการศึกษา.....	80
4.12 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา.....	81
4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน.....	82
4.14 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน	82
4.15 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการ ความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตามการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน.....	84
4.16 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน จำแนกตามการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน.....	85
4.17 ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชนจังหวัดปทุมธานี.....	86

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย..... 5

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

จากสถานการณ์ปัญหาเด็กและเยาวชนไทยในสังคมยุคปัจจุบัน ได้รับผลกระทบมาจากการเปลี่ยนแปลงของโลก ด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ซึ่งส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิต และความปลอดภัยของเด็กและเยาวชนไทยหลายรูปแบบ ทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้นเกือบทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านทัศนคติ และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบน มีความนิยมแบบบริโภคนิยมอย่างฟุ่มเฟือย การห่างเหินจากศาสนา การทะเลาะวิวาท ดิเคาเสพติด การเสพสื่อลามกอนาจาร ดิคเกม รวมทั้งการจมน้ำเสียชีวิต และการประสูติเหตุจากการเดินทางของเด็กและเยาวชน อีกปัญหาหนึ่งที่มีแนวโน้มรุนแรง คือ การแพร่ระบาดของสื่อที่ไม่เหมาะสมหรือสื่อลามกอนาจาร จนทำให้เด็กและเยาวชนไทยซึ่งขาดภูมิคุ้มกันในการบริโภคสื่ออยู่แล้ว มีการลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนำไปสู่ปัญหาต่าง ๆ (คู่มือแนวทางปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา, 2556, น.12)

นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงสถานะทางด้านเศรษฐกิจ ที่กลายเป็นตัวกระตุ้นที่สำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหา ความรุนแรง การเอารัดเอาเปรียบ ส่วนทางด้านสังคม เป็นสังคมแห่งการแข่งขัน มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี แต่ด้านคุณธรรม จริยธรรมกลับเสื่อมถอยลง มีการแพร่กระจายของสารเสพติด สถานะที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นภัยคุกคามที่มีผลต่อความปลอดภัยของเด็กและเยาวชน การดำรงชีวิตของเด็กและเยาวชนในปัจจุบันจึงอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อความไม่ปลอดภัยในชีวิตและขาดการดูแลอย่างแท้จริง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ได้กำหนดหน้าที่ของรัฐตามมาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการจัดการศึกษาในทุกระดับและทุกรูปแบบ ให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม อีกทั้งต้องคุ้มครอง พัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาค ทั้งหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบัน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนวันละประมาณ 7-8 ชั่วโมงต่อวัน โรงเรียนจึงมีส่วนสำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ความรู้ ทัศนคติ ค่านิยม และประสบการณ์ต่างๆ ที่เด็กได้รับใน โรงเรียน ย่อมมีอิทธิพลต่อจิตใจ ความสนใจ และอุดมคติในชีวิต

การเรียนรู้ต่อไปจนถึงชีวิตในการทำงานของเด็กทุกคนประการสำคัญ โรงเรียนเป็นสถาบันที่จะสร้างเสริมประชาชนให้มีสุขภาพดี สถานการณ์และปัญหาเด็กในสังคมไทยนับวันจะมีความซับซ้อนวิกฤต และรุนแรงมากขึ้น ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมเชิงตลาด การแข่งขันแบบเสรีการเร่งเร้า และการกระตุ้นในลักษณะบริโภคนิยมผ่านสื่อต่างๆ รวมทั้งวัฒนธรรมในยุคโลกาภิวัตน์ทำให้โครงสร้างทางสังคมอ่อนแอ เด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งจึงได้รับการหล่อหลอมที่ไม่สร้างสรรค์ ส่งผลให้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน ล่อแหลมต่อการกระทำผิดทางกฎหมาย หมั่นเหม่อต่อศีลธรรมอันดีงามมีค่านิยมไม่พึงประสงค์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การนิยมซื้อสินค้าราคาแพง การเสพและดื่มของมีนเมา การเที่ยวกลางคืนตามสถานเริงรมย์และสถานบันเทิง การมั่วสุมเล่นการพนันและเกมคอมพิวเตอร์ การทะเลาะวิวาท การใช้ความรุนแรง การแข่งรถซิ่ง รวมทั้งการขู่ร้ายจากสื่อเพื่อให้เด็กและเยาวชน มีนิสัยบริโภคนิยม ฟุ้งเฟ้อ สุรุษสุราย เด็กและเยาวชนดำรงชีวิตประจำวันอยู่ในท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เสี่ยงต่อการประสบปัญหา อีกทั้งยังขาดการดูแลคุ้มครองสวัสดิภาพและความปลอดภัยจากสังคมอย่างจริงจัง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548)

ประเทศไทยมีแนวโน้มการเกิดอุบัติเหตุเพิ่มสูงขึ้นทุกปีจนกลายเป็นปัญหาสำคัญของการสาธารณสุข เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศในแต่ละปีมีเด็กและเยาวชนจำนวนมากซึ่งเป็นักเรียน นักศึกษา ในสถานศึกษาได้รับอันตรายจากอุบัติเหตุและอุบัติภัยต่างๆ ทั้งจากในและภายนอกสถานศึกษาจนบางครั้งถึงกับเสียชีวิตหรือพิการ จากการศึกษาข้อมูลของกระทรวงสาธารณสุขพบว่า มีเด็กและเยาวชนไทย ช่วงอายุ 13-24 ปี เสียชีวิตจากอุบัติเหตุเฉลี่ยปีละ 3,000-4,000 คน ทั้งนี้ ยังไม่นับรวมถึงเด็กที่ได้รับบาดเจ็บและพิการซึ่งสาเหตุแรกมาจากการจมน้ำ รองลงมาคือ อุบัติเหตุด้านการจราจร สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ทหารบกได้ติดตามสภาวะสุขภาพของเด็กนักเรียนอายุ 5-14 ปี จำนวน 40,119 คน เป็นระยะเวลา 2 ปี พบว่า นักเรียนมีความเสี่ยงในการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุถึง ร้อยละ 50 และยังก่อให้เกิดการบาดเจ็บอีกมาก จากการหกล้ม ตกจากที่สูง จมน้ำ และข้อมูลจากการศึกษายังระบุอีกว่า ร้อย 17.8 ของการบาดเจ็บเกิดขึ้นในสถานศึกษา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548)

การศึกษามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ในฐานะที่เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีบทบาทโดยตรงต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ให้มีคุณภาพเหมาะสม และมีคุณสมบัติสอดคล้องกับความต้องการในการใช้กำลังคนของประเทศ การศึกษาจึงหมายถึง การเจริญงอกงาม เพราะการศึกษาคือกระบวนการพัฒนานุคลิกให้มีความเจริญงอกงามทุกด้าน คือ ร่างกาย อารมณ์ – จิตใจ สังคม และสติปัญญา ถ้าประเทศใดประชากรมีการศึกษาสูง ประเทศนั้นก็จะมีกำลังคนที่มีประสิทธิภาพไปด้วย การสร้างความปลอดภัยให้แก่เด็กนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะความปลอดภัย

เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ เพียงใดขึ้นอยู่กับความสุข และการมีชีวิตที่ปลอดภัยทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา สามารถปรับตัวให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม และสภาพแวดล้อม รู้จักหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่ส่งผลกระทบต่อตนเองและผู้อื่น รู้จักป้องกันตนเองในสภาวะคับขัน และจัดการกับชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรงเรียนเป็นสถาบันที่สร้างเสริมเด็กให้มีสุขภาพดี มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีพฤติกรรมที่ปลอดภัย สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข และทำประโยชน์ให้กับประเทศชาติได้อย่างเต็มความสามารถ (เอมอัชฌา, 2548) นักเรียน คือ หัวใจของการจัดการศึกษา การช่วยเหลือให้นักเรียนให้เรียนรู้ได้อย่างมีความสุข สามารถอยู่ในระบบการศึกษาได้ตลอดหลักสูตร และมีทักษะชีวิตเพียงพอที่จะดูแลตนเองให้ปลอดภัยท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่สร้างสรรค์ (ชฎาพร สุขสิริวรรณ, 2550, น.2) งานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นงานที่สำคัญยิ่งที่ผู้บริหารศึกษาไม่สามารถละเลยได้ เนื่องจากปัจจุบันระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวกับเรื่อง ความปลอดภัยในสถานศึกษา และการมิให้เกิดอันตรายจากสิ่งต่าง ๆ ในขณะที่เด็กอยู่ในความรับผิดชอบของสถานศึกษาถูกกำหนดเป็นข้อบังคับใช้ทั้งสถานศึกษาภายในและต่างประเทศ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2537) ดังนั้นการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ถือว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่บุคคลที่เกี่ยวข้องในสถานศึกษา ควรตระหนัก และให้ความสนใจในเรื่องของความปลอดภัยในโรงเรียน ซึ่งในปัจจุบัน ปัญหาในเรื่องความปลอดภัยก็เป็นปัญหาที่มีความทวีรุนแรงมากขึ้น การสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนที่จะครอบคลุม การลดการเกิดอุบัติเหตุ และความรุนแรงผู้บริหารและบุคลากรสนใจและพยายามใช้วิธีการต่าง ๆ เข้ามาเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในการป้องกัน และสร้างความปลอดภัยโดยการใช้สื่อในรูปแบบต่าง ๆ เข้ามาเสริมให้ความรู้ ซึ่งเป็นแนวทางที่สังเกตเห็นว่าสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ โดยเป็นตัวที่ช่วยกระตุ้น ให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ของคนในสังคม (กิตตินันท์, 2543)

จากที่กล่าวมาข้างต้น สถานศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการจัดการความปลอดภัยแก่นักเรียน เพื่อลดอุบัติเหตุ อันตราย และความเสียหายของทรัพย์สิน เพราะสถานศึกษาเป็นสถานที่ที่ผู้ปกครองให้ความไว้วางใจการจัดการเกี่ยวกับความปลอดภัย นอกจากจะดำเนินการเพื่อรักษาสวัสดิภาพให้แก่นักเรียนแล้ว ยังเป็นการสร้างจิตสำนึก เพื่อให้เกิดคุณธรรมในตนเอง ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษา การจัดการความปลอดภัยแก่นักเรียน ในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนคาดว่าผลของการศึกษาเรื่องดังกล่าว จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการจัดการความปลอดภัยของสถานศึกษาต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.2 คำถามงานวิจัย

1. โรงเรียนอนุบาลเอกชนในจังหวัดปทุมธานี มีการจัดการความปลอดภัย อย่างไร
2. ความแตกต่างของระดับการจัดการศึกษา และการบริการรถรับ – ส่งนักเรียน มีระดับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนต่างกันหรือไม่
3. ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองมีความคิดเห็น และข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี อย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรถรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. โรงเรียนอนุบาลเอกชนที่มีระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียนแตกต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกัน
2. โรงเรียนอนุบาลเอกชนที่มีการบริการรถรับ – ส่งนักเรียนแตกต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกัน

1.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กรอบแนวคิดที่ประมวลจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

คู่มือแนวทางปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาฉบับปรับปรุง พ.ศ.2556 ได้กำหนดแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไว้ ดังนี้ 1) แนวนโยบายและการวางแผนรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา 2) กำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา 3) การกำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานผลสำหรับ ชฎาพร สุขสิริวรรณ (2550) ได้กำหนดกระบวนการจัดการโรงเรียนปลอดภัยไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยโดยให้มีส่วนร่วมในการพัฒนางานความปลอดภัย 2) การค้นหาปัญหาและเหตุการณ์การบาดเจ็บ 3) การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน คือ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ระบบคุ้มครองเด็ก การเดินทางไป – กลับโรงเรียน ความปลอดภัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรความปลอดภัย และแผนฉุกเฉินในโรงเรียน 4) การมีนโยบายและแผนงานที่ชัดเจนต่อเนื่อง นอกจากนี้เอมอัชมา

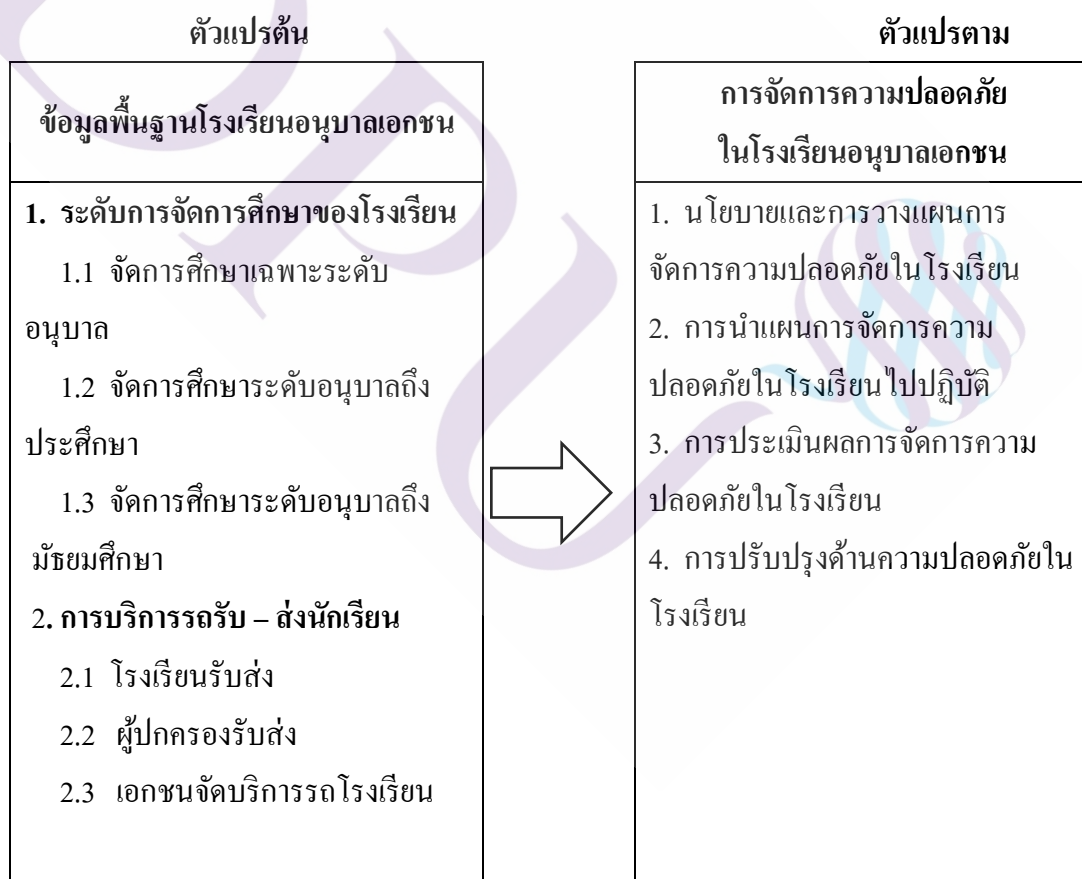
วัฒนาบูรานนท์ (2548) ได้กำหนดแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไว้ ดังนี้

- 1) การจัดทำนโยบายและแผนการดำเนินงาน
- 2) การจัดทำแผนปฏิบัติงาน จัดสรรงบประมาณ
- 3) การดำเนินงานตามแผน
- 4) การบริหารบุคลากรดูแลการบริหารจัดการความปลอดภัย
- 5) การอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย
- 6) การกำกับติดตามการบริหารความปลอดภัย

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ และได้กำหนดหลักการบริหารตามทฤษฎีวงจรคุณภาพเดมมิ่ง (PDCA) ไว้ 4 ด้าน คือ

1. นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
4. การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

สามารถเขียนเป็นแผนภูมิตามกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาการจัดการความปลอดภัยโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยได้กำหนดหลักการบริหารตามทฤษฎีวงจรคุณภาพเดมมิ่ง (PDCA)

1. นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
4. การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล ถึงมัธยมศึกษา จำนวน 84 โรงเรียน โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informants) ประกอบด้วยบุคลากรในโรงเรียน 3 กลุ่ม คือ ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู

2. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานีที่มีการจัดการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาล ถึงมัธยมศึกษา จำนวน 70 โรงเรียน โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informants) ประกอบด้วยบุคลากรในโรงเรียน 3 กลุ่ม คือ ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 1 คน หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 2 คน ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู จำนวน 2 คน รวมเป็นโรงเรียนละ 5 คน รวมเป็น 350 คน

1.7 นิยามศัพท์

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน หมายถึง โรงเรียนมีการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน เพื่อป้องกันหลีกเลี่ยงอันตรายที่เกิดขึ้นได้ทุกขณะของนักเรียนที่อยู่ภายในโรงเรียนทั้ง 4 ตัวแปร ประกอบด้วย นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน กล่าวคือ

นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนให้ความสำคัญกำหนดนโยบาย แนวปฏิบัติ ทิศทางกลยุทธ์ เป้าหมาย และแผนการตรวจสอบประเมินกลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนให้สอดคล้องกับสภาพการทำงานของ

บุคลากร โดยบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วม กำหนดบทบาท หน้าที่รับผิดชอบโครงการและกิจกรรม การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน มีการกำหนดงบประมาณตามกลยุทธ์ ส่งเสริมให้การ ดำเนินงานตามนโยบายและแผนของโรงเรียนบรรลุตามเป้าหมาย

การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ หมายถึง โรงเรียน จัดประชุมชี้แจง ให้ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียน เข้าใจนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาบูรณาการกระบวนการ เรียนรู้ทุกกลุ่มสาระ จัดสรรงบประมาณ จัดทำประกันอุบัติเหตุ มีห้องพยาบาล อุปกรณ์ปฐม พยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัย สร้างแหล่งเรียนรู้ส่งเสริมความปลอดภัยทั้งในและนอกสถานศึกษา มี การประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมด้านความปลอดภัยใน โรงเรียน จัดทำคู่มือการดำเนินงานโครงการ และกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้การดำเนินงานตาม นโยบายและแผนของโรงเรียนบรรลุตามเป้าหมาย

การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนกำหนดให้มีการ ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลตามกลยุทธ์ การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งก่อนนำไปปฏิบัติ ระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรม โดย ผู้บริหารนำผลการประเมินมาสรุป จัดทำเป็นรายงานให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบการดำเนินการ ตามแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนนำผลการประเมินมา วิเคราะห์ ตรวจสอบตามแผนกลยุทธ์ ความสำเร็จ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ รายงานการจัดกิจกรรม ตามวัตถุประสงค์ เพื่อนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจขยายผลในการดำเนินงาน ตลอดจนปรับปรุง การดำเนินงานให้เหมาะสม จัดให้เป็นมาตรฐานเพื่อเป็นแนวทางให้ปฏิบัติต่อไปทั้งในระยะสั้น และระยะยาว

โรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี หมายถึง โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่จัดการศึกษาประเภทสามัญศึกษา 3 ระดับ คือ

1. ระดับชั้นอนุบาล หมายถึง โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่จัดการศึกษาตั้งแต่ ระดับชั้นอนุบาล 1 – 3
2. ระดับชั้นอนุบาลถึงประถมศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานีที่จัด การศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. ระดับชั้นอนุบาลถึงมัธยมศึกษา หมายถึง โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่จัด การศึกษาตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงมัธยมศึกษา

ระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานีที่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา

การบริการรถรับ – ส่งนักเรียน หมายถึง การจัดบริการรถรับ – ส่งนักเรียนในการเดินทางจากบ้านถึงโรงเรียน และจากโรงเรียนถึงบ้านอย่างปลอดภัย มีรถโรงเรียนจัดบริการรถรับ – ส่งนักเรียน โดยมีครูเวรรับผิดชอบดูแลนักเรียนบนรถทั้งไป และกลับ ผู้ปกครองเป็นผู้รับ – ส่งดูแลนักเรียนในการเดินทางไป – กลับระหว่างบ้านมาถึงโรงเรียน และเอกชนจัดบริการรถโรงเรียน รับ – ส่งนักเรียนโดยให้องค์กรเอกชนเข้ามาดูแลนักเรียนในการเดินทางไป – กลับระหว่างบ้านมาถึงโรงเรียน

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้คือ

1. เป็นข้อมูลในการนำไปใช้การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นข้อมูลให้แก่ผู้บริหารสถานศึกษา และครู ในการนำไปใช้เป็นแนวทางปรับปรุงและพัฒนา การจัดการความปลอดภัยแก่นักเรียนในสถานศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นข้อมูลสำหรับครู อาจารย์ บุคคลที่สนใจทั่วไปในการนำผลการศึกษาค้นคว้าในเรื่องการจัดการด้านความปลอดภัยในสถานศึกษา ไปดำเนินการให้เกิดผลกับนักเรียนต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเพื่อศึกษา เรื่อง การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอหัวข้อต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดทฤษฎีและหลักการบริหารการศึกษา
 - 2.1.1 แนวคิดทฤษฎีและหลักการบริหารการศึกษา
 - 2.1.2 ความหมายของการบริหารการศึกษา
 - 2.1.3 การบริหารงานโรงเรียนเอกชน
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย
 - 2.2.1 แนวคิด ความหมาย ความสำคัญของการจัดการความปลอดภัย
 - 2.2.2 นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
 - 2.2.3 การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไปปฏิบัติ
 - 2.2.4 การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
 - 2.2.5 การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน
- 2.3 ข้อมูลบริบทโรงเรียนอนุบาลเอกชนในจังหวัดปทุมธานี
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีและหลักการบริหารการศึกษา

2.1.1 ทฤษฎีการบริหารการศึกษา

การบริหารกิจการจะดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้ประสิทธิผลจะต้องมีผู้ร่วมดำเนินการในกิจการนั้น ๆ เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามนโยบาย เป้าหมาย อย่างถูกต้อง และรวดเร็ว

คำศัพท์ที่ใช้ในความหมายของการบริหาร มีอยู่สองคำคือ "การบริหาร" (Administration) และ "การจัดการ" (Management) และ "การจัดการ" (Management) ความแตกต่างของสองคำนี้คือ "การบริหาร" (Administration) นิยมใช้ไปทางการบริหารทางราชการ ส่วนคำว่า "การจัดการ" (Management)

นิยมใช้ไปทางการบริหารธุรกิจ ซึ่งหมายถึงการบริหารเช่นเดียวกัน นักวิชาการได้ให้ความหมายของ "การบริหาร" ไว้ดังต่อไปนี้ (ภาวิดา ธาราศรีสุทธี, 2542, น.2)

Peter F Drucker : คือ ศิลปะในการทำงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกับผู้อื่น (ภาวิดา ธาราศรีสุทธี, 2542, น.2)

Herbert A. Simon : กล่าวว่าคือ กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมมือกัน ดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน (ภาวิดา ธาราศรีสุทธี, 2542, น.2) การบริหาร หมายถึง ศิลปะในการทำให้สิ่งต่าง ๆ ได้รับการกระทำจนเป็น ผลสำเร็จ กล่าวคือ ผู้บริหารไม่ใช่เป็นผู้ปฏิบัติ แต่เป็นผู้ใช้ศิลปะทำให้ผู้ปฏิบัติทำงานจนสำเร็จ ตามจุดมุ่งหมายที่ผู้บริหารตัดสินใจเลือกแล้ว (Simon)

การบริหาร คือ กระบวนการทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ (Sergiovanni)

การบริหาร คือ การทำงานของคณะบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่รวมปฏิบัติการให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน (Barnard)

การบริหาร หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันดำเนินการ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใดหรือหลาย ๆ อย่างที่บุคคลร่วมกันกำหนด โดยใช้กระบวนการอย่างมีระบบ และให้ทรัพยากรตลอดจนเทคนิคต่างๆ อย่างเหมาะสม (สมศักดิ์ คงเที่ยง, 2542, น.1) ส่วนคำว่า “การบริหารการศึกษา” หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่บุคคลหลายคน ร่วมกันดำเนินการ เพื่อพัฒนาสมาชิกของสังคมในทุกๆ ด้าน นับแต่ บุคลิกภาพ ความรู้ความสามารถ เจตคติ พฤติกรรม คุณธรรม เพื่อให้มีค่านิยมตรงกันกับความต้องการของสังคม โดยกระบวนการต่างๆ ที่อาศัยควบคุมสิ่งแวดล้อมให้มีผลต่อบุคคล และอาศัยทรัพยากร ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม เพื่อให้บุคคลพัฒนาไปตรงตามเป้าหมายของสังคมที่ตนดำเนินชีวิตอยู่ (ภาวิดา ธาราศรีสุทธี, 2542, น. 6)

2.1.2 ความหมายของการบริหารการศึกษา

การบริหารศึกษามีความมุ่งหมายและหลักเพื่อพัฒนาคนไทยให้มีความสมบูรณ์ทั้ง ร่างกาย จิตใจ สติปัญญา มีความรู้ มีคุณธรรม จริยธรรม มีวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตที่สามารถ อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542, น.5) มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการบริหารสถานศึกษาไว้ดังนี้

ถวิล เกษสุพรรณ (2552, น. 32) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึงกระบวนการ ทำงาน หรือกิจกรรมต่างๆ ทางการศึกษาที่บุคคลผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ร่วมมือกันดำเนินงาน

โดยใช้ทรัพยากรการบริหารเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นสมาชิกที่ดีมีคุณภาพของสังคมตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

สมเด็จพระสังฆราช (2553, น. 32) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง การใช้ศาสตร์ และ ศิลปะในการทำงานร่วมกัน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของกระบวนการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม ของบุคคลและสังคมแห่งการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

หวน พันธุพันธ์ (2550, น. 3) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง การดำเนินงานของกลุ่มบุคคล เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้

วิโรจน์ สารรัตนะ (2553, น. 11) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กระบวนการดำเนินงานให้บรรลุจุดหมายขององค์การ โดยการอาศัยหน้าที่ทางการบริหารที่สำคัญต่าง ๆ ได้แก่ การวางแผน การจัดการองค์กร การนำ และการควบคุม

ศิลป์ชัย อ่องตระกูล (2552, น. 8) กล่าวว่า การบริหารสถานศึกษา หมายถึง การดำเนินงาน ร่วมกับกลุ่ม บุคคลมีอาชีพและชุมชนในท้องถิ่น เพื่อให้บริการทางการศึกษาแก่สมาชิกในสังคม ตามวัตถุประสงค์อย่างมีคุณภาพ

สรุป การบริหารการศึกษา หมายถึง กิจกรรมของการศึกษาที่เกิดจากความร่วมมือของ คณะบุคคลร่วมมือกันดำเนินงานด้านการศึกษา โดยใช้ทรัพยากรทางการบริหาร มาใช้บริหารงาน ให้ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้อย่างมีคุณภาพ เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นสมาชิกที่ดีมีคุณภาพของสังคมตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้

2.1.3 การบริหารงานโรงเรียนเอกชน

ประวัติความเป็นมาของโรงเรียนเอกชน การศึกษาเอกชน เป็นการศึกษาที่เอกชนหรือ คณะบุคคลเป็นผู้จัด โดยใช้ทรัพยากรหลักเป็นทั้ง คน ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน โดยเริ่มเข้ามามีบทบาทสำคัญตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัย โดยมี วัด และบ้านเป็นสถานที่ให้การศึกษา ครั้นถึงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการกำหนดนโยบายการจัดการศึกษา เอกชนขึ้นเป็นครั้งแรกในโครงการศึกษา ร.ศ. 117 หรือปีพุทธศักราช 2441 โดยมีคณะมิชชันนารี ชาวอเมริกันจัดตั้ง โรงเรียนเชลยศักดิ์ขึ้น แบ่งออกเป็น โรงเรียนเชลยศักดิ์ในบารุงและนอกบารุง หลังจากนั้นจึงเปลี่ยนจากโรงเรียนเชลยศักดิ์เป็น โรงเรียนบุคคล ตามระเบียบการศึกษาประเทศ สยาม พุทธศักราช 2454 แบ่งออกเป็น โรงเรียนที่สอนวิชาสามัญกับ โรงเรียนที่สอนเฉพาะทาง ต่อมา ในปีพุทธศักราช 2461 รัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาเอกชน โดยประกาศ พระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2461 เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2461 และกระทรวงศึกษาธิการ ได้ถือเอาวันดังกล่าวเป็น "วันการศึกษาเอกชน" นับเนื่องจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์เป็นต้นมา การศึกษาเอกชนก็เป็นที่นิยมและเพิ่มจำนวนมากขึ้น ในช่วงนั้นมี

โรงเรียนราษฎร์ที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับของรัฐและผู้ปกครองตัวอย่าง เช่น โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย (จัดตั้งเมื่อ พ.ศ. 2413) โรงเรียนอัสสัมชัญ (จัดตั้งเมื่อ พ.ศ.1420) โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน (จัดตั้งเมื่อ พ.ศ. 2413) โรงเรียนราชินี (จัดตั้งเมื่อ พ.ศ. 2446 ที่ตำบลปากคลองตลาด) เป็นต้น หลังจากนั้นได้มีการแก้ไข และปรับปรุงพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ให้สอดคล้องกับสภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนที่เปลี่ยนแปลงไป ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2479 พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ.2479 จนกระทั่งเป็นพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 และเปลี่ยนมาเป็นพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2552 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2554 ซึ่งช่วงเวลาที่ผ่านมาเป็นที่ประจักษ์แล้วว่า การศึกษาเอกชนเป็นผู้บุกเบิกการศึกษาในระบบของเมืองไทยมีบทบาทในการจัดการศึกษาควบคู่กับการศึกษาของภาครัฐ ช่วยสนองตอบความต้องการของผู้ปกครองและนักเรียนได้เป็นอย่างดี (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, 2557, น. 1-2)

2.1.3.1 ความหมายของโรงเรียนเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (2551, น. 13) ได้ให้ความหมายของ “โรงเรียน” ว่าหมายถึง โรงเรียนเอกชนอันได้แก่ สถานศึกษา หรือสถานที่บุคคลจัดการศึกษาให้การศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีแก่นักเรียน ทุกผลัดรวมกันเกินเจ็ดคนขึ้นไป และกำหนดให้โรงเรียนในระบบมีคณะกรรมการบริหารประกอบด้วย ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ ผู้อำนวยการ ผู้แทนครู ผู้แทนผู้ปกครอง และผู้ทรงคุณวุฒิเป็นกรรมการ ในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตเป็นบุคคลเดียวกับผู้จัดการหรือผู้อำนวยการหรือบุคคลเดียวกันทั้งสามตำแหน่ง ให้ตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งหรือสองคน ทั้งนี้จำนวนและคุณสมบัติของกรรมการต้องสอดคล้องกับขนาดประเภทของโรงเรียนในระบบ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนด

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2551, น. 2) ได้ระบุว่า โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษาของเอกชนที่จัดการศึกษา ไม่ว่าจะ เป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบที่มีใช้ เป็นสถาบันอุดมศึกษาของเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษา

โรงเรียนเอกชน เป็นสถานการศึกษาที่เอกชนหรือคณะบุคคลเป็นผู้จัดตั้งขึ้น โดยใช้ทรัพยากรหลักทั้งบุคคล ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน จัดตั้งขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม (ศรีราชา เจริญพานิช; และคนอื่นๆ:2548)

สรุปได้ว่า โรงเรียนเอกชน หมายถึง สถานศึกษา หรือสถานที่ที่บุคคลจัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีแก่นักเรียน ไม่ว่าจะ เป็นโรงเรียนในระบบหรือโรงเรียนนอกระบบ มีการใช้ทรัพยากรทั้งบุคคล ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน จัดตั้งขึ้นด้วยวัตถุประสงค์ในการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์สำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม

2.1.3.2 หลักการเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 1-2) ได้ระบุว่า สำนักบริหารงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกระทรวง แบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ ดังต่อไปนี้

1. ส่งเสริมและประสานงานการศึกษาเอกชนและดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

2. เสนอนโยบายยุทธศาสตร์ แผนพัฒนาการศึกษาเอกชน กำหนดกฎระเบียบ และเกณฑ์มาตรฐานกลางในการจัดการศึกษาเอกชน รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนด้านวิชาการ การประกันคุณภาพ การวิจัยและพัฒนา เพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาเอกชน

3. ดำเนินการเกี่ยวกับกองทุนทางการศึกษาเอกชน การอุดหนุนการศึกษาเอกชน การคุ้มครองการทำงาน สิทธิประโยชน์ของครูและบุคลากรทางการศึกษาเอกชน และผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชน

4. เป็นศูนย์ส่งเสริมสนับสนุนข้อมูลทะเบียนกลางทางการศึกษาเอกชน ตลอดจนติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาเอกชน

5. ปฏิบัติงานร่วมกัน หรือสนับสนุนการปฏิบัติงานของหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องหรือที่ได้รับมอบหมาย

สรุปได้ว่า หลักการเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน การจัดการศึกษาเอกชนต้องส่งเสริมประสานงานการศึกษาเอกชนให้เป็นไปตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน รวมถึงสนองนโยบายแผนพัฒนาการศึกษาเอกชนให้โรงเรียนเอกชนมีคุณภาพ มีการอุดหนุนคุ้มครองให้ครูและบุคลากรได้รับสิทธิประโยชน์ของตนเอง อีกทั้งยังเป็นศูนย์กลางของข้อมูลการติดตามตรวจสอบและประเมินผลการจัดการศึกษาเอกชน และปฏิบัติงานร่วมกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

2.1.3.3 การบริหารงานโรงเรียนเอกชน

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, น. 25) ได้บัญญัติเรื่องการศึกษาไว้ในมาตรา 4 ว่าการศึกษาหมายความว่า กระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยถ่ายทอดความรู้ การฝึกการอบรม การสืบสารทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมาย ของการศึกษาไว้ในมาตรา 6 ว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้

คุณธรรม และวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และมาตรา 9 บัญญัติไว้ว่า การจัดระบบโครงสร้างและกระบวนการจัดการศึกษาให้ยึดหลักดังนี้

1. มีเอกภาพด้านนโยบายและมีความหลากหลายในการปฏิบัติ
2. มีการกระจายอำนาจไปสู่เขตพื้นที่การศึกษา สถานศึกษา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
3. มีการกำหนดมาตรฐานการศึกษาและจัดระบบประกันคุณภาพการศึกษาทุกระดับทุกประเภทการศึกษา
4. มีหลักการส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา และการพัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง
5. ระดมทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ มาใช้ในโรงเรียน
6. การมีส่วนร่วมของบุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กร องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการและสถาบันสังคมอื่นใน ส่วนของการบริหารและจัดการศึกษาของเอกชน

การจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนในประเทศไทย เอกชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งในการจัดการศึกษาในปี 2542 เอกชนได้เข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษาในระบบโรงเรียนร้อยละ 15 และนับวันการศึกษาเอกชนจะเข้ามามีบทบาทมากขึ้น เนื่องจากพระราชบัญญัติทางกฎหมายได้เอื้อต่อการให้เอกชนมาลงทุนด้านการศึกษา ซึ่งจะเห็นได้จากมาตรา 43 – 46 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดเรื่องการบริหารและการจัดการศึกษาเอกชนไว้เป็นเฉพาะ โดยเน้นให้เอกชนมีความเป็นอิสระในการบริหารจัดการ สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับ ทุกประเภท สถานศึกษาเอกชนที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นนิติบุคคล มีคณะกรรมการบริหารสถานศึกษาและสิทธิประโยชน์อื่นที่เป็นประโยชน์ในทางการศึกษาแก่สถานศึกษาเอกชนตามความเหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านวิชาการในสถานศึกษาเอกชนให้มีมาตรฐานและสามารถพึ่งตนเองได้

การจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนในปัจจุบันอยู่บนความดูแลกำกับติดตามการประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับของรัฐ และในโรงเรียนเอกชนสามารถจัดการศึกษาถึงระดับปริญญาตรีดำเนินการได้โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหารและการจัดการที่เป็นของตนเอง มีความคล่องตัวในการบริหารงาน มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน (พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน 2550, น.69)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เน้นย้ำถึงการให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาของเอกชน ดังเช่นบทบัญญัติที่ว่า “มาตรา 43 บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปีที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และเอกชน ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ การจัดการศึกษาอบรมขององค์กรวิชาชีพและเอกชนภายใต้การกำกับดูแลของรัฐย่อมได้รับการคุ้มครอง

สรุปได้ว่า การบริหารและการจัดการศึกษาโรงเรียนเอกชนมีความเป็นอิสระในการบริหารจัดการ สถานศึกษาเอกชนจัดการศึกษาได้ทุกระดับ ทุกประเภท อยู่บนความดูแลกำกับติดตามการประเมินคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษาเช่นเดียวกับของรัฐ และในโรงเรียนเอกชนสามารถจัดการศึกษาถึงระดับปริญญาตรีดำเนินการได้โดยอิสระ สามารถพัฒนาระบบบริหารและการจัดการที่เป็นของตนเอง มีความคล่องตัวในการบริหารงาน มีเสรีภาพทางวิชาการ และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลตามกฎหมายว่าด้วยสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

2.1.3.4 ประเภทของโรงเรียนเอกชน

ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2554 จำแนกโรงเรียนเอกชน แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. โรงเรียนในระบบ หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยกำหนดจุดมุ่งหมาย

วิธีการศึกษา หลักสูตร ระยะเวลาของการศึกษา การวัดและการประเมิน ซึ่งเป็นเงื่อนไขของการสำเร็จการศึกษาที่แน่นอน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550 อันมีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 มาตรา 33 มาตรา 41 และมาตรา 43 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ประกอบกับมติคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เรื่อง กำหนดประเภทและระดับของโรงเรียนในระบบ ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ประเภทสามัญศึกษา หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับต่าง ๆ ได้แก่

(1) ระดับก่อนประถมศึกษา

ก. ระดับเตรียมอนุบาล เป็นการมุ่งเน้นการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการทุกด้าน รวมทั้งการประสานความร่วมมือระหว่างครอบครัว ชุมชน และท้องถิ่นให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก เมื่อมีอายุครบสองปี

ข. ระดับอนุบาล โดยปกติเป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีอายุตั้งแต่สามปี ถึงหกปี เพื่อเป็นรากฐานชีวิตและการเตรียมความพร้อมเด็กทั้งร่างกาย และจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ บุคลิกภาพ และการอยู่ร่วมในสังคม

(2) ระดับประถมศึกษา เป็นการจัดการศึกษาที่มุ่งวางรากฐานเพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ทั้งในด้านคุณธรรม จริยธรรม ความรู้ และความสามารถขั้นพื้นฐาน โดยปกติใช้เวลาเรียนหกปี

(3) ระดับมัธยมศึกษา แบ่งเป็นสองระดับ คือ

ก. ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในด้านต่าง ๆ ต่อจากระดับประถมศึกษา เพื่อให้รู้ความต้องการ ความสนใจและความถนัดของตนเองทั้งในด้านวิชาการและวิชาชีพ ตลอดจนความสามารถในการประกอบกรงานและอาชีพตามควรแก่วัย โดยปกติใช้เวลาเรียนสามปี

ข. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นการศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความถนัดและความสนใจ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และทักษะทางสังคมที่จำเป็น โดยปกติใช้เวลาเรียนสามปี

ข้อ 2 ประเภทนานาชาติ หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยใช้หลักสูตรต่างประเทศหรือหลักสูตรต่างประเทศที่ปรับรายละเอียดเนื้อหาวิชาใหม่ หรือหลักสูตรที่จัดทำขึ้นเองที่ไม่ใช่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อในการเรียนการสอนให้กับนักเรียน โดยไม่จำกัดเชื้อชาติ ศาสนา และไม่ขัดต่อศีลธรรมและความมั่นคงของประเทศ

2. โรงเรียนนอกระบบ หมายถึง โรงเรียนที่จัดการศึกษาโดยมีความยืดหยุ่นในการกำหนดจุดมุ่งหมาย รูปแบบ วิธีการจัดการศึกษา ระยะเวลาของการจัดการศึกษา การวัดและประเมินผล ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญของการสำเร็จการศึกษา และให้หมายคามรวมถึงศูนย์ศึกษาอิสลามประจำมัสยิด (ตาดีกา) และสถาบันศึกษาปอเนาะ แบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่

(1) ประเภทสอนศาสนา เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะการสอนศาสนา

(2) ประเภทศิลปะและกีฬา เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษากับดนตรี ศิลปะ และกีฬา

(3) ประเภทวิชาชีพ เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ให้การศึกษเกี่ยวกับวิชาชีพ เพื่อนักเรียนนำไปประกอบอาชีพหรือเพิ่มเติมทักษะในการประกอบอาชีพ

(4) ประเภททกววิชา เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เสริมความรู้บางรายวิชาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

(5) ประเภทสร้างเสริมทักษะชีวิต เป็นโรงเรียนที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เสริมสร้างความคิด เชาว์ปัญญา และทักษะอื่น

สรุปได้ว่า โรงเรียนเอกชนในระบบประกอบด้วย 3 ประเภท คือ 1) ประเภทสามัญศึกษา ประกอบด้วย ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา 2) ประเภทอาชีวศึกษา ประกอบด้วย ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง 3) ประเภทนานาชาติ ซึ่งในแต่ละประเภทของโรงเรียนเอกชนต้องมีส่วนงานบริหารโรงเรียน ดังนี้

2.1.3.5 การบริหารงานในโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550, น. 1-8) กล่าวถึงหลักการบริหารงานในสถานศึกษาเอกชน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 มาตรา 39 และกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ. 2550 ให้กระทรวงกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานทั่วไป มีดังนี้

ด้านการบริหารงานวิชาการ มีภาระหน้าที่ 17 อย่างด้วยกันคือ

1. การพัฒนาหรือการดำเนินการเกี่ยวกับการให้ความเห็นการพัฒนาสาระหลักสูตรท้องถิ่น

2. การวางแผนงานด้านวิชาการ

3. การจัดการเรียนการสอนในสถานศึกษา

4. การพัฒนาหลักสูตรของสถานศึกษา

5. การพัฒนากระบวนการเรียนรู้

6. การวัดผล ประเมินผล และเทียบโอนผลการเรียน

7. การวิจัยเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษา

8. การพัฒนาและส่งเสริมให้มีแหล่งเรียนรู้

9. การนิเทศการศึกษา

10. การแนะแนวการศึกษา

11. การพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในและมาตรฐานการศึกษา

12. การส่งเสริมชุมชนให้มีความเข้มแข็งทางวิชาการ

13. การประสานความร่วมมือในการพัฒนาวิชาการกับสถานศึกษาและองค์กรอื่น

14. การส่งเสริมและสนับสนุนงานวิชาการแก่บุคคล ครอบครัวยุทธศาสตร์ หน่วยงาน
สถานประกอบการ และสถาบันอื่นที่จัดการศึกษา

15. การจัดทำระเบียบและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับงานด้านวิชาการของสถานศึกษา

16. การคัดเลือกหนังสือ แบบเรียนเพื่อใช้ในสถานศึกษา

17. การพัฒนาและใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา

ด้านการบริหารงานงบประมาณ มีภาระหน้าที่ 22 อย่างด้วยกันคือ

1. การจัดทำแผนงบประมาณและคำขอตั้งงบประมาณ เพื่อเสนอต่อ
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วแต่กรณี

2. การจัดทำแผนปฏิบัติการใช้จ่ายเงินตามที่ได้รับจัดสรรงบประมาณจาก
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยตรง

3. การอนุมัติการใช้จ่ายงบประมาณที่ได้รับจัดสรร

4. การขอโอนและการขอเปลี่ยนแปลงงบประมาณ

5. การรายงานผลการเบิกจ่ายงบประมาณ

6. การตรวจสอบ ติดตาม และรายงานการใช้งบประมาณ

7. การตรวจสอบ ติดตามและรายงานการใช้ผลผลิตจากงบประมาณ

8. การระดมทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา

9. การปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับกองทุนเพื่อการศึกษา

10. การบริหารจัดการทรัพยากรเพื่อการศึกษา

11. การวางแผนพัสดุ

12. การกำหนดแบบรูปราชการ หรือคุณลักษณะเฉพาะของครุภัณฑ์หรือ
สิ่งก่อสร้างที่ใช้เงินงบประมาณเพื่อเสนอต่อปลัดกระทรวงศึกษาธิการหรือเลขาธิการ
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานแล้วแต่กรณี

13. การพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการจัดทำและจัดหาพัสดุ

14. การจัดหาพัสดุ

15. การควบคุมดูแล บำรุงรักษาและจำหน่ายพัสดุ

16. การจัดหาผลประโยชน์จากทรัพย์สิน

17. การเบิกเงินจากคลัง

18. การรับเงิน การเก็บรักษาเงิน และการจ่ายเงิน

19. การนำเงินส่งคลัง

20. การจัดทำบัญชีการเงิน

21. การจัดทำรายงานทางการเงินและงบการเงิน

22. การจัดทำหรือจัดหาแบบพิมพ์บัญชี ทะเบียน และรายงาน

ด้านการบริหารงานบุคคล มีภาระหน้าที่ 20 อย่างด้วยกัน คือ

1. การวางแผนอัตรากำลัง

2. การจัดสรรอัตรากำลังข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

3. การสรรหาและบรรจุแต่งตั้ง

4. การเปลี่ยนตำแหน่งให้สูงขึ้น การย้ายข้าราชการครู และบุคลากรทางการศึกษา

5. การดำเนินการเกี่ยวกับการเลื่อนขั้นเงินเดือน

6. การลาทุกประเภท

7. การประเมินผลการปฏิบัติงาน

8. การดำเนินการทางวินัยและการลงโทษ

9. การสั่งพักราชการ การสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

10. การรายงานการดำเนินการทางวินัยและการลงโทษ

11. การอุทธรณ์และการร้องทุกข์

12. การออกจากราชการ

13. การจัดทำระบบและการจัดทำทะเบียนประวัติ

14. การจัดทำบัญชีรายชื่อและให้ความเห็นเกี่ยวกับการเสนอขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์

15. การส่งเสริมการประเมินวิทยฐานะข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

16. การส่งเสริมและยกย่องเชิดชูเกียรติ

17. การส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพและจรรยาบรรณวิชาชีพ

18. การส่งเสริมวินัย คุณธรรมสำหรับข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา

19. การริเริ่มส่งเสริมการขอรับใบอนุญาต

20. การพัฒนาข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา หรือดำเนินการที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยกรนั้น

ด้านการบริหารทั่วไป มีภาระหน้าที่ 21 อย่างด้วยกัน คือ

1. การพัฒนาระบบและเครือข่ายข้อมูลสารสนเทศ

2. การประสานงาน และพัฒนาเครือข่ายการศึกษา

3. การวางแผนการบริหารงานการศึกษา

4. งานวิจัยเพื่อพัฒนานโยบายและแผน
 5. การจัดระบบการบริหาร และพัฒนาองค์กร
 6. การพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงาน
 7. งานเทคโนโลยีสารสนเทศ
 8. การดำเนินงานธุรการ
 9. การดูแลอาคารสถานที่และสภาพสิ่งแวดล้อม
 10. การจัดทำสำมะโนผู้เรียน
 11. การรับนักเรียน
 12. การเสนอความเห็นเกี่ยวกับเรื่องการจัดตั้ง ยุบ รวมหรือเลิกสถานศึกษา
 13. การประสานการจัดการศึกษาในระบบ นอกระบบ และตามอัธยาศัย
 14. การระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษา
 15. การทัศนศึกษา
 16. งานกิจการนักเรียน
 17. การประชาสัมพันธ์งานการศึกษา
 18. การส่งเสริม สนับสนุนและประสานงานการจัดการศึกษาของบุคคล ชุมชน องค์กร หน่วยงานและสถาบันสังคมอื่นที่จัดการศึกษา
 19. งานประสานราชการกับส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น การรายงานผลการปฏิบัติงาน
 20. การจัดระบบการควบคุมภายในหน่วยงาน
 21. แนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการลงโทษนักเรียน
- สรุปได้ว่า การบริหารงานในโรงเรียนเอกชน ตามกฎกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2550 มีส่วนงานที่สำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ การบริหารงานด้านวิชาการ การบริหารงานด้านงบประมาณ การบริหารงานด้านงานบุคคล และการบริการงานด้านการบริหารทั่วไป เป็นแนวทางให้ผู้บริหารนำหลักการบริหารมาปรับใช้กับงานทั้ง 4 ด้าน ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อการบริหารการศึกษา

2.2 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการความปลอดภัย

2.2.1 แนวคิด ทฤษฎี ความหมาย ความสำคัญการจัดการความปลอดภัย

2.2.1.1 ความหมาย ความสำคัญการจัดการความปลอดภัย

ความปลอดภัย (Safety) หมายถึง สภาพหรือสภาวะที่แสดงถึงการเตรียมการ และการดำเนินการเพื่อป้องกันอันตราย จากการปฏิบัติงานหรือการกระทำต่างๆ รวมถึงการแก้ไขและช่วยเหลือในกรณีฉุกเฉิน (สมหวัง วิทยาปัญญา นนท์, 2543)

Deroche and Kaiser (1980 อ้างถึงใน ชัด แก้วมณี, 2545, น. 9) ได้กล่าวถึง ความหมายของงานด้านความปลอดภัยไว้โดยสรุปว่า ความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง การดำเนินการทุกวิถีทางที่จะทำให้เด็กปลอดภัย ทั้งในห้องเรียน และบริเวณโรงเรียน ไป- กลับจากบ้านและโรงเรียนอย่างปลอดภัย

เอมอัชมา (รัตน์ริมจง) วัฒนบูรานนท์ (2548, น. 4) ได้กล่าวถึง ความหมายของความปลอดภัยโดยสรุปว่า “ความปลอดภัย” หรือ “สวัสดิภาพ” ไม่เพียงแต่หมายถึงการไม่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นเท่านั้น แต่ความปลอดภัยยังมีความหมายรวมทั้งการดำรงชีวิตอยู่อย่าง สุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ และมีการเตรียมป้องกัน ไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้องเหมาะสมและสม่าเสมออีกด้วย

สัทน์ อ่อนบรรจง (2549, น.19) ให้ความหมายของความปลอดภัยว่า ความปลอดภัย หมายถึง การดำเนินการและการบริการที่จัดขึ้นเพื่อการป้องกันและหลีกเลี่ยงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กได้ทุกขณะตั้งแต่ขณะเดินทางสู่โรงเรียน อยู่ใน โรงเรียนและกลับจาก โรงเรียนสู่บ้านอย่างถูกต้อง เหมาะสมและสม่าเสมอ

ดิเรก หุ่นสุวรรณ (2550, น. 10) ได้กล่าวถึง ความปลอดภัย หมายถึง การป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อให้รอดพ้นจากอันตรายหรือการบาดเจ็บ

สรุปได้ว่า ความปลอดภัย หมายถึง การดำรงชีวิตอยู่อย่าง สุขกาย สุขใจ ไม่เสี่ยงภัย มีความมั่นใจในการประกอบกิจกรรมต่างๆ มีการเตรียมแนวทางป้องกันที่จะทำให้เด็กปลอดภัยไว้ล่วงหน้าอย่างถูกต้อง เพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นกับเด็กทั้งในห้องเรียน บริเวณโรงเรียน รวมทั้งการเดินทางไป - กลับจากบ้านและ โรงเรียนอย่างปลอดภัย

2.2.1.2 แนวทางและขั้นตอนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การนำแนวทางการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียน ไปใช้กับกลุ่มเป้าหมาย ผู้ดำเนินการต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถเลือกแนวทาง วิธีการนำสู่การปฏิบัติงานที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายได้ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายมีความแตกต่างกันอย่างหลากหลาย

แนวทางและขั้นตอนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดย การบริหารงานด้วย วงจรคุณภาพ (PDAC) ตามแนวคิดของเดมมิ่ง ปัจจุบันจัดเป็นกระบวนการสากลที่ทุกคนทราบกันดี และถือเป็นเครื่องมือการบริหารที่จัดเป็นแกนร่วมของการบริหารที่หลากหลายบนพื้นฐานเดียวกัน ผู้วิจัย ได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิดของเดมมิ่งและนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ได้กล่าวถึงวงจรคุณภาพ (PDCA) ไว้ ดังนี้

เดมมิ่ง (Deming in Mycoted, 2004) กล่าวว่า การจัดการอย่างมีคุณภาพเป็นกระบวนการ ที่ดำเนินการต่อเนื่องเพื่อให้เกิดผลผลิตและบริการที่มีคุณภาพขึ้น โดยหลักการที่เรียกว่า วงจร คุณภาพ (PDCA) หรือวงจรเดมมิ่ง ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบ และการปรับปรุงแก้ไข ดังนี้

Plan คือ กำหนดสาเหตุของปัญหา จากนั้นวางแผนเพื่อการเปลี่ยนแปลงหรือทดสอบ เพื่อการปรับปรุงให้ดีขึ้น

Do คือ การปฏิบัติตามแผนหรือทดลองปฏิบัติเป็นการนำร่องในส่วนย่อย

Check คือ ตรวจสอบเพื่อทราบว่าบรรลุผลตามแผนหรือหากมีสิ่งใดที่ทำให้ผิดพลาดหรือ ได้เรียนรู้อะไรมาแล้วบ้าง

Act คือ ยอมรับการเปลี่ยนแปลง หากบรรลุผลเป็นที่น่าพอใจหรือหากผลการปฏิบัติไม่ เป็นไปตามแผน ให้ทำซ้ำวงจร โดยใช้การเรียนรู้จากการกระทำในวงจรที่ได้ปฏิบัติไปแล้ว

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2542, น. 187-190) กล่าวว่า กระบวนการจัดการที่สถานศึกษา ควรนำมาใช้ในการบริหารคุณภาพ คือ การควบคุมคุณภาพโดยใช้วงจรเดมมิ่งในกิจกรรมต่างๆ ทุก ระดับการบริหารและการปฏิบัติ PDCA ย่อมาจาก Plan – Do – Check – Act หมายถึง การวางแผน ปฏิบัติ ตรวจสอบ ปรับปรุง ซึ่งต้องดำเนินการอย่างมีวินัยให้ครบวงจรหมุนเวียนพัฒนาไปไม่มี หยุด

อุทัย บุญประเสริฐ (2545, น. 76) ได้เสนอว่าวงจร PDCA หรือวงจรเดมมิ่ง คือ แนวความคิดในการแก้ปัญหา (Problem Solving) และการพัฒนากระบวนการ (Process Improvement) อย่างต่อเนื่อง เป็นแนวคิดพื้นฐานของวิธีการต่างๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน กระบวนการ แก้ไขปัญหาประกอบด้วย

1. Plan คือการวางแผน ครอบคลุมในเรื่องการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย วิธีการ แก้ไขและจัดทำแผนดำเนินงาน ผ่านการพิจารณาข้อเสนอต่าง ๆ เพื่อเลือกใช้ข้อเสนอที่ดีที่สุดให้ เป็นแผนปฏิบัติ

2. Do คือการลงมือปฏิบัติ หลังจากจบจากการวางแผนแล้วก็เข้าสู่ขั้นตอนการปฏิบัติงานหรือดำเนินงานขั้นตอนต่าง ๆ ที่เสนอไว้เพื่อให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในขั้นตอนนี้คือ

- สร้างความมั่นใจว่าผู้รับผิดชอบดำเนินการ ตระหนักถึงวัตถุประสงค์และความจำเป็นของงานอย่างถ่องแท้
- ให้ผู้รับผิดชอบรับรู้เนื้อหา และดำเนินการตามแผนที่กำหนด
- ให้มีการศึกษา และฝึกอบรม เพื่อดำเนินการตามแผนอย่างถูกต้อง
- จัดหาทรัพยากรที่จำเป็นตามที่กำหนด และเมื่อต้องการ

3. Check คือการตรวจสอบผลการปฏิบัติ เพื่อเข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น และดำเนินการแก้ไขจนได้กระบวนการหรือวิธีการปฏิบัติงานที่สามารถกำหนดเป็นมาตรฐาน ควรมีการประเมินสองด้านและเป็นอิสระซึ่งกันและกัน

- มีการดำเนินงานตามแผนอย่างถูกต้องหรือไม่
- เนื้อหาของแผนมีสาระเพียงพอหรือไม่

ถ้าวัตถุประสงค์ของงาน ไม่บรรลุ นั่นหมายความว่าสภาพเงื่อนไขไม่เป็นไปตามข้อ 1 หรือข้อ 2 หรือทั้งสองข้อเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องพิจารณาว่าอยู่ในกรณีใด เพราะการแก้ไขที่ต้องการในแต่ละข้อจะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

4. Act คือการปฏิบัติตามผลการตรวจสอบ หรือแก้ไข การปฏิบัติการใด ๆ ที่เหมาะสมตามผลลัพธ์ที่ได้จากขั้นตอนการตรวจสอบ หากผลลัพธ์ไม่เป็นไปตามเป้าหมายจะต้องทำการปรับปรุงแก้ไข ในกรณีผลลัพธ์เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ให้จัดทำเป็นมาตรฐานซึ่งเรียกขั้นตอนนี้ว่าการนำไปปฏิบัติและกำหนดเป็นมาตรฐาน (Action)

สรุปได้ว่า วงจรคุณภาพของเดมมิ่ง (PDCA) ประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การดำเนินตามแผน (Do) การตรวจสอบ (Check) และการปรับปรุงแก้ไข (Act) โดยการวางแผนการลงมือปฏิบัติตามแผนการตรวจสอบผลลัพธ์ที่ได้ และหากไม่ได้ ผลลัพธ์ตามที่คาดหมายไว้ จะต้องทำการทบทวนแผนการ โดยเริ่มต้นใหม่และทำตามวงจรคุณภาพซ้ำอีก เมื่อวงจรคุณภาพหมุนซ้ำไปเรื่อยๆ จะทำให้เกิดการปรับปรุงงานและระดับผลลัพธ์ที่สูงขึ้น การนำวงจรคุณภาพเดมมิ่งไปสู่การปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จนั้น ผู้บริหารสถานศึกษา ครู และบุคลากรต้องผนึกกำลังกันเป็นหนึ่งเดียว เพื่อให้การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

2.2.1.3 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

กระบวนการจัดการสถานศึกษาปลอดภัยเป็นการพัฒนางานด้านความปลอดภัยทั้งอุบัติเหตุ และความรุนแรง เพื่อที่จะสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย ลดพฤติกรรมเสี่ยงในระดับบุคคล และกลุ่ม โดยส่งผลการบาดเจ็บของนักเรียนให้มีจำนวนลดลง ฐานพร สุขสิริวรรณ (2550, น. 4-24) ได้กำหนดกระบวนการจัดการสถานศึกษาปลอดภัย โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 พัฒนากลุ่มความปลอดภัยในสถานศึกษา

กลุ่มความปลอดภัยในสถานศึกษา เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความสนใจต่อปัญหาการบาดเจ็บของนักเรียนในสถานศึกษา และต้องการแก้ไขป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาเหล่านั้นขึ้น เพื่อลดอันตรายการบาดเจ็บของนักเรียนในสถานศึกษา กลุ่มความปลอดภัยอาจเป็นกลุ่มเดิมที่มีอยู่รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มใหม่ขึ้นก็ได้ อาจประกอบไปด้วย ผู้บริหาร ครู บุคลากร เจ้าหน้าที่ต่าง ๆ นักเรียน ผู้ปกครอง ผู้แทนชุมชน ขนาดกลุ่มความปลอดภัยไม่ได้กำหนดว่าต้องมีกี่คน จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความพร้อม และความสนใจที่ต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนางานความปลอดภัยที่ประกอบไปด้วย

1. มีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาการบาดเจ็บของนักเรียนในสถานศึกษาร่วมพิจารณา และจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นจากฐานข้อมูลต่าง ๆ เช่น การสังเกต การจดบันทึก
2. มีส่วนร่วมในการค้นหาสาเหตุของปัญหาอะไร อย่างไร ที่ทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมเสี่ยงพฤติกรรมเสี่ยง ส่งผลต่อการบาดเจ็บในระดับบุคคลหรือกลุ่มบุคคล
3. มีส่วนร่วมในการหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหาที่พิจารณาแล้วว่าเป็นหนทางที่ดี และเหมาะสมกับสภาพของสถานศึกษา
4. มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทุกขั้นตอน รวมทั้งการเป็นแบบอย่างที่ดี
5. มีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผลของกิจกรรมความปลอดภัยที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข และพัฒนากิจกรรมความปลอดภัยนั้นให้ดียิ่งขึ้น หรืออาจเป็นข้อตัดสินใจในการยุติกิจกรรมที่ไม่ส่งผลต่อความปลอดภัย

ขั้นที่ 2 มีเครื่องมือค้นหาปัญหาและเหตุการณ์บาดเจ็บของนักเรียน

สถานการณ์การบาดเจ็บของนักเรียนในสถานศึกษาต้องมีเครื่องมือช่วยสืบค้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด เครื่องมืออาจประกอบไปด้วยการเฝ้าสังเกต การตรวจตรา การจดบันทึก การบันทึกภาพ - เสียง เป็นต้น เครื่องมือที่จะช่วยวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหาการบาดเจ็บของนักเรียนประกอบด้วย

เครื่องมือที่ 1 การเดินสำรวจสิ่งแวดล้อมในสถานศึกษา

การสำรวจสิ่งแวดล้อมเป็นการเดินสำรวจตรวจตราโครงสร้างอาคารสถานที่ และสิ่งแวดล้อมที่รอบตัวเด็กทั้งที่เป็นจุดอันตรายหรือจุดเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย รวมทั้งหาแนว

ทางการป้องกันและแก้ไข เพื่อลดอุบัติเหตุและสภาวะการบาดเจ็บที่รุนแรง โดยผู้ที่จะเป็นผู้เดินสำรวจนั้นต้องเป็นผู้ใหญ่ นอกจากการเดินสำรวจด้วยตนเองของผู้ใหญ่แล้ว การสำรวจแบบร่วมกันของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น คุณครูเดินร่วมกับผู้ปกครอง นักเรียนช่าง คณะกรรมการหรือผู้นำชุมชน การเดินสำรวจร่วมกันของกลุ่มคนที่หลากหลายทำให้เกิดการสังเกตเห็นจุดที่แตกต่างของอันตรายและจุดเสี่ยง จะได้หาแนวทางและวิธีป้องกันแก้ไขอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์การเดินสำรวจสิ่งแวดล้อมควรทำ 2 เดือนต่อ 1 ครั้ง หรือภาคการศึกษาละ 2 ครั้ง เป็นอย่างน้อย นอกจากนี้ควรร่วมกับการบันทึกการบาดเจ็บแต่ละครั้งรวมทั้งหาแนวทางการแก้ไขปัญหาทั้งในส่วนโครงสร้างสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมบาดเจ็บแต่ละชนิดด้วย

เครื่องมือที่ 2 บันทึกการบาดเจ็บในและบริเวณรอบสถานศึกษา (Injury record) เป็นการบันทึกการบาดเจ็บของนักเรียนแต่ละครั้ง เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุของการบาดเจ็บว่าเกิดจากสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมหรือเกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงรายละเอียดที่เกี่ยวข้องอื่นรวมทั้งความถี่ของการบาดเจ็บนักเรียนด้วยการบันทึกการบาดเจ็บจะทำทุกรายทั้งการบาดเจ็บแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ โดยอาจให้ครูประจำชั้นเป็นผู้รับผิดชอบแต่ละห้อง และให้ครูพยาบาลเป็นผู้รวบรวมรายงานทุกเดือนเพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์

เครื่องมือที่ 3 บันทึกพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน

เป็นการสังเกตพฤติกรรมเสี่ยงต่อการบาดเจ็บของนักเรียน เช่น การเล่นผาดโผนในสนามเด็กเล่น วิ่งบนอาคาร ปีนป่ายที่สูง การเล่นรุนแรงและรังแกกัน ภาวะซึมเศร้า ฯลฯ ต้องจดบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนเหล่านั้น รวมทั้งการเฝ้าระวังกลุ่มนักเรียนที่อาจเสี่ยงต่อการบาดเจ็บได้ง่าย เช่นกลุ่มเด็กเล็ก นักเรียนหญิง เด็กพิการ เด็กกำพร้า ฯลฯ ถึงแม้จะสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูลมาอย่างดีแล้วก็ต้องรู้จักใช้ข้อมูลเหล่านั้นให้เกิดประโยชน์สูงสุด กลุ่มความปลอดภัยต้องประชุมระดมความคิดเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ปัญหาของการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ และความรุนแรงด้วยข้อมูลที่มีอยู่แล้วว่าเกิดจากสาเหตุอะไร พิจารณาถึงลำดับขั้นตอนความสำคัญของปัญหาที่ต้องการแก้ไขอย่างเร่งด่วน ร่วมวางแผนแก้ไขเลือกแนวทางที่เหมาะสมกับทรัพยากรที่มีลงมือดำเนินการและติดตามผลที่เกิดขึ้น

ขั้นที่ 3 มุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน

การสร้างความปลอดภัยในสถานศึกษาที่จะครอบคลุมการลดอุบัติเหตุและความรุนแรงต้องมี 6 ด้าน คือ ด้านสิ่งแวดล้อมสภาพสถานศึกษา ด้านระบบคุ้มครองเด็ก ด้านการเดินทางไปกลับสถานศึกษา ด้านความปลอดภัยกิจกรรมการเรียน ด้านหลักสูตรความปลอดภัย และด้านแผนฉุกเฉินในสถานศึกษา

1. ด้านสิ่งแวดล้อมกายภาพในสถานศึกษา หมายถึง สภาพโครงสร้างอาคารที่ถูกต้อง นักเรียนระดับอนุบาลและประถมศึกษามีโอกาสบาดเจ็บจากสิ่งแวดล้อมและโครงสร้างได้มากจึงมีแนวทางจัดความปลอดภัย

2. ด้านระบบคุ้มครองเด็ก คือ ระบบป้องกันผลเสียต่อสุขภาพนักเรียนอันเกิดจากความรุนแรงการถูกทำร้าย การทำร้ายตนเองสภาวะยากลำบาก และการถูกละเลยทอดทิ้ง ได้แก่ การป้องกันเด็กก่อพฤติกรรมรุนแรง เด็กรังแกกัน การป้องกันภาวะซึมเศร้าและทำร้ายตนเอง การป้องกันตนแปลกหน้า ระบบการลงโทษเด็ก การป้องกันการทำร้ายทางอารมณ์และจิตใจต่อเด็ก โดยครู การให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กในครอบครัวยากจน เด็กพิการ เป็นต้น โดยการทำงานร่วมกับกลุ่มสหวิชาชีพ เช่น นักสังคมสงเคราะห์ นักจิตวิทยา แพทย์ พยาบาล

3. ด้านการเดินทางไปกลับสถานศึกษาอย่างถูกวิธี ระบบและกิจกรรมความปลอดภัยในการเดินทางไปกลับสถานศึกษา ได้แก่

3.1 มีแผนและทำคู่มือความปลอดภัยจากการเดินทางของนักเรียนในสถานศึกษาทั้งการเดินทางเท้า การโดยสารยานพาหนะทางบก และทางน้ำ

3.2 จัดระบบการรักษาความปลอดภัยในการเดินทางและกำหนดความรับผิดชอบ เช่น จัดครูเวรปฏิบัติหน้าที่ดูแลการใช้รถใช้ถนนของนักเรียน

3.3 ประสานงานกับตำรวจจราจรช่วยดูแลปฏิบัติงานในช่วงเวลาที่นักเรียนใช้เส้นทาง

3.4 สร้างความตระหนักในหลักความปลอดภัยแก่นักเรียน และผู้ปกครองเช่น จัดป้าย เอกสาร จดหมายข่าวเกี่ยวกับอันตรายที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย เช่น หมวกนิรภัย การใช้ที่นั่งนิรภัยในรถยนต์

3.5 มีกิจกรรมเกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติตามกฎจราจร และกำกับดูแลให้นักเรียนได้ปฏิบัติ

4. ด้านกิจกรรมการเรียน ทั้งกิจกรรมใน-นอกสถานศึกษา เช่น กีฬา เข้าค่ายทัศนศึกษา แผนการสอนต้องมีการประเมินความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ในวิชานั้น และกำหนดมาตรการป้องกันความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น ได้แก่

4.1 การสำรวจสภาพความพร้อมของห้องเรียน ห้องปฏิบัติการและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องว่าใช้งานได้อย่างปลอดภัย

4.2 มีแนวปฏิบัติหรือระเบียบในการใช้ห้องปฏิบัติการ ดัดสัญลักษณ์เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดจากอุปกรณ์เครื่องมือสารเคมีแสดงไว้อย่างชัดเจน

4.3 มีครู เจ้าหน้าที่ที่ควบคุมดูแลการใช้ห้องปฏิบัติการ ห้องทดลองอย่างซิดไกส์ กรณีเป็นสารเคมีต้องมีการระบุวิธีใช้ไว้อย่างชัดเจนและเก็บที่มีฉลาก

4.4 เตรียมอุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุที่เหมาะสม เช่น เครื่องมือดับเพลิง

4.5 กรณีอุปกรณ์เครื่องใช้ชำรุดเสียหายให้ดำเนินการซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน

4.6 การเข้าค่ายทัศนศึกษาต้องมีการเตรียมแผนอย่างละเอียดและรอบคอบ เช่น สำรวจสถานที่ วิธีการเดินทาง ตรวจสอบพาหนะและผู้ขับขี่ ระบุจุดเสี่ยงความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้ แจ้งผู้ปกครองทราบรวมทั้งวางแผนป้องกันและช่วยเหลือไว้

5. ด้านหลักสูตรความปลอดภัย มีการสร้างหลักสูตรความปลอดภัยเพื่อสอนนักเรียน ให้มีความรู้ทักษะและจิตสำนึกความปลอดภัย โดยจัดเป็นสาระการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในแต่ละระดับชั้น และกิจกรรมเพิ่มทักษะ เช่น การสร้างหลักสูตรป้องกันการจมน้ำ และการว่ายน้ำ หลักสูตรป้องกันการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ หลักสูตรปฐมพยาบาลและการช่วยเหลือ หลักสูตรความปลอดภัยในการเล่นกีฬา หรือเล่นสนามเด็กเล่น เป็นต้น

6. ด้านแผนฉุกเฉินในสถานศึกษา หมายถึง ครู เจ้าหน้าที่ บุคลากรในสถานศึกษา ได้รับการฝึกทั้งการปฐมพยาบาล การกู้ชีพเบื้องต้น รวมทั้งมีแผนฉุกเฉินเพื่อรับภัยที่ไม่คาดคิดหรือภัยธรรมชาติ เช่น อัคคีภัย วัตถุภัย อุทกภัย ธรณีพิบัติสึนามิ มีการซ้อมอพยพรวมทั้งการเตรียมอุปกรณ์ปฐมพยาบาลในห้องพยาบาล การมีแผนระบบการส่งต่อนักเรียนไปยังโรงพยาบาลใกล้เคียง

ขั้นที่ 4 มีนโยบายและแผนกิจกรรมความปลอดภัยสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง

ต้องกำหนดนโยบายและแผนการจัดการความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุและความรุนแรงที่ชัดเจน เพราะความไม่ปลอดภัยในสถานศึกษาเป็นปัญหาสำคัญต่อสุขภาพของนักเรียนผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้ความสำคัญและมีการดำเนินตามนโยบายนั้นอย่างจริงจัง เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กพ.ศ.2546

ดังนั้นผู้บริหารสถานศึกษาจึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะสร้างกลไกในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุข้อกำหนดที่มีอิทธิพลต่อความปลอดภัยของนักเรียนเป็นความต้องการพื้นฐานที่ผู้ปกครองต้องการให้สถานศึกษาดำเนินการและเป็นสิทธิพื้นฐานที่นักเรียนควนจะได้รับ กระบวนการทั้ง 4 ชั้น เป็นพื้นฐานของการดำเนินงานที่มีเป้าหมายสร้างสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมที่ปลอดภัยจากอุบัติเหตุและความรุนแรงของนักเรียน เพื่อที่จะให้ทราบถึงการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวได้หรือไม่จำเป็นต้องมี

นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน การนำแผนไปปฏิบัติ การติดตาม และประเมินผลของการดำเนินงานรวมทั้งรายงานผลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอ

2.2.2 นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556, น. 20-21) ได้วางแผนการรักษาความปลอดภัยให้แก่นักเรียน โดยจะเน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักเรียน ครู ผู้ปกครอง ชุมชน และเครือข่าย เพื่อร่วมกันวางแผนป้องกัน ควบคุม กำกับ ติดตาม และรายงาน ซึ่งจะมีองค์ประกอบด้วยกัน 2 ประการ ดังนี้

1. สำคัญของแผนการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษานั้น ในการจัดทำแผนจำเป็นต้องมีมาตรการและกิจกรรม ให้สอดคล้องและครอบคลุมกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 “มาตรา 47 กำหนดให้มีการประกันคุณภาพภายนอก โดยมาตรฐานที่ 10 กำหนดให้ผู้เรียนมีสุขนิสัย สุขภาพกาย และสุขภาพจิตที่ดี โดยในตัวบ่งชี้ที่ 4 กำหนดให้ผู้เรียนรู้จักดูแลสุขภาพ และป้องกันตัวเองไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ” และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 หมวด 7 การส่งเสริมความปลอดภัยนักเรียนและนักศึกษา “มาตรา 63 โรงเรียนและสถานศึกษาต้องจัดให้มีระบบงานและกิจกรรมในการแนะแนวให้คำปรึกษาและฝึกอบรมแก่นักเรียน นักศึกษา และผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมความปลอดภัยที่เหมาะสม ความรับผิดชอบต่อสังคม และความปลอดภัยแก่นักเรียนนักศึกษา ตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกระทรวง” กระทรวงศึกษาธิการจึงออกกฎกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยความปลอดภัยของนักเรียน และนักศึกษา พ.ศ. 2548 โดยออกตามความในมาตรา 6 และมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 ให้สถานศึกษาต้องออกระเบียบว่าด้วยความปลอดภัยที่ไม่เหมาะสม 9 ประการ คือ

- 1) หนีเรียน หรือออกนอกสถานศึกษา โดยไม่ได้รับอนุญาตในเวลาเรียน
- 2) เล่นการพนันหรือจัดให้มีการเล่นพนันที่ผิดกฎหมาย
- 3) พกพาอาวุธ หรือวัตถุที่ใช้ประทุษร้าย
- 4) ซื้อ จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือเสพสุรา สิ่งมีนเมา หรือยาเสพติด
- 5) ลักทรัพย์ กรรโชกทรัพย์ หรือบังคับขืนใจ หรือรีดไถบุคคลอื่น
- 6) ก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกายผู้อื่น
- 7) แสดงพฤติกรรมทางชู้สาวที่ไม่เหมาะสมในที่สาธารณะ
- 8) เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี
- 9) ออกนอกสถานที่พักเวลากลางคืน เพื่อเที่ยวเตร่หรือรวมกลุ่ม อันเป็นการสร้างความเดือดร้อนให้แก่ตนเองและผู้อื่น

โรงเรียนต้องกำหนดนโยบายและแผนจัดการความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุและความรุนแรงที่ชัดเจน เพราะความไม่ปลอดภัยในโรงเรียนเป็นปัญหาสำคัญต่อสุขภาพของนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียนต้องให้ความสำคัญและมีการดำเนินตามนโยบายนั้นอย่างจริงจัง เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำคู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา เพื่อเป็นพันธกิจให้ดำเนินการไว้อย่างชัดเจน ในทางปฏิบัตินั้นยังถูกละเลย จากเหตุผลหลายประการ เช่น มีบุคลากรไม่เพียงพอ ภารกิจมาก ขาดงบประมาณในการดำเนินงาน เป็นต้น ดังนั้นผู้บริหารโรงเรียนจึงเป็นกุญแจสำคัญที่จะสร้างกลไกในการปฏิบัติเพื่อให้บรรลุข้อกำหนดที่มี อีกทั้งความปลอดภัยของนักเรียนเป็นความต้องการพื้นฐานที่ผู้ปกครองต้องการให้โรงเรียนดำเนินการ และเป็นสิทธิพื้นฐานที่นักเรียนควรจะได้รับ

การกำหนดนโยบาย หน้าที่ความรับผิดชอบจะต้องชัดเจน มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ทั้งนี้จะต้องอาศัยความเข้าใจ และความร่วมมือ (Public participation) ด้วยนโยบายนั้นจะต้องครอบคลุมสิ่งต่างๆ เหล่านี้ได้แก่ (ณรงค์ ณ เชียงใหม่, 2537, น. 80-81)

1. วัตถุประสงค์ (Management's intent)

องค์กรทุกองค์การจะต้องมีวัตถุประสงค์ที่เขียนไว้ชัดเจน (Who dose management want?) และจะต้องให้ทุกคนในองค์กรเข้าใจวัตถุประสงค์ดังกล่าวด้วย

2. ขอบเขตของงาน (Scope of activities)

ขอบเขตของงานด้านความปลอดภัยจะกำหนดไว้ในนโยบายขององค์กรว่าจะครอบคลุมถึงอะไรบ้าง เช่น ครอบคลุมในขณะที่ทำงานหรือนอกเวลางานด้วย (On-the job) หรือ (Off-the job safety) ความปลอดภัยในสาธารณะ (Public safety) ผลผลิต (Product safety) จะต้องระบุให้ชัดเจนเป็นต้น

3. ความรับผิดชอบ (Responsibility)

ความรับผิดชอบ หมายถึง ความสำนึกในความรับผิดชอบต่ออำนาจหน้าที่ (Authority) ที่มีอยู่ของผู้มีอำนาจหน้าที่ บุคคลที่มีอำนาจสูงย่อมต้องมีความรับผิดชอบสูง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าใครรับผิดชอบอะไร (Who is to be responsible of what?)

4. ความพร้อมที่จะถูกตรวจสอบ (Accountability)

ความพร้อมที่จะถูกตรวจสอบจากผู้อื่นหรือจากสาธารณะ (Public) ดังนั้นบุคลากรในองค์กรนั้นจะต้องมีการรับรู้ เข้าใจ และสำนึกตลอดเวลาว่า อำนาจหน้าที่ของเขาคืออะไร (Where and how is it fixed?)

5. การช่วยเหลือความปลอดภัย (Staff safety assistance)

ความจำเป็นในการรักษาหรือป้องกันอุบัติเหตุในโรงงานนั้นจะต้องให้องค์กรที่รับผิดชอบช่วยเหลือด้านความปลอดภัยในองค์กรนั้นๆ อาจจะเรียกว่า ฝ่ายความปลอดภัย (Staff safety) ก็ได้ นอกจากนี้จะมีความปลอดภัยขึ้นแล้วจะต้องกำหนดบทบาทและระบบการบริหารในองค์กรให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลด้วย (How does it fit into the organization) และมีขอบเขตการทำงานขนาดไหนด้วย (What should it do?)

6. คณะกรรมการความปลอดภัย (Safety committee)

องค์กรนั้น มีคณะกรรมการความปลอดภัยหรือไม่ (Will there be committees?) ทำอะไรบ้าง (What will they do?) และการบริหารเป็นอย่างไร (How is it managed?)

7. อำนาจหน้าที่ (Authority)

องค์กรจะต้องมีส่วนที่มีอำนาจสูงสุดอยู่หนึ่งส่วน ซึ่งอาจจะเป็นคณะบุคคลหรือบุคคลเพียงคนเดียวก็ได้ แต่ไม่สามารถมอบหมายความรับผิดชอบ (Responsibility) และความพร้อมที่จะถูกตรวจสอบ (Account ability) ได้

8. กฎเกณฑ์ต่างๆ (Standards)

กฎเกณฑ์ ระเบียบต่างๆ ที่ทุกคนจะต้องยึดถือเป็นแบบอย่างและเสมอภาคกันในองค์กรเพื่อให้ทุกคนในองค์กรนั้นมีคุณภาพชีวิตที่ดี (What rules will the company live by?)

แนวทางการวางแผนการรักษาความปลอดภัยให้แก่นักเรียน เน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักเรียน ครู ผู้ปกครอง ชุมชน และเครือข่าย โดยร่วมกันวางแผนป้องกัน แก้ไข ควบคุม กำกับ ติดตาม ประเมินผลและรายงาน จึงจำเป็นต้องมีมาตรการและกิจกรรมเพื่อให้รับประโยชน์สูงสุดตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 พร้อมทั้งนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีการกำหนดแนวทางอย่างน้อย 5 ขั้นตอน ดังนี้

1) การศึกษาสภาพทั่วไปของสถานศึกษา ชุมชน ความเข้มแข็งของเครือข่าย เพื่อวิเคราะห์ความเสี่ยงจากการเกิดอุบัติเหตุ อุบัติภัย และภัยจากสภาพแวดล้อมทางสังคม

2) การกำหนดมาตรการหลัก เพื่อป้องกันและแก้ไข

3) การกำหนดมาตรการเสริมให้เหมาะสมกับความเชื่อ วัฒนธรรม และประเพณี ของท้องถิ่น และสภาพความเสี่ยงของท้องถิ่น

4) การกำหนดกิจกรรมสนับสนุนมาตรการหลักและมาตรการเสริม

5) การกำหนดเวลาและผู้รับผิดชอบอย่างชัดเจน และสามารถปฏิบัติได้

รูปแบบของแผนการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา โดยสถานศึกษานำแนวทางและมาตรการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาไปกำหนดเป็นแผนรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาได้ตามความเหมาะสมกับสถานศึกษา ด้านสภาพแวดล้อม สภาพภูมิศาสตร์ และความต้องการของท้องถิ่น โดยอาจกำหนดรูปแบบของแผนดังนี้

- 1) แผนพัฒนาระบบความปลอดภัยของสถานศึกษา เป็นแผนที่ต้องมุ่งสร้างเสริมความเข้มแข็งของระบบรักษาความปลอดภัยให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา
- 2) มีการพัฒนาระบบความปลอดภัยของสถานศึกษาอย่างต่อเนื่อง และมีประสิทธิภาพ
- 3) มีโครงสร้างการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษาที่ชัดเจน
- 4) มีระบบเครือข่ายเพื่อการมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา
- 5) มีระบบควบคุมภายในเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยของสถานศึกษา
- 6) มีระบบการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ
- 7) มีแผนการป้องกันและแก้ไขอุบัติเหตุ

สรุปได้ว่า นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนให้ความสำคัญกำหนดนโยบาย แนวปฏิบัติ ทิศทางกลยุทธ์ เป้าหมาย และแผนการตรวจสอบ ประเมินกลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนให้สอดคล้องกับสภาพการทำงานของบุคลากร โดยบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วม กำหนดบทบาท หน้าที่รับผิดชอบโครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน มีการกำหนดงบประมาณตามกลยุทธ์ ส่งเสริมให้การดำเนินงานตามนโยบายและแผนของโรงเรียนบรรลุตามเป้าหมาย

2.2.3 การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไปปฏิบัติ

พร้อมพิไล บัวสุวรรณ (2551,น.6) กล่าวว่า การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไปปฏิบัติเป็นการดำเนินงานตามโครงการ และกิจกรรมที่วางไว้ ดังนี้

1. การก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและความตระหนัก โดยการเชิญผู้มีความรู้ในชุมชน มาอบรมให้ความรู้ปลูกฝังเจตคติและพัฒนาทักษะด้านความปลอดภัย นอกจากนี้ยังสอดแทรกอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษา และพลศึกษาการทำโครงการอบรมเช่นการเชิญตำรวจมาสอนเรื่องจราจรการสื่อสารสร้างความตระหนักอย่าง สม่่าเสมอ

2. การกัน โดยร่วมสอดส่องดูแลป้องกันจุดเสี่ยงและพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ มิให้เกิดขึ้น

3. การแก้ไขได้แก่การซ่อมแซมและเสริมปรับปรุงลักษณะทางกายภาพสิ่งแวดล้อม และจุดเสี่ยงต่างๆ เช่นจัดทำทางม้าลายและจุดห้ามจอด การซ่อมแซมอุปกรณ์สนามเด็กเล่น

4. การเกี่ยว คือ การสนับสนุน เชื่อมโยงและบูรณาการการทำงานของส่วนต่างๆ ทั้งภายในโรงเรียนและร่วมกับชุมชนเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุวัตถุประสงค์

เอมอัชมา วัฒนานูรานนท์ (2548, น.4-5) กล่าวว่า การจัดการและบริหารโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา การพิจารณาดำเนินการในด้านการวางแผน โดยจัดตั้งคณะกรรมการบริหารโครงการ กำหนดจุดประสงค์ นโยบายและแผนงานดำเนินงานจัดทำแผนปฏิบัติงาน จัดสรรงบประมาณ จากนั้นดำเนินงานตามแผน ซึ่งจะต้องมีการชี้แจงแนะนำนโยบายและแผนการดำเนินงานโครงการให้แก่บุคลากรทุกคนในสถานศึกษาทราบ จัดและดำเนินงานตามโครงการ จัดให้มีการเพิ่มพูนความรู้หรืออบรมสัมมนาให้แก่คณาจารย์ ผู้เรียน บุคลากรต่างๆ มีการประสานความร่วมมือกับผู้ปกครอง และมีการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติงานโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา รวมทั้งมีการประเมินผลโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยสามารถประเมินจากรายงานการสำรวจความปลอดภัย การรายงานอุบัติเหตุ การรายงานผลการใช้บริการความปลอดภัยในด้านต่างๆ การนิเทศการสอน และการแสดงพฤติกรรมของผู้เรียนด้านความปลอดภัย

Deroche and Kaiser (1980 อ้างใน ชัด แก้วมณี, 2545, น.10) สรุปขอบข่ายของงานบริการด้านความปลอดภัยไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. การดูแลความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อม
2. การจัดเตรียมพร้อมในกรณีฉุกเฉิน
3. การปกป้องคุ้มครองเด็ก
4. การให้สวัสดิศึกษา

การดูแลความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อม

1. การสำรวจความปลอดภัยในโรงเรียน

การสำรวจความปลอดภัยในโรงเรียน จะช่วยลดความสูญเสียทรัพย์สิน และช่วยส่งเสริมความปลอดภัย ในชีวิตของทุกคนในโรงเรียน ซึ่งสมาชิกทุกคนในโรงเรียนจะต้องร่วมมือกันรับผิดชอบในการดูแลความปลอดภัย การเอาใจใส่ สังเกต ตรวจสอบและแจ้งถึงอันตรายที่อาจเกิดขึ้น ในการสำรวจความปลอดภัยในโรงเรียนนั้น จะประกอบด้วย การสำรวจสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน การสำรวจการจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียน และการสำรวจเรื่องการเรียนการสอน สวัสดิศึกษา

การสำรวจสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ การสำรวจความปลอดภัย ของอาคารเรียน ห้องเรียน ระเบียง บันได ห้องประชุม ห้องพยาบาล ห้องปฏิบัติการหรือ โรงฝึกงาน ห้องสมุด ห้องน้ำ ห้องส้วม โรงอาหาร โรงฝึกพลศึกษา สนาม บริเวณโรงเรียน และเรือนนอน

การจัดบริการด้านความปลอดภัย

การจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียน ได้แก่ การสำรวจความปลอดภัยของการให้บริการ เครื่องอำนวยความสะดวก การบริการรถ รับ-ส่ง มาโรงเรียน และการบริการการปฐมพยาบาล การสำรวจเรื่องการเรียนการสอนสวัสดิศึกษา ได้แก่ การสำรวจความปลอดภัยของอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน และใช้สื่อ การเรียนการสอนต่างๆ

วิธีการสำรวจความปลอดภัยในโรงเรียน การสำรวจความปลอดภัยในโรงเรียน อาจกระทำได้ดังนี้

1. การสังเกต การแสดงพฤติกรรมความปลอดภัยของนักเรียน ขณะอยู่ในโรงเรียน ขณะเรียนและขณะเล่น

2. การตรวจตราความสะดวก และความเป็นระเบียบเรียบร้อยของโรงเรียน

3. การตรวจสอบสภาพความสึกหรอ หรือชำรุดของสิ่งของต่างๆ ที่อาจก่อให้เกิดอันตรายได้

4. การตรวจตราสอดส่อง ไม่ให้นักเรียนนำวัตถุหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตรายเข้ามาในโรงเรียน เช่น ของมีคม อาวุธปืน วัตถุระเบิด ฯลฯ

5. การสอบถามหรือสนทนา โดยใช้แบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์หาสาเหตุและแนวทางแก้ไข หรือป้องกันอุบัติเหตุ

2. การรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน

การรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน จะทำให้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดอุบัติเหตุ ซึ่งจะช่วยค้นหาสาเหตุ ของอุบัติเหตุ โดยการวิเคราะห์ข้อมูล และหาแนวทางแก้ไขปัญหายุบัติเหตุได้ สำหรับการรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียนมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. การรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน เป็นความรับผิดชอบของทุกคนในโรงเรียน

2. อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นภายในโรงเรียนไม่ว่ากรณีใดๆ เช่น ผู้ใดประสบอุบัติเหตุ ความรุนแรงมากหรือน้อย ฯลฯ จะต้องมีการรายงานทุกครั้ง

3. ต้องรายงานอุบัติเหตุทันที หรือไม่เกิน 24 ชั่วโมง ภายหลังจากเกิดอุบัติเหตุแล้ว

4. หากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทำให้นักเรียนได้รับบาดเจ็บมาก โรงเรียนควรแจ้งให้ผู้ปกครองทราบโดยเร็วที่สุด ควรรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน โดยบันทึกลงในแบบรายงานอุบัติเหตุที่ได้จัดทำไว้

5. ควรรายงานอุบัติเหตุในโรงเรียน โดยบันทึกลงในแบบรายงานอุบัติเหตุที่ได้จัดทำไว้

6. กรณีอุบัติเหตุครั้งเดียว แต่มีผู้บาดเจ็บหลายคน ต้องรายงานอุบัติเหตุตามแบบรายงานฉบับละ 1 คน

7. แบบรายงานอุบัติเหตุ ควรรวบรวมเป็นแบบรายเดือน หรือรายทอม และเก็บไว้ที่คณะกรรมการความปลอดภัยประจำโรงเรียน เพื่อนำไปพิจารณา วิเคราะห์สาเหตุและหาแนวทางแก้ไข

8. จัดให้มีการสรุปรายงานอุบัติเหตุ และแจ้งข่าวอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้นักเรียนทุกคนทราบ

3. การแนะแนวสวัสดิภาพ

การแนะแนวสวัสดิภาพ เป็นการให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษาทางด้านสวัสดิภาพ หรือความปลอดภัย เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ รู้จักระมัดระวังเรื่องอุบัติเหตุ ปฏิบัติตนได้อย่างปลอดภัย และมีสวัสดินิสัยที่ดีในการ ป้องกันอุบัติเหตุ ซึ่งจะช่วยป้องกันและลดปัญหาอุบัติเหตุลงได้

โดยทั่วไป ผู้แนะแนวสวัสดิภาพอาจได้แก่ครูประจำชั้น ครูสุขศึกษา นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ ฯลฯ ซึ่งควรศึกษาปัญหาสวัสดิภาพของนักเรียนให้ละเอียดก่อนการให้บริการแนะแนว เช่น ศึกษาจากการสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในเรื่องความปลอดภัย ศึกษาจากรายงานอุบัติเหตุ จากการสัมภาษณ์นักเรียน จากการสนทนากับผู้ปกครอง เป็นต้น การให้บริการแนะแนวสวัสดิภาพ สามารถให้บริการทั้งรายบุคคล และรายกลุ่ม โดยให้นักเรียนมารับบริการเองหรือครูประจำชั้นส่งมารับบริการก็ได้ ในการบริการอาจเชิญวิทยากร หรือจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย และหลังจากให้บริการแนะแนวสวัสดิภาพแล้ว ควรมีการติดตามผลและประเมินผลความก้าวหน้าในการปฏิบัติตนของนักเรียนในเรื่องการป้องกันอุบัติเหตุ สำหรับนักเรียนที่มีปัญหาหรือประสบอุบัติเหตุบ่อยๆ ผู้แนะแนวจะต้องปรึกษาหารือหรือขอช่วยเหลือจาก ผู้ปกครองของนักเรียนด้วย

4. การจัดทำประกันอุบัติเหตุ

การทำประกันอุบัติเหตุ เป็นการคุ้มครองเรื่องความปลอดภัย เมื่อประสบอุบัติเหตุขึ้นจะมีสิทธิ์ได้รับ ค่าชดเชยความสูญเสีย หรือการบาดเจ็บที่เกิดขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวงเงินที่เอาประกัน หากวงเงินที่เอาประกันสูง ผู้ประกันอุบัติเหตุจะต้องจ่ายเงินค่าเบี้ยประกันสูง แต่ก็ได้รับค่าชดเชยหรือผลประโยชน์สูงเช่นกัน

ตามปกติ โรงเรียนควรจัดทำประกันอุบัติเหตุให้กับทุกคนในโรงเรียน โดยทำประกันกับบริษัทประกันภัย บริษัทใดบริษัทหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะการประกันหมู่หรือกลุ่ม จะเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่าการประกันแบบเดี่ยว หรือบุคคล แต่โรงเรียนก็ควรทำความตกลงขอให้ทางบริษัทประกันภัยจัดส่วนลดเป็นพิเศษให้ด้วย หากโรงเรียน จัดบริการเรื่องการประกันอุบัติเหตุให้นักเรียน

ในช่วงเปิดเทอมต้น นักเรียนจะต้องจ่ายเงินค่าเบี้ยประกัน ทางโรงเรียน เพื่อโรงเรียนจะได้นำเงินไปจ่ายให้กับบริษัทประกันภัย

กรณีที่โรงเรียนไปศึกษาคุณงานนอกสถานที่ในต่างจังหวัด หรือจัดกิจกรรมให้นักเรียน โดยต้องเดินทาง ไปต่างจังหวัดและมีการ พักแรมด้วย ทางโรงเรียนควรเป็นฝ่ายจัดทำประกันอุบัติเหตุให้แก่ นักเรียน และเสียค่าใช้จ่ายในการประกันทั้งหมด

5. การจัดบริการเครื่องอำนวยความสะดวก

เครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ที่ทางโรงเรียนควรจัดบริการให้ทุกคนในโรงเรียน ได้แก่ บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ การจัดทำทางระบายน้ำ การจัดระบบไฟฟ้าที่ปลอดภัย

บริการน้ำดื่ม น้ำใช้ที่ปลอดภัย ทุกโรงเรียนควรจัดหา น้ำดื่ม น้ำใช้ที่สะอาดและปลอดภัย ซึ่งได้มาจาก แหล่งน้ำที่มีการควบคุมถูกต้องตามหลักการสุขาภิบาล โรงเรียนอาจใช้น้ำฝนที่รองจากหลังคาที่สะอาด หรือน้ำประปา น้ำบ่อ น้ำบาดาล ที่ทำให้สะอาดปราศจากเชื้อโรคก่อน แล้วนำมาเก็บไว้ในภาชนะ หรือตู้มีฝาปิดมิดชิด และมีก๊อกสำหรับ ใช้น้ำออกเวลาต้องการใช้ โดยให้นักเรียน มีถ้วยน้ำประจำตัวทุกคน หากเป็นไปได้ โรงเรียนควรจัดที่ดื่ม น้ำแบบน้ำพุ ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนมีความปลอดภัยในการดื่มน้ำ แต่เวลาดื่ม ผู้ดื่มจะต้องไม่ใช้ลิ้นหรือริมฝีปากแตะต้องกับปากท่อที่น้ำพุ่งออกมา ส่วนการติดตั้งน้ำพุ ควรติดตั้งบริเวณ โรงอาหาร โรงฝึกพลศึกษา หรือตามระเบียบโรงเรียน

สำหรับน้ำใช้ โรงเรียนอาจจัดหาน้ำใส่ภาชนะและมีขันสำหรับตักน้ำไว้ หรือจัดให้มีอ่างล้างมือและมีสบู่วางไว้พร้อม ทั้งนี้ควรดูแลรักษาความสะอาดของอ่างล้างมืออยู่เป็นประจำด้วย

การจัดทำทางระบายน้ำที่ปลอดภัย โรงเรียนควรจัดทำทางระบายน้ำให้ทั่วบริเวณโรงเรียน เพื่อป้องกันมิให้โรงเรียนเป็นหลุมเป็นบ่อ หรือมีแอ่งน้ำโสโครกขังอยู่ นอกจากจะทำให้ไม่ปลอดภัย และยังเป็น แหล่งเพาะพันธุ์เชื้อโรค ส่งกลิ่นเหม็นรบกวน ท่อที่ระบายน้ำควรเปิดลงสู่ท่อสาธารณะหรืออยู่รอบบริเวณโรงเรียน หรือบ่อซึม ซึ่งทางโรงเรียนจัดทำไว้ บ่อซึมจะเป็นบ่อระบายน้ำทิ้ง โดยน้ำโสโครก ทั่วบริเวณโรงเรียนจะไหลไปรวมที่บ่อซึม แล้วซึมลงดินไป

การจัดระบบไฟฟ้าที่ปลอดภัย โรงเรียนควรจัดระบบไฟฟ้าที่ปลอดภัย โดยจัดวางสายไฟต่างๆ ให้เหมาะสม ใช้อุปกรณ์ที่ดี จัดให้มีระบบป้องกัน ไฟฟ้าช็อต หรือระบบความปลอดภัย เวลาที่กระแสไฟฟ้าลัดวงจร เครื่องป้องกันไฟฟ้าดูด ไฟฟ้าช็อตจะทำงานทันที โดยตัดกระแสไฟฟ้า ส่วนการติดตั้งปลั๊กไฟ ควรติดตั้งให้สูง ประมาณ 1.20 เมตร เพื่อกันเด็กเล็กใช้นิ้วมือ หรือวัตถุที่เป็นสื่อโซ่เข้าไป ทางที่ดีควรใช้เต้าเสียบ หรือปลั๊กไฟ ที่มีฝาปิด เพื่อความปลอดภัย โรงเรียนควรหมั่นตรวจตราสายไฟหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ไฟฟ้าอยู่เสมอ หากชำรุดควรรีบแก้ไข และที่สำคัญก็คือ ควรจัดให้มีระเบียบการใช้ไฟฟ้าอย่างปลอดภัย และให้ทุกคนถือปฏิบัติ อย่างเคร่งครัด

เช่น ปิดสวิทช์หรือถอดปลั๊กเวลา เลิกใช้ขณะที่มือเปียกน้ำ ไม่ควรจับต้องสิ่งที่เกี่ยวข้องกับไฟฟ้า เป็นต้น

6. การบริการความปลอดภัยในการเดินทางไป - กลับโรงเรียน

การจัดบริการความปลอดภัยในการเดินทางไป-กลับ โรงเรียน ควรพิจารณา คือ การจัดการเรื่อง การเดินทางไป-กลับโรงเรียน และการจัดการเรื่องการใช้รถ

การจัดบริการเรื่องการเดินทางไป-กลับโรงเรียน เพื่อความปลอดภัยในการเดินทางไป-กลับโรงเรียนของนักเรียน ทางโรงเรียนควรดำเนินการดังนี้

1. การจัดทำเส้นทางทางการเดินทางที่ปลอดภัยที่สุด ครูและนักเรียนช่วยกันวางแผน

กำหนดเส้นทาง มาโรงเรียน เขียนแผนที่บริเวณรอบโรงเรียน หรือให้นักเรียนเขียนแผนที่ชุมชน นักเรียนช่วยกำหนดเส้นทาง ที่ปลอดภัยที่สุดจากบ้านของตนมาโรงเรียน โดยเลือกเส้นทางที่มีการจราจรน้อยที่สุด ละเดินข้ามถนนในช่วง สัญญาณไฟเขียวและสัญญาณให้รถหยุด เมื่อจัดทำแผนที่กำหนดเส้นทางเดินทางเท้าเรียบร้อยแล้ว โรงเรียนควรส่งแผนที่ไปให้ทางบ้านหรือผู้ปกครอง เพื่อจะได้ศึกษาและรับรู้การเดินทางของนักเรียน โดยผู้ปกครองจะต้องเซ็นชื่อรับทราบ และส่งกลับมาให้โรงเรียนด้วย

2. การใช้ขงนำกลุ่มนักเรียน เมื่อกำหนดเส้นทางที่ปลอดภัยที่สุดในการเดินทางแล้ว ทางโรงเรียนควร จัดให้มีการใช้ขงนำกลุ่มนักเรียนเวลาเดินทางเท้าไป และกลับโรงเรียน ซึ่งขงที่ใช้ อาจจะใช้สามเหลี่ยม ขนาดเล็กมีสีเข้มมองเห็น ได้ชัดเจน เช่น สีแดง สีเหลืองเข้ม เป็นต้น สำหรับวิธีการใช้ขงนำกลุ่มนักเรียนนั้น มีดังนี้

- ใช้ขงนำกลุ่มนักเรียนที่มีบ้านไปทิศทางเดียวกัน
- ผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มจะต้องได้รับการคัดเลือกและแนะนำการปฏิบัติก่อนการใช้ขง
- ก่อนกลับบ้านหัวหน้ากลุ่มจะต้องมารับขงจากครูเวร และนำขงไปตั้งเป็นหัวถนนนักเรียนในกลุ่ม
- หัวหน้ากลุ่มตรวจนับจำนวนเพื่อนนักเรียนให้ครบถ้วน
- นำแถวออกจากโรงเรียนผ่านบ้านแต่ละคน หัวหน้ากลุ่มจะอยู่บ้านสุดท้าย และนำขงไปเก็บที่บ้านของตน
- ในวันรุ่งขึ้นหัวหน้ากลุ่มจะถือขงออกจากบ้าน และรับเพื่อนที่ออกมารอตามเส้นทางที่กำหนด โดยหัวหน้ากลุ่มจะต้องนับจำนวนของเพื่อนนักเรียนในกลุ่มด้วย
- เมื่อถึงโรงเรียนแล้ว หัวหน้ากลุ่มต้องนำขงไปเก็บให้เรียบร้อย

3. การใช้ขงข้ามถนน

- การข้ามถนนบริเวณหน้าโรงเรียนที่มีทางม้าลาย โรงเรียนควรจัดให้มีขงข้ามถนน ซึ่งมีขนาด 27x17 นิ้ว ค้ำขงใช้ไม้ไผ่หรือท่อเอสลอน เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 2.5 เซนติเมตร ความยาวอย่างน้อย 2.10 เมตร จัดนักเรียนเป็นผู้ถือขง 2 คนๆ ละฟากถนน โดยมีครูเวรคอยควบคุมดูแลในช่วงหนึ่งชั่วโมงก่อนโรงเรียนเข้า และหนึ่งชั่วโมงหลังโรงเรียนเลิก

- ผู้ถือขงสังเกตความเร็วของรถที่วิ่งผ่านไปมา และให้ระยะห่างจากทางเข้ากับระยะของรถ ห่างกันอย่างน้อย 15 เมตร ก่อนนำขงลงให้ขนานกับพื้นถนน

- เมื่อขงอยู่ในลักษณะขนานกับพื้นถนน และรถหยุดสนิทแล้ว นักเรียนจึงสามารถข้ามถนนได้ โดยข้ามอย่างเป็นระเบียบและรวดเร็ว ไม่หยอกล้อกันโดยเด็ดขาด

- เมื่อนักเรียนทุกคนข้ามถนนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้ถือขงควรยกขงขึ้นไว้แนบข้างลำตัว แล้วนำไปเก็บเข้าที่

- การใช้ขงข้ามถนน เหมาะสำหรับ โรงเรียนที่อยู่ในเขตการจราจรคับคั่ง และโรงเรียนควรประสานงานการใช้ขง กับตำรวจจราจรในเขตนั้นๆ ด้วย

4. การจัดการบริการเรื่องการใช้รถ โรงเรียนควรจัดการบริการเรื่องการใช้รถ ดังนี้

จัดลานจอดรถ หรือสถานที่สำหรับจอดรถรับส่งนักเรียนที่เป็นสัดส่วนและปลอดภัย โดยแยกบริเวณ ที่จอดรถโรงเรียน และที่จอดรถของผู้ปกครองนักเรียน การจัดการจราจรในบริเวณโรงเรียนและรอบๆโรงเรียน ให้เป็นระบบ ระเบียบ เพื่อความสะดวก และความปลอดภัยในการใช้รถ

จัดให้มีบริการรถในบริเวณ โรงเรียน โดยเฉพาะ โรงเรียนอนุบาลหรือประถมศึกษา โรงเรียนควรจัดให้มี บริการรถรับ-ส่ง นักเรียนที่ปลอดภัย โดยให้ความสำคัญของผู้ขับขี่รถที่ผ่านการฝึกอบรมผู้ขับขี่รถนักเรียน และได้รับการคัดเลือกอย่างดีมาแล้ว คำนึงถึง รถยนต์ที่มีสภาพดี และได้รับการตรวจสอบสภาพก่อนการใช้ ทุกครั้ง นอกจากนั้นทางโรงเรียนควรฝึกและอบรมนักเรียนที่โดยสาร รถโรงเรียน เรื่องการโดยสารรถ อย่างปลอดภัยด้วย

7. การจัดการฝึกซ้อมเพื่อความปลอดภัย

เพื่อความปลอดภัยโรงเรียนควรจัดการฝึกซ้อมในด้านการหนีไฟ การฝึกปฏิบัติเวลาเกิดน้ำท่วม เวลาเกิดพายุ และเวลาเกิดแผ่นดินไหว

7.1 การฝึกหนีไฟ การฝึกหนีไฟ จะเป็นการฝึกความพร้อมความเคยชินให้นักเรียน หากเกิดไฟไหม้ ทุกคนได้ปฏิบัติอย่างถูกต้อง ตามปกติโรงเรียนควรจัดให้มีการฝึกหนีไฟในช่วงเปิดเทอมใหม่ต้นปี และฝึกอย่างน้อยเทอมละ 2 ครั้ง ซึ่งวิธีการฝึกหนีไฟ ควรปฏิบัติดังนี้

1. ใช้เสียงสัญญาณเตือนภัยซึ่งโรงเรียนควรติดตั้งไว้ ทำให้ได้กรับรู้ว่าเมื่อเสียงสัญญาณดังขึ้น แสดงว่า เกิดเหตุเพลิงไหม้
2. ให้นักเรียนทุกคนเตรียมพร้อม ตั้งสติไม่ตื่นตกใจจนเกินไป
3. ให้นักเรียนทุกคนเดินเป็นแถวตามครู หรือหัวหน้าออกจากห้อง และตัวอาคารเพื่อไปรวมกันอยู่ที่สนาม ตามจุดที่กำหนดไว้ โดยเดินให้เร็วแต่ไม่รีบร้อนจนเกินไป (ใช้เวลาไม่เกิน 2 นาที)
4. ในห้องที่เกิดเพลิงไหม้ หากหาทางออกไม่ได้ ให้ทุกคนใช้ผ้าคลุมศีรษะ และนอนราบลง เพื่อไม่ให้สำลักควันไฟ แล้วรอความช่วยเหลือจากผู้อื่น

7.2 การฝึกปฏิบัติเวลาเกิดภัยจากพายุ ภัยจากน้ำท่วม ซึ่งเกิดขึ้นในบางท้องที่ หรือบางจังหวัดเป็นประจำ ย่อมทำให้เกิดอันตราย และความสูญเสียแก่ชีวิต และทรัพย์สินได้ การฝึกนักเรียนให้รู้จัก ปฏิบัติตน ระหว่างเกิดเหตุน้ำท่วมหรือพายุ ย่อมจะทำให้นักเรียนรู้จักเตรียมพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น ได้ตลอดเวลา การฝึกปฏิบัติเวลาเกิดน้ำท่วมหรือพายุ มีวิธีการฝึกดังนี้

1. ฝึกนักเรียนให้รู้จักตั้งสติ ไม่ตื่นตกใจจนเกินไป
2. ให้นักเรียนทุกคนที่อยู่นอกตัวอาคารเรียน เดินกลับเข้าตัวอาคารเรียน หรือห้องเรียนโดยเร็ว อย่างเป็นระเบียบ ไม่วิ่งชนกันหรือแย่งกันเข้าห้องเรียน
3. จัดเตรียมนักเรียนแต่ละห้องไว้ สำหรับทำหน้าที่ปิดประตูหน้าต่างมิดให้แน่น เพื่อปิดกั้นช่องทางลม ทางน้ำ และช่องทางต่างๆ ที่น้ำจะเข้าทำให้เกิดความเสียหาย
4. ให้นักเรียนที่เรียนอยู่ชั้นล่างของอาคารเรียนทุกคน เดินเข้าแถวตามครู หรือหัวหน้าออกจากห้อง อย่างรวดเร็วและเป็นระเบียบ เพื่อเดินขึ้นไปรวมตัวกันอยู่ในห้องเรียน หรือห้องพักที่จัดเตรียมไว้ชั้นบนของอาคาร

7.3 การฝึกปฏิบัติเวลาแผ่นดินไหว แผ่นดินไหวอาจเกิดขึ้นได้ โดยเฉพาะในพื้นที่ด้านตะวันตก ตั้งแต่เหนือจรดใต้บริเวณพรมแดนไทย-พม่า การเกิดแผ่นดินไหวสร้างความสั่นสะเทือนให้เกิดขึ้น การเตรียมพร้อมเพื่อเกิดแผ่นดินไหวจึงมีความจำเป็น ซึ่งโรงเรียนควรจัดให้มีการปฏิบัติดังนี้

1. ให้นักเรียนทุกคนรู้จักควบคุมสติ อย่าตื่นตกใจ
2. ให้นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียนหรือในอาคารเรียน ก็ให้อยู่ในอาคารเรียนหรือห้องเรียน นักเรียนที่อยู่ นอกห้องเรียนก็ควรอยู่ที่นอกห้องเรียน ไม่วิ่งเข้าและออกจากห้องเรียน
3. ให้นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียน ยืนอยู่ในส่วนของห้องที่มีโครงสร้างแข็งแรง ไม่ยืนอยู่ใกล้ประตูหรือหน้าต่าง

4. ให้นักเรียนที่อยู่นอกห้องเรียน ยืนให้ห่างจากเสาไฟฟ้า หรือสิ่งห้อยแขวนต่างๆ ที่อาจตกลงมา

8. การบริการปฐมพยาบาล

โรงเรียนเป็นที่รวมของเด็กจำนวนมาก ซึ่งโอกาสจะเกิดอุบัติเหตุต่างๆ ย่อมมีได้ง่าย การเกิดอุบัติเหตุ และอันตรายในโรงเรียน จึงควรได้รับการช่วยเหลือเบื้องต้นก่อนการนำส่งแพทย์หรือโรงพยาบาล ดังนั้น โรงเรียนควรจัดบริการการปฐมพยาบาล โดยจัดให้มีห้องพยาบาลและครูประจำห้องพยาบาลขึ้น จัดให้อุปกรณ์การปฐมพยาบาล และยาชนิดต่างๆ ที่จัดไว้อย่างเป็นหมวดหมู่ และเป็นระเบียบ พร้อมทั้งจะให้บริการทุกเมื่อ นอกจากนั้นควรให้มีระเบียบการใช้ห้องพยาบาลไว้แน่นอน โดยแจ้งให้นักเรียน และผู้ปกครองทราบอย่างชัดเจน ซึ่งระเบียบนี้อาจบรรจุลงในคู่มือนักเรียนและระเบียบการของโรงเรียนด้วยก็ได้

9. การจัดสารวัตรนักเรียน ด้านความปลอดภัยหรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ

โรงเรียนควรจัดให้มีสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย (School Safety Patrols) หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ (Safety Volunteers) เพื่อให้ตัวนักเรียนได้รับความปลอดภัย มีบทบาทและมีส่วนร่วมในการบริการ ความปลอดภัยให้แก่ทุกคนใน โรงเรียน ซึ่งจะทำให้การดำเนินเกิดความสะดวกและคล่องตัวขึ้น

ประเภทของสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ สารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัยหรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ อาจแยกประเภทตามบทบาทหน้าที่การปฏิบัติงานดังนี้

- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในสนามและบริเวณ โรงเรียน
- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในโรงฝึกงาน
- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในห้องพยาบาล
- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในการจราจร
- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในการบริการรถรับ-ส่งนักเรียน
- สารวัตรนักเรียน หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในการป้องกันสาธารณภัย

ขั้นตอนการดำเนินงานจัดบริการให้มีสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัยหรืออาสาสมัครสวัสดิภาพการจัดสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพในด้านต่างๆ มีวิธีการดำเนินงานดังนี้

1. เปิดรับอาสาสมัครนักเรียนเข้าร่วมการบริการด้านความปลอดภัย ซึ่งกำหนดคุณสมบัติไว้ดังนี้

- เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 6 (สำหรับโรงเรียนระดับประถมศึกษา) หรือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-3 หรือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 - 6 (สำหรับโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา)

- เป็นผู้ที่มีลักษณะของความเป็นผู้นำ มีความรับผิดชอบ มีผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีระเบียบวินัย

- เป็นที่ยอมรับของเพื่อน มีความสุภาพอ่อนโยน ชอบให้ความช่วยเหลือผู้อื่น

2. ทำการคัดเลือกอาสาสมัคร โดยมีคณะกรรมการที่ได้แต่งตั้งไว้เป็นผู้ดำเนินงานทั้งหมด ซึ่งประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน ผู้บริหารจังหวัด ครู อาจารย์ และกรรมการนักเรียน

3. คัดเลือกอาสาสมัครสวัสดิภาพในด้านต่างๆ โดยให้มีการเลือกหัวหน้า และรองหัวหน้าอาสาสมัคร ในแต่ละด้านด้วย ซึ่งอาสาสมัครแต่ละคนจะทำหน้าที่บริการด้านความปลอดภัยเพียง 1 ปีการศึกษา เพื่อผลัดเปลี่ยน หมุนเวียนกันไป

4. ทำการสอน อบรมและฝึก อาสาสมัครสวัสดิภาพ หรือสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัยต่างๆ เพื่อให้รู้จัก ปฏิบัติในหน้าที่ต่างๆ ตามที่กำหนดได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย

5. เมื่อผ่านการฝึกหัดหรือปฏิบัติหน้าที่แล้ว ให้สารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ เริ่มลงมือปฏิบัติจริง โดยให้มีเครื่องแบบพิเศษเฉพาะ เพื่อให้ทุกคนในโรงเรียนได้ทราบ ขณะอาสาสมัครปฏิบัติงาน

6. จัดให้มีการประเมินผลและติดตามการดำเนินงานของสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ

7. จัดให้มีการคัดเลือกสารวัตรนักเรียนด้านความปลอดภัย หรืออาสาสมัครสวัสดิภาพ ดีเด่นประจำปี และมีการมอบรางวัลเพื่อเป็นกำลังใจในการปฏิบัติงาน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2552, น.13) ได้วางนโยบายการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยกล่าวว่า "ไม่ว่านักเรียน คือ หัวใจของการจัดการศึกษา จำเป็นต้องมีความตระหนักในความสำคัญ และเล็งเห็นถึงความเร่งด่วนที่สถานศึกษา และ หน่วยงาน จากทุกภาคส่วนของสังคม จะต้องร่วมกันแสวงหาแนวทางที่เป็นรูปธรรม ในการดูแลช่วยเหลือนักเรียน ให้ได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สามารถอยู่ในระบบการศึกษาได้ตลอดหลักสูตร และมีทักษะชีวิตเพียงพอที่จะดูแลตนเอง ให้ปลอดภัยท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ไม่สร้างสรรค์ อุบัติเหตุ และอุบัติเหตุ ที่จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่นักเรียน ซึ่งเป็นภารกิจและ ความรับผิดชอบในการจัด และส่งเสริม สนับสนุนการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึง มีคุณภาพและ พัฒนาสู่ความเป็นเลิศตามมาตรฐานสากล

สถานศึกษามีแผนการสนับสนุนด้านทรัพยากร ซึ่งรวมถึงบุคลากร เทคโนโลยี และงบประมาณอย่างเพียงพอที่จะให้การดำเนินงานความปลอดภัยในโรงเรียน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมาย มีการสำรวจเครื่องมืออุปกรณ์ จัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันอุบัติเหตุที่เหมาะสม เช่น เครื่องมือดับเพลิง กรณีอุปกรณ์เครื่องใช้ หรือห้องปฏิบัติการเกิดชำรุดเสียหาย ให้ดำเนินการปรับปรุงซ่อมแซมให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน จัดสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อให้นักเรียน ครู และบุคลากรดำเนินงานกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนหลากหลายรูปแบบ สร้างความตระหนักในหลักความปลอดภัยแก่นักเรียน และผู้ปกครอง เช่น จัดป้าย เอกสาร จดหมายข่าว เสียงตามสาย เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย เช่น หมวกนิรภัย การใช้นั่งนิรภัยในรถยนต์ แสวงหาความร่วมมือจากผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมจัดกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียน

เป้าหมายการดำเนินงาน และการนำไปปฏิบัติทรัพยากร บทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบด้านความปลอดภัยในโรงเรียน พอสรุปได้ดังนี้

1. ผู้บริหารส่งเสริมสนับสนุน จัดหาวัสดุครุภัณฑ์และทรัพยากรสารสนเทศที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการให้บริการการจัดกิจกรรม
2. ครูหรือบุคลากรทำหน้าที่ดูแลด้านความปลอดภัย จัดให้มีทรัพยากรสารสนเทศที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร มีสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนตรงตามความต้องการของผู้ใช้บริการ
3. มีทรัพยากรสารสนเทศประเภทป้าย เอกสาร จดหมายข่าว เสียงตามสาย เกี่ยวกับอันตรายที่เกิดขึ้นจากการเดินทาง ส่งเสริมการใช้อุปกรณ์เสริมความปลอดภัย เช่น หมวกนิรภัย การใช้นั่งนิรภัยในรถยนต์ ส่งเสริมความปลอดภัยในโรงเรียนหลากหลายรูปแบบ สร้างความตระหนักในหลักความปลอดภัยแก่นักเรียน

ชฎาพร สุขศิริวรรณ (2550, น. 4-24) กล่าวว่า การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นการพัฒนางานความปลอดภัยทั้งอุบัติเหตุและความรุนแรงเพื่อที่จะสร้างสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยลดพฤติกรรมเสี่ยงในระดับบุคคลและกลุ่ม โดยส่งผลการบาดเจ็บของนักเรียนให้มีจำนวนลดลงหลายโรงเรียนที่เคยจัดงานความปลอดภัยให้เป็นหน้าที่ของฝ่ายปกครอง อาคารสถานที่ ก็อาจทำงานเชื่อมโยงกับคณะกรรมการสถานศึกษา สมาคมผู้ปกครอง กลุ่มลูกเสือ เนตรนารี กลุ่มอาสาสมัครชุมชน กลุ่มแม่บ้าน หรืออื่นๆ

กลุ่มความปลอดภัย อาจประกอบไปด้วยผู้บริหาร ครู บุคลากร เจ้าหน้าที่ต่างๆ นักเรียน ผู้ปกครอง ผู้แทนชุมชน ขนาดของกลุ่มความปลอดภัยไม่ได้กำหนดว่าต้องมีกี่คน จำนวนมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสนใจที่ต้องการมีส่วนร่วมในการพัฒนางานความปลอดภัยที่ประกอบไปด้วย

1. มีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาการบาดเจ็บของนักเรียนในโรงเรียนจากอุบัติเหตุ อุบัติภัยและความรุนแรงจากบุคคล ร่วมพิจารณาและจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้น จากฐานข้อมูลต่างๆ เช่นการสังเกต การจดบันทึก
2. มีส่วนร่วมในการค้นหาสาเหตุของปัญหา อะไร? อย่างไร? ที่ทำให้เกิดสิ่งแวดล้อมเสี่ยงพฤติกรรมเสี่ยง ส่งผลต่อการบาดเจ็บในระดับบุคคลหรือกลุ่มบุคคล
3. มีส่วนร่วมในการหาแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหา ที่พิจารณาแล้วว่าเป็นหนทางที่ดีและเหมาะสมกับสภาพของโรงเรียน
4. มีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมทุกขั้นตอน รวมทั้งการเป็นแบบอย่างที่ดี มีจิตสำนึก
5. มีส่วนร่วมในการติดต่อและประเมินผลของกิจกรรมความปลอดภัยที่เกิดขึ้น เพื่อนำมาปรับปรุง แก้ไข และพัฒนากิจกรรมความปลอดภัยนั้นให้ดียิ่งขึ้น หรืออาจเป็นข้อตัดสินใจในการยุติกิจกรรมที่ไม่ส่งผลต่อความปลอดภัย

การประสานงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนนอกจากการประสานงานภายในหน่วยของตนเอง การประสานงานกับหน่วยงานภายนอก หรือหน่วยงานที่ให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัย ไปจนถึงการประสานงานกับองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานในสังกัดภาครัฐบาลและสังกัดภาคเอกชน หน่วยงานที่ให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือด้านความปลอดภัยที่สำคัญ มีดังนี้

1. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานตำรวจแห่งชาติมีภารกิจหลักในการรักษาความปลอดภัยให้กับประชาชน และรักษาความสงบเรียบร้อยแก่สังคม นักเรียนสามารถร้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานในสังกัดของสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ตามความเหมาะสม เช่น

- กองบังคับตำรวจจราจร สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหน้าที่ในการตรวจและจัดการจราจร ควบคุมเหตุฉุกเฉิน สอบสวนเกี่ยวกับอุบัติเหตุจราจร และตำรวจจราจรในสังกัดยังคงคอยทำหน้าที่ช่วยเหลือให้ความปลอดภัยและความสะดวกแก่ประชาชนที่ไร้รถ ไร้ถนน รวมทั้งปฏิบัติหน้าที่พิเศษเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินด้วย

- กองบังคับการตำรวจทางหลวง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีหน้าที่สำคัญในการควบคุมกำกับดูแล รักษาทางหลวงแผ่นดิน อำนวยความสะดวกและดูแลความปลอดภัยในด้าน

การจรรยาบรรณทั้งทำหน้าที่ป้องกัน ปรามปรามอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเขตทางหลวง และคอยให้บริการช่วยเหลือผู้ใช้ทางและประชาชนทั่วไป

สรุปได้ว่า การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ หมายถึง โรงเรียนจัดประชุมชี้แจง ให้ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียน เข้าใจนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาบูรณาการ กระบวนการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระ จัดสรรงบประมาณ จัดทำประกันอุบัติเหตุ มีห้องพยาบาล อุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัย สร้างแหล่งเรียนรู้ส่งเสริมความปลอดภัยทั้งในและนอกสถานศึกษา มีการประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมด้านความปลอดภัยในโรงเรียน จัดทำคู่มือการดำเนินงาน โครงการ และกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้การดำเนินงานตามนโยบายและแผนของโรงเรียนบรรลุตามเป้าหมาย

2.2.4 การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2550) ได้นำวงจรเดมมิง (Deming circle) หรือ โดยทั่วไปนิยมเรียกกันว่า P-D-C-A มาใช้ในการดำเนินการนิเทศการศึกษา โดยมีขั้นตอนที่สำคัญ 4 ขั้นตอน คือ

1. การวางแผน (P-Planning) ประกอบด้วย
 - 1.1 การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศ
 - 1.2 การกำหนดจุดพัฒนาการนิเทศ
 - 1.3 การจัดทำแผนการนิเทศ
 - 1.4 การจัดทำโครงการนิเทศ
2. การปฏิบัติตามแผน (D-Do) ประกอบด้วย
 - 2.1 การปฏิบัติตามขั้นตอนตามแผน/โครงการ
 - 2.2 การกำกับติดตาม
 - 2.3 การควบคุมคุณภาพ
 - 2.4 การรายงานความก้าวหน้า
 - 2.5 การประเมินความสำเร็จเป็นระยะๆ
3. การตรวจสอบ/ประเมินผล (C-Check) ประกอบด้วย
 - 3.1 กำหนดกรอบการประเมิน
 - 3.2 จัดหา/สร้างเครื่องมือประเมิน
 - 3.3 เก็บรวบรวมข้อมูล
 - 3.4 วิเคราะห์ข้อมูล

3.5 สรุปผลการประเมิน

4. การปรับปรุงแก้ไข (A-Act) ประกอบด้วย

4.1 จัดทำรายงานผลการนิเทศ

4.2 นำเสนอผลการนิเทศและเผยแพร่

4.3 พัฒนาอย่างต่อเนื่อง

เอ็มอัชมา วัฒนานุกรานนท์ (2548, น.15) ได้กล่าวว่า การจัดการและบริหารโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีการประเมินผลโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยอาจประเมินจากรายงานการสำรวจความปลอดภัย การรายงานอุบัติเหตุ รายงานผลการให้บริการความปลอดภัยด้านต่าง ๆ การนิเทศการสอน และการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนด้านความปลอดภัย ซึ่งการประเมินผลจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา และปรับปรุงให้โครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

การประเมินการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน เป็นสิ่งที่ทำให้ทราบว่า การดำเนินงานที่ดำเนินการไปแล้วนั้น บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ได้คาดหวังไว้หรือไม่ มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับใด และมีข้อบกพร่องที่ควรปรับปรุงอะไรบ้างเพื่อจะได้นำไปพัฒนาการจัดการความปลอดภัยอื่นๆ ที่ดียิ่งขึ้นของโรงเรียนต่อไป ซึ่งกระบวนการประเมินผลจะต้องประกอบไปด้วย การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำตรงกับความเป็นจริง โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาประเมินผล สามารถกระทำได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและสิ้นสุดโครงการ ดังนี้

1. การประเมินการจัดการความปลอดภัยก่อนการดำเนินโครงการ เป็นการประเมินในช่วงระยะแรกของโครงการ เช่น การสำรวจความต้องการด้านความปลอดภัยของนักเรียน ผู้ปกครอง ครูและบุคลากรในโรงเรียน การศึกษาความเป็นไปได้ของ โครงการด้านต่างๆ ทั้งเรื่องของเงินทุน เครื่องมือ เครื่องใช้ กำลังคนและเทคนิควิธี

2. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยระหว่างการดำเนินโครงการ เป็นการประเมินผลในระหว่างที่มีการดำเนินโครงการไปช่วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ผลแปลผลข้อมูล เพื่อให้ทราบว่าโครงการได้ดำเนินไปตามกระบวนการขั้นตอนที่วางแผนไว้หรือไม่ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือมีอุปสรรคอะไรบ้าง เพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข ให้โครงการได้ดำเนินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพจนสิ้นสุดโครงการ

3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยหลังการดำเนินโครงการ เป็นการประเมินผลที่กระทำเมื่อสิ้นสุดการดำเนินงานของโครงการแล้ว โดยมีการนำผลการศึกษาของการประเมินผลในขั้นต่างๆ ตั้งแต่การประเมินก่อนดำเนินโครงการ ระหว่างการดำเนินโครงการ และ

หลักการดำเนินโครงการมาวิเคราะห์และแปลผลร่วมกัน เพื่อให้ได้ข้อสรุปว่าการจัดทำโครงการสร้างเสริมความปลอดภัยนั้นๆ บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามที่ได้วางเป้าหมายไว้หรือไม่

สรุปการได้ว่า การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนกำหนดให้มีการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลตามกลยุทธ์ การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งก่อนนำไปปฏิบัติ ระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรม โดยผู้บริหารนำผลการประเมินมาสรุป จัดทำเป็นรายงานให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบ การดำเนินการตามแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

2.2.5 การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

การเรียนในโรงเรียนที่ปลอดภัยเป็นความปรารถนาาร่วมกันของนักเรียน ครูและ ผู้ปกครอง สิ่งที่สำคัญ คือบุคคลทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนต้องร่วมมือกันว่าจะทำอย่างไร เพื่อที่จะปรับปรุงโรงเรียนให้ปลอดภัยได้โดยการสร้างองค์กร, สร้างโครงการ, จัดบันทึก, ตรวจสอบเช็ค ผลลัพธ์ เพื่อที่จะให้บรรลุผลสำเร็จตามนโยบายและเป้าหมายที่ทุกคนคิดและปฏิบัติให้ “โรงเรียนเป็นสถานที่ปลอดภัยยิ่งขึ้น” ความสำคัญของการจัดการความปลอดภัยเพื่อให้มองเห็นประโยชน์ และความจำเป็นที่ต้องมีการจัดการความปลอดภัยการจัดการความภัยตามรูปแบบของหน่วยงาน The Health and Safety Executive (HSE) สหราชอาณาจักร (United Kingdom) ซึ่งได้ตีพิมพ์ เอกสาร Successful Health and Safety Management (HSG65) มีองค์ประกอบที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ (สิริรัตน์ สุวณิชย์เจริญ ปราโมช เชี่ยวชาญ, 2557)

1. นโยบาย (Policy) การกำหนดและจัดทำนโยบายเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย เป็น ขั้นตอนแรกของการจัดการความปลอดภัย ทั้งนี้เนื่องจากนโยบายเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะแสดงให้เห็นทิศทาง จุดมุ่งหมายและเจตนารมณ์ ขององค์กร (โรงงาน/ สถานประกอบการ) นั้นๆ นโยบายเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ ควรมีการกำหนดทิศทางที่ชัดเจนขององค์กรในสิ่งต่อไปนี้ - ต้องนำทุกด้านของ การดำเนินการทางธุรกิจให้ เป็นส่วนหนึ่งของการแสดงความมุ่งมั่นที่จะมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง - ต้องมีความรับผิดชอบต่อประชาชนและสิ่งแวดล้อม (ทั้งในแง่กฎหมาย และจริยธรรม) - ต้องสร้างความพึงพอใจต่อความคาดหวังในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องของผู้มีส่วนได้เสีย (ผู้ถือหุ้น พนักงานลูกจ้างหรือ ตัวแทน ลูกค้าหรือสังคมโดยรวม) - ต้องนำแนวทาง ต้นทุน-ประสิทธิภาพ (cost-effective) มาใช้พิจารณาเพื่อรักษาและพัฒนา ทางกายภาพ และ ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การลดการสูญเสียทางการเงิน ทั้งนี้ นโยบายเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย ควรเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรและมีการประกาศแจ้งให้ผู้มีส่วนได้เสียรับทราบด้วย

2. การจัดองค์การ (Organising) การจัดองค์การ เป็นขั้นตอนที่ 2 ของการจัดการความปลอดภัย ภายหลังจากมีการกำหนดนโยบายแล้ว การที่จะทำให้นโยบายเกี่ยวกับอาชีวอนามัยและความปลอดภัย สามารถดำเนินการและบรรลุเป้าหมายได้ จำเป็นต้องมีการจัดองค์การและ เตรียมบุคลากรให้พร้อมในการขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าว ดังนั้นการจัดองค์การจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น การจัดโครงสร้างบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและการเตรียมการที่ดีจะสามารถนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติที่มี ประสิทธิภาพ โดยผลแห่งความสำเร็จนั้นคือการสร้าง “วัฒนธรรมความปลอดภัย อาชีวอนามัยเชิงบวกหรือเชิงป้องกัน” (Positive Health and Safety Culture) ขององค์กร ซึ่งเกิดจากการมีส่วนร่วม ของบุคลากรหรือลูกจ้างทุกคนในองค์กร ทั้งนี้ บุคลากรทุกคนมีแรงจูงใจและมีความสามารถในการทำงานด้วยความปลอดภัย รวมทั้งป้องกันสุขภาพของตนเองได้ในระยะยาว ไม่เพียงแต่การหลีกเลี่ยงมิให้เกิดอุบัติเหตุ เท่านั้น หลักในการจัดองค์การเพื่อให้เกิดวัฒนธรรมความปลอดภัย อาชีวอนามัยเชิงบวกหรือเชิงป้องกัน” ขององค์กร อาศัย หลักการ 4C คือ การควบคุม (Control) ความร่วมมือ (Co-operation) การติดต่อสื่อสาร (Communication) และความสามารถ (Competence)

3. การวางแผนและดำเนินการ (Planning and Implementing) การวางแผนและดำเนินการเป็นขั้นตอนที่ 3 ของการจัดการความปลอดภัย โดยการวางแผนอาศัยวิธีการวางแผนแบบเป็นระบบ (Systemic Approach) เพื่อดำเนินการตามนโยบายอาชีวอนามัย และความปลอดภัยผ่านระบบการจัดการอาชีวอนามัย และความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ จุดมุ่งหมายของการวางแผนและการดำเนินการคือ การลดความเสี่ยงด้านความปลอดภัย จากกิจกรรมการทำงาน สินค้าและบริการ โดยอาศัยหลักการประเมินความเสี่ยง (Risk Assessment) ในการพิจารณา จัดลำดับความสำคัญ และ เป้าหมายของการกำจัดอันตรายและลดความเสี่ยง ทั้งนี้ความเสี่ยงควรกำจัดโดยวิธีการการเลือกและการออกแบบ เครื่องมือ อุปกรณ์ และกระบวนการก่อน กรณีที่ไม่สามารถกำจัดให้หมดไปได้ ควรลดความเสี่ยงลงโดยใช้การควบคุมทางกายภาพ หรือ ใช้ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล นอกจากนี้ต้องมีการสร้างมาตรฐานการปฏิบัติงาน (Performance Standard) เพื่อใช้ในการชี้วัดความสำเร็จ รวมทั้งควรมีการระบุวิธีการที่เฉพาะเจาะจง ในการส่งเสริมวัฒนธรรมความปลอดภัย อาชีวอนามัยเชิงบวกหรือเชิงป้องกันไว้ด้วย

4. การวัดผลการดำเนินการ (Measuring Performance) การวัดผลการดำเนินการเป็นขั้นตอนต่อมาของการจัดการความปลอดภัย โดยทำการการตรวจวัดผลการดำเนินการเทียบกับมาตรฐานการปฏิบัติงานที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งผลดังกล่าวจะทำให้รู้ว่า ที่ใด และเวลาใด ที่การปฏิบัติงานมีความจำเป็นต้องได้รับการ ปรับปรุง สำหรับการวัดผลการดำเนินการโดยทั่วไปสามารถทำได้ 2 รูปแบบคือ การติดตามตรวจสอบเชิงรุก (Active Monitoring) และการติดตามตรวจสอบเชิงรับ

(Reactive Monitoring) การติดตามตรวจสอบเชิงรุกเป็นการติดตามตรวจสอบก่อนเกิดเหตุการณ์ ไม่พึงประสงค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบระบบการจัดการความปลอดภัยที่ดำเนินการอยู่ รวมถึงมาตรฐานที่กำหนดไว้ว่ายังมี ประสิทธิภาพอยู่หรือไม่ โดยการตรวจสอบจะพิจารณาทั้ง Hardware (สถานที่ เครื่องจักร สาร) และ Software (คน ขั้นตอนการปฏิบัติงาน ระบบ) รวมถึงพฤติกรรมส่วนตัวด้วย ส่วนการติดตามตรวจสอบเชิงรับเป็นการตรวจสอบหลังเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ หรือกล่าวได้ว่า เป็นการตรวจสอบหลังจากที่การควบคุมเกิดความล้มเหลวขึ้น จึงเป็นการสอบสวนอุบัติเหตุ ซึ่งส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บ ขึ้น หรือ การสอบสวนเหตุการณ์ ที่ส่งผลให้เกิดการเจ็บป่วย หรืออุบัติเหตุที่อาจส่งผลให้เกิดอันตรายและความเสียหายขึ้นได้ ทั้งนี้วัตถุประสงค์ของการการติดตามตรวจสอบเชิงรุก และการติดตามตรวจสอบเชิงรับ คือเพื่อพิจารณาหาสาเหตุขณะนั้น (Immediately Causes) ของการปฏิบัติงานที่ต่ำกว่ามาตรฐาน และระบุสาเหตุสำคัญที่ซ่อนอยู่ (Underlying Causes) และสิ่งที่ เกี่ยวข้อง เพื่อการออกแบบและดำเนินการระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย

5. การตรวจติดตาม และการทบทวน (Auditing and Reviewing) การตรวจติดตาม และการทบทวน เป็นขั้นตอนสุดท้ายของ การจัดการความปลอดภัย ขั้นตอนนี้เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้แสดงหรือเปิดเผยออกมาทั้งหมด เพื่อประยุกต์ใช้เป็นบทเรียนในการพัฒนา ระบบ ทั้งนี้การทบทวนการดำเนิน การต้องทำอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยข้อมูลจากการติดตาม ตรวจสอบและ การตรวจติดตามระบบการจัดการฯ ทั้งระบบ การทบทวนการดำเนินการต้อง มุ่งมั่นที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่องในส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น นโยบาย ระบบ และเทคนิคการ ควบคุมความเสี่ยง

สรุปได้ว่า การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน หมายถึง โรงเรียนนำผล การประเมินมาวิเคราะห์ ตรวจสอบตามแผนกลยุทธ์ ความสำเร็จ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ รายงาน การจัดกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ เพื่อนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจขยายผลในการดำเนินงาน ตลอดจนปรับปรุงการดำเนินงานให้เหมาะสม จัดให้เป็นมาตรฐานเพื่อเป็นแนวทางให้ปฏิบัติต่อไป ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

2.3 ข้อมูลบริบทโรงเรียนอนุบาลเอกชนในจังหวัดปทุมธานี

ในปัจจุบัน จังหวัดปทุมธานีแบ่งการปกครองส่วนภูมิภาคออกเป็น 7 อำเภอ 60 ตำบล 466 หมู่บ้าน การปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบไปด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาลนคร 1 แห่ง เทศบาลเมือง 9 แห่ง เทศบาลตำบล 17 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 37 แห่ง อำเภอประกอบไปด้วย อำเภอเมืองปทุมธานี อำเภอธัญบุรี อำเภอลองหลวง อำเภอลำลูกกา อำเภอลาดหลุมแก้ว อำเภอสามโคก และอำเภอหนองเสือ

การจัดการศึกษาเอกชนปทุมธานี ภายใต้การดูแลรับผิดชอบของสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานีได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาของประเทศ ซึ่งนอกจากจะช่วยแบ่งเบาภาระในการจัดการศึกษาให้กับรัฐแล้ว ยังช่วยสร้างโอกาสทางการศึกษา ช่วยทำให้ระบบการศึกษาเกิดการแข่งขันด้านคุณภาพ เป็นทางเลือกให้กับผู้ปกครองและผู้เรียน ทั้งนี้รัฐได้ให้ความสำคัญกับการส่งเสริมการศึกษาเอกชนอย่างต่อเนื่อง

เพื่อให้ระบบการศึกษาเอกชนจังหวัดปทุมธานี มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนในการพัฒนาการศึกษาของประเทศไปสู่เป้าหมายและทิศทางที่กำหนด จึงได้จัดทำแผนพัฒนาการศึกษาเอกชนจังหวัดปทุมธานี พ.ศ.2561 – 2564 ขึ้น โดยการเชื่อมโยงกับแผนพัฒนาการศึกษาเอกชน พ.ศ.2560 – 2564 ซึ่งนอกจากเป็นการรองรับความท้าทายจากภายนอกและภายในของระบบการศึกษาเอกชนแล้ว ยังเป็นการยกระดับบทบาทของการศึกษาเอกชนในช่วงของการปฏิรูปการศึกษาของจังหวัดปทุมธานี อีกด้วย โรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีประเภทสามัญศึกษา ที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในระดับต่าง ๆ จำนวน 84 โรงเรียน ดังรายละเอียดในตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ตารางแสดงข้อมูลโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี

อำเภอ	โรงเรียน	ระดับชั้นที่จัดการศึกษา	จำนวนโรงเรียน
เมืองปทุมธานี	อนุบาลเมืองเอก	อ.1 - อ.3	19 โรงเรียน
	อนุบาลสุขใจ	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลสุรชนันท์	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลปรีชาต	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลทินโชติ	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลอุณาคุณ	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลชวนชื่น	อ.1 - อ.3	

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

อำเภอ	โรงเรียน	ระดับชั้นที่จัด การศึกษา	จำนวนโรงเรียน
	อินทสุตศึกษา	อ.1 - อ.3	
	สารินันท์	อ.1 - ป.6	
	บ้านพลอย	อ.1 - ป.6	
	พิทักษ์นครินทร์	อ.1 - ป.6	
	พระแม่มาริอุปลัมภ์	อ.1 - ป.6	
	กาญจนานิกิเยกสมโภช ในพระราชูปถัมภ์ฯ	อ.1 - ป.6	
	ประคองศิลป์	อ.1 - ป.6	
	บ้านวังทองวัฒนา	อ.1 - ป.6	
	เซนต์โยเซฟเมืองเอก	ป.1-ม.3	
	รังสิตวิทยา	อ.1 - ม.3	
	สาธิตแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต	อ.1 - ม.6	
	บ้านใหม่วัฒนา	อ.1 - ม.3,ปวช.ปวส.	
คลองหลวง	อนุบาลดวงตะวัน	เตรียมอนุบาล - อ.3	13 โรงเรียน
	อนุบาลโชคชัยคลองหลวง	เตรียมอนุบาล - อ.3	
	อนุบาลดวงจิต 2	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลแห่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	อ.1 - อ.3	
	ดวงพร	อ.1 - ป.6	
	อุดมศึกษา รังสิต	อ.1 - ป.6	
	ยิ่งยศอนุสรณ์	อ.1 - ป.6	
	ทวิวิษย์	ป.1 - ป.6	
	นภสรณ์จันทน์	เตรียมอนุบาล - ม.3, ปวช.	
	อนุบาลผลิใบ	อ.1 - อ.3	

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

อำเภอ	โรงเรียน	ระดับชั้นที่จัด การศึกษา	จำนวนโรงเรียน
ชัยบุรี	สารสาสน์วิเทศคลองหลวง	เตรียมอนุบาล - ป.6	23 โรงเรียน
	นภสร	อ.1 - ป.6	
	สีวลีคลองหลวง	อ.1 - ป.6	
	อนุบาลรังสิต	อ.1 - อ.3	
	รังสฤษฎ์สองภาษา	อ.1 - ป.6	
	ปียวัฒน์ศาสตร์	อ.1 - ป.6	
	รัตนโกสินทร์-รังสิต	อ.1 - ป.6	
	อนุบาลศิริเสนา	อ.1 - อ.3	
	แก้วสว่างวิทยา	อ.1 - ป.6	
	อุดมวิทยา	เตรียมอนุบาล - ม.6	
	ทิพพากรวิทยาการ	อ.1 - ม.3	
	อนุบาลจรดล	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลฟ้าสิรินทร์	อ.1 - อ.3	
	วนิษา	อ.1 - ป.6	
	กานต์บดี	อ.1 - ป.6	
	บรรจบรักษ์	อ.1 - ป.6	
	อนุบาลรสสุคนธ์อากาศ	อ.1 - อ.3	
	ปรีบูรณ์ศิลป์รังสิต	เตรียมอนุบาล - ม.6	
	อนุบาลบ้านวังทอง	อ.1 - อ.3	
	ชัยวิทย์	อ.1 - ป.6	
	ชัยวิทย์ (ตงมื่น)	อ.1 - ป.6	
	สารสาสน์วิเทศรังสิต	อ.1 - ม.6	
	อนุบาลเด่นป่าทุม	อ.1 - อ.3	
	โชคชัยรังสิต	อ.1 - ป.6	
	อนุบาลบ้านบึงทิต	เตรียมอนุบาล - อ.3	

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

	ดวงพรวิทยา	อ.1 - ป.6	
หนองเสือ	พุทธารักษ์	อ.1 - ป.6	2 โรงเรียน
	จุฬารัตน์วิทยา	เตรียมอนุบาล - ม.6	
ลาดหลุมแก้ว	กันตวรรณ	อ.1 - ป.6	3 โรงเรียน
	ประชุมวิทยา	อ.1 - ป.6	
	ปัญญาวิทย์	อ.1 - ป.6	
สามโคก	อนุบาลวิภารัตน์	อ.1 - ป.6	1 โรงเรียน
	อนุบาลลัดดาวรรณ	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลฟ้าใส	อ.1 - อ.3	
	อนุบาลศุภสร	อ.1 - อ.3	
ลำลูกกา	สีวลี	เตรียมอนุบาล - ป.6	23 โรงเรียน
	ประสานมิตร	อ.1 - ป.6	
	เตรียมบัณฑิต(บริบูรณ์ศิลป์ศึกษา)	อ.1 - ม.6,ปวส.	
	อนุบาลที่ปรกร	อ.1 - อ.3	
	เฟื่องฟ้าวิทยา	อ.1 - ป.6	
	คอมมูนิตี้อินคอนโทร	ป.1 - ป.6	
	บิคอนเฮาส์เข้มสอาดรังสิต	เตรียมอนุบาล - ม.6	
	สวนอักษร	อ.1 - ป.6	
	ศรีจิตรา	อ.1 - ป.6	
	พระวิสุทธิวงส์	อ.1 - ม.3	
	ศิริกานต์	อ.1 - อ.3	
	ผ่องสุวรรณวิทยา	อ.1 - ป.6	
	วงศ์ไพฑูรย์วิทยา	อ.1 - ป.6	
	พัฒนาวิทยา	อ.1 - ป.6	
	ไกรลาสศึกษา	อ.1 - ป.6	
	ระเบียวิทยา	อ.1 - ม.3	
	มูลนิธิภูมิตะวันวิทยา	อ.1 - ม.3	
เปรมฤทัย	เตรียมอนุบาล - อ.3		

ที่มา: แผนพัฒนาการศึกษาศาสนศึกษาเอกชน จังหวัดปทุมธานี พ.ศ.2561- 2564)

แผนพัฒนาการศึกษาจังหวัดปทุมธานี (พ.ศ.2560 - 2564)

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดปทุมธานี ได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนการศึกษาของจังหวัดปทุมธานี (พ.ศ.2560 - 2564) ดังต่อไปนี้

วิสัยทัศน์

การศึกษาของจังหวัดปทุมธานีมุ่งผลิตและพัฒนาผู้เรียนทุกระดับให้มีความรู้คู่คุณธรรม มีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากล บนพื้นฐานความเป็นไทยตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอย่างเสมอภาคและอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

พันธกิจ

1. ยกกระดับผู้เรียนทุกระดับให้มีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษามุ่งสู่สากล
2. เสริมสร้างผู้เรียนให้มีคุณธรรมและดำรงชีวิตบนพื้นฐานความเป็นไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. เสริมสร้างโอกาส การเข้าถึงบริการทางการศึกษาของประชาชนอย่างทั่วถึงเท่าเทียม
4. พัฒนาระบบบริหารการจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล

ประเด็นยุทธศาสตร์

1. พัฒนาหลักสูตรกระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลโดยเน้นคุณธรรมและดำรงชีวิต ตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
2. การผลิต พัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา
3. การผลิตและพัฒนากำลังคนที่สอดคล้องกับความต้องการของการพัฒนาประเทศ
4. การขยายโอกาสการเข้าถึงบริการทางการศึกษาและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต
5. การส่งเสริมและพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา
6. การพัฒนาระบบการจัดการและส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาตามหลักธรรมาภิบาล

ทิศทางในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาเอกชนจังหวัดปทุมธานี

จากผลการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมด้านการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเอกชนจังหวัดปทุมธานี และการสังเคราะห์นโยบายยุทธศาสตร์การพัฒนาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงได้กำหนดทิศทางในการพัฒนาการศึกษาเอกชนของจังหวัดปทุมธานี พ.ศ. 2561-2564 ดังนี้

วิสัยทัศน์

การศึกษาเอกชนจังหวัดปทุมธานี มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกระดับให้เป็นพลเมืองดี มีความรู้ และทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิต บนพื้นฐานความเป็นไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

พันธกิจ

1. พัฒนาคุณภาพผู้เรียนให้เป็นพลเมืองดี
2. เสริมสร้างผู้เรียนให้มีความรู้และทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตบนพื้นฐานความเป็นไทยตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนเข้าถึงโอกาสในการศึกษาอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม
4. พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาเอกชนให้ได้มาตรฐานและมีศักยภาพในการแข่งขัน

กลยุทธ์

1. การจัดการศึกษาเพื่อสร้างเสริมผู้เรียนให้เป็นพลเมืองดี
2. การพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอน การวัดผลและประเมินผล
3. การสร้างโอกาสการเข้าถึงการศึกษาอย่างเสมอภาคและเป็นธรรม
4. การพัฒนาศักยภาพของผู้บริหารสถานศึกษาและครู
5. การเสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดการศึกษาของสถานศึกษาเอกชน

เป้าประสงค์

1. ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม มีวินัย มีจิตสาธารณะ มีทัศนคติ และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ มีจิตสำนึกรักสิ่งแวดล้อม
2. ผู้เรียนมีความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ มีความเป็นพลเมืองในระบอบประชาธิปไตย
3. พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัยให้มีคุณภาพได้มาตรฐานและพัฒนาสมรรถภาพเด็กปฐมวัย ด้านร่างกายจิตใจ วินัย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาให้สมกับวัย
4. พัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะและคุณลักษณะพื้นฐานของพลเมืองไทย ทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21
5. พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทักษะที่จำเป็นสำหรับผู้เรียนในศตวรรษที่ 21

6. ส่งเสริมการจัดกระบวนการเรียนรู้เชิงบูรณาการ เพื่อพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์ คิดสร้างสรรค์
7. พัฒนาระบบและการให้บริการคลังข้อสอบ เพื่อการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ที่มีคุณภาพและมาตรฐานครอบคลุมความรู้ ทักษะ และสมรรถนะของผู้เรียน
8. ผู้เรียนทุกคนได้รับโอกาสทางการศึกษาอย่างทั่วถึง เท่าเทียมและเสมอภาค
9. หน่วยงานทางการศึกษามีระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพได้มาตรฐาน
10. ผู้บริหารได้รับการพัฒนาศักยภาพในการจัดการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพผู้บริหารสถานศึกษา
11. ครูได้รับการพัฒนาศักยภาพในการจัดการศึกษาตามมาตรฐานวิชาชีพครู
12. สถานศึกษาเอกชนทุกแห่งจัดการศึกษามีคุณภาพได้มาตรฐาน บริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ ดำเนินการตามระเบียบกฎหมายและแนวนโยบายแห่งรัฐ
13. สถานศึกษาเอกชนมีการจัดการศึกษาที่มีอัตลักษณ์ และสามารถแข่งขันได้

2.3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุธีรา ใจหวัง (2561, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 ผลการวิจัย พบว่า 1. การจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 ใน 3 ด้านโดยรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีระดับความคิดเห็นในระดับมาก รองลงมาการจัดการบริการความปลอดภัยในโรงเรียนมีระดับความคิดเห็นในระดับมาก และการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษามีระดับความคิดเห็นในระดับปานกลาง 2. การเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 จำแนกตามขนาดของโรงเรียน พบว่า ในภาพรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3. การเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 1 จำแนกตามประสบการณ์การทำงาน พบว่า โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้าน พบว่า ด้านการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษา ครูในโรงเรียนมัธยมที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันจะมีการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 นั่นคือ ครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า หรือเท่ากับ 10 ปี จะมีการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา ด้านการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษาสูงกว่าครูในโรงเรียนมัธยมที่มีประสบการณ์มากกว่า 11 ปีขึ้นไป

วรัญญา ทวีสุข (2560, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินการจัดสภาพแวดล้อมและการจัดบริการด้านความปลอดภัยในโรงเรียนสันติคีรีวิทยาฯ อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) จัดสภาพแวดล้อมด้านความปลอดภัย และ 2) การจัดบริการด้านความปลอดภัยในโรงเรียนสันติคีรีวิทยาฯ อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย ผลการวิจัยพบว่า 1) จัดสภาพแวดล้อมด้านความปลอดภัยในโรงเรียนโดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับดี และ 2) การจัดบริการด้านความปลอดภัยในโรงเรียนโดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับดีเช่นกัน สิ่งที่โรงเรียนควรคำนึง ได้แก่ การจัดทำป้ายเตือนเพื่อให้เกิดความปลอดภัยในสถานศึกษา การจัดน้ำดื่มให้ถูกสุขลักษณะและติดตั้งอย่างปลอดภัยต่อการใช้งาน การแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงนโยบายการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และการจัดอบรมฝึกซ้อมป้องกันภัยพิบัติหรืออัคคีภัยเป็นประจำทุกปี

ศิริพร อนุสถา (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเอกชน ในครอบครัวชาวเลเซียน โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยและศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัย 3 ด้านอันประกอบไปด้วย ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของครู การทำงานเป็นทีมของครู และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง โดยผลการวิจัยพบว่า 1. ครูผู้สอนมีการจัดการความปลอดภัยของนักเรียนโดยรวมอยู่ในระดับสูงไม่ว่าจะเป็นการจัดสิ่งแวดล้อมด้านร่างกายและจิตใจ ด้านการจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านการจัดสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และด้านการจัดการเรียนการสอนสวัสดิศึกษา 2. ภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของครู การทำงานเป็นทีมของครู และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับการจัดการความปลอดภัยของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง แต่ทั้งนี้ การมีส่วนร่วมจากผู้ปกครองมีผลต่อการจัดการความปลอดภัยมากกว่าภาวะผู้นำและการทำงานของครู 3. ในด้านการพยากรณ์การจัดการความปลอดภัยของนักเรียนนั้น พบว่าตัวแปรที่มีอำนาจในการทำนายสูงสุด คือภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของครู รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และการทำงานเป็นทีมของครู ตามลำดับ

จุฑามาศ เพิ่มพูน (2558) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพการจัดการความปลอดภัยและความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพการจัดการความปลอดภัยตามความคิดเห็นของผู้ปกครองในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีการจัดการความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก คือ ด้านระบบคุ้มครองเด็ก ด้านการเดินทางไป-กลับ ด้านกิจการการเรียน ด้านหลักสูตรความปลอดภัย และด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านสิ่งแวดล้อมกายภาพ

และด้านแผนฉุกเฉินตามลำดับ 2. ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการจัดการความปลอดภัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี โดยรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้ปกครองมีความคาดหวังอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยมากไปหาน้อย 3 ลำดับแรก ได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อม ภายนอกภาพ ด้านระบบคุ้มครองเด็กและด้านกิจกรรมการเรียน 3. ผลการเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการความปลอดภัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และที่ตั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก พบว่า ผู้ปกครองที่เพศต่างกันโดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยทางสถิติ ยกเว้นด้านการเดินทางไป-กลับ ด้านกิจกรรมการเรียน และด้านแผนฉุกเฉิน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4. ผลการเปรียบเทียบสภาพที่เป็นจริงและความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการความปลอดภัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี พบว่า สภาพการจัดการที่เป็นจริงและความคาดหวังของผู้ปกครองเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัย โดยรวมและรายด้านทุกด้านมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุวรรณีย์ ศรีธรรมย์ (2555,บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ ในจังหวัดนครพนม ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวม และรายด้าน อยู่ในระดับมาก และปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับน้อย 2) สภาพความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัญหาความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน จำแนกตามช่วงชั้นของโรงเรียน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3) แนวทางการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบริเวณโรงเรียน ด้านสภาพแวดล้อม ด้านเครื่องมือเครื่องใช้และอุปกรณ์ต่าง ๆ ด้านการพานักเรียนไปทัศนศึกษานอกสถานที่ และด้านการร่วมกิจกรรมสำคัญ

เสงี่ยมจิต แจ่มจำปา (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนสาธิตศึกษา บางบัวทอง ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนสาธิตศึกษา บางบัวทอง โดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ด้านวิชาการปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนมีการพัฒนางานด้านวิชาการอย่างต่อเนื่อง ด้านบุคลากรปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ครูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ด้านกิจการนักเรียน พบว่า ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้นักเรียนทุกคน ด้านอาคารสถานที่ ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดครูและเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยภายในโรงเรียน

พร้อมพิไล บัวสุวรรณ (2551, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กรอบแนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมในการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนดังกล่าวมีการดำเนินงานด้านการจัดการความปลอดภัยอย่างเป็นระบบ และมีส่วนร่วมของชุมชน โดยปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงานพบว่ามีในประเด็น บุคลากร งบประมาณ สิ่งแวดล้อมและปัจจัยทางกายภาพ และการจัดการ ซึ่งชุมชนมีส่วนร่วมทั้งอย่างเป็นทางการ และอย่างไม่เป็นทางการ โดยจากการศึกษาสามารถพัฒนาเป็นกรอบแนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมในการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษาได้ดังนี้ 1) มิติด้านการบริหารแบบมีส่วนร่วมระหว่างสถานศึกษากับชุมชนโดยการร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการและร่วมประเมินผล 2) มิติด้านการจัดการ การผลักดันระบบและกระบวนการทำงานและดึงการมีส่วนร่วม 3) มิติในการดำเนินงานความปลอดภัย ประกอบด้วย การก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ ความตระหนัก การกัน คือการดำเนินการป้องกัน และการแก้ คือการดำเนินการแก้ไขปัญหา การเกี่ยวให้เกิดการเชื่อมโยงของการทำงานระหว่างกลุ่มและแผนงาน

สุมน คณานิตย์ (2551) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการวางกลยุทธ์ด้านความปลอดภัยในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่า 1. รูปแบบการวางกลยุทธ์ด้านความปลอดภัยในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย องค์ประกอบหลัก 5 ด้าน และมี 15 ตัวแปร (1) องค์ประกอบด้านกระบวนการเตรียมการวางแผนมี 3 ตัวแปร (2) องค์ประกอบด้านกระบวนการวิเคราะห์บริบทและสภาพแวดล้อมของสถานศึกษา มี 2 ตัวแปร (3) องค์ประกอบด้านกระบวนการกำหนดกลยุทธ์และทิศทางของการพัฒนา มี 3 ตัวแปร (4) องค์ประกอบด้านกระบวนการจัดการและทบทวนกลไกการดำเนินงาน มี 4 ตัวแปร (5) องค์ประกอบด้านกระบวนการติดตาม 2. รูปแบบการวางแผนกลยุทธ์ด้านความปลอดภัยของสถานศึกษาขั้นพื้นฐานเมื่อไปลองใช้ในสถานการณ์จริง พบว่า โรงเรียนสามารถปฏิบัติตามรูปแบบที่กำหนดอย่างเป็นรูปธรรม ผู้เกี่ยวข้องมีความพึงพอใจ

เกรียงศักดิ์ ลิทธิเสน (2549) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยในการจัดการความปลอดภัยให้แก่ นักเรียนของโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ในเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 ผลการวิจัย พบว่า ครูที่ปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียน ซึ่งมีขนาดต่างกันมีความเห็นเกี่ยวกับปัจจัยในการจัดการความปลอดภัย ในเรื่องนโยบายงบประมาณ สถานที่และสิ่งแวดล้อม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ ระดับ .05

ชุด แก้วมณี (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่องเรื่อง สภาพและปัญหาการจัดการบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ผลการศึกษาพบว่า

1. ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพที่เอื้อต่อความปลอดภัย จัดอยู่ในระดับการปฏิบัติเหมาะสมมาก
2. ด้านบริการความปลอดภัยของโรงเรียน จัดอยู่ในระดับการปฏิบัติเหมาะสมมาก
3. ด้านสวัสดิศึกษา จัดอยู่ในระดับการปฏิบัติเหมาะสมปานกลาง

ผลการวิจัย พบว่า ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงด้านปัจจัยนำในเรื่องความรู้ เจตคติ การรับรู้เรื่องโอกาสเสี่ยง การรับรู้ความรุนแรง การรับรู้ประโยชน์ การรับรู้อุปสรรค ดีกว่าก่อนการทดลองและดีว่ากลุ่มเปรียบเทียบ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ภายหลังจากทดลอง กลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลงด้านปัจจัยเอื้อ ด้านปัจจัยเสริม และพฤติกรรม การป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรทางบก ดีกว่าก่อนการทดลองและดีว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า โปรแกรมสุขศึกษาในการเสริมพฤติกรรมสุขภาพตามแนวของการป้องกันอุบัติเหตุจากการจราจรทางบกได้ผลดีและมีประสิทธิภาพ

Tabançal Erkan & Talha Bektas (2009 อ้างใน อติสร ดีปานธรรม, 2561, น.94) ได้ศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยในโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศตุรกี โดยผู้วิจัยกล่าวว่า ถึงแม้จะมีกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ เกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียนในประเทศตุรกี แต่ก็ยังมีปัญหาอยู่มากมายในสถานศึกษา ปัญหาความปลอดภัยในโรงเรียนหลายด้านเป็นต้นว่า ปัญหาอาชญากรรม ความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพและความปลอดภัยด้านอารมณ์ของนักเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้ผู้บริหารและครูในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารสถานศึกษาทั้งภาครัฐและเอกชนมีความเห็นเช่นเดียวกันว่าความปลอดภัยของนักเรียนเป็นเรื่องสำคัญมาก แต่ในอีกด้านหนึ่งนั้น ครูโรงเรียนเอกชนมีความตระหนักและดำเนินการเพื่อความปลอดภัยของนักเรียนของตนมากกว่าครูโรงเรียนรัฐบาล ซึ่งผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าจะต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวกับความปลอดภัยในโรงเรียนให้มีความเหมาะสมและสนองความต้องการเรื่องความปลอดภัยของนักเรียนมากขึ้น และจะต้องมีการปลูกจิตสำนึกของผู้บริหารสถานศึกษา

และครู โดยเฉพาะผู้บริหารสถานศึกษาและครูโรงเรียนรัฐบาลให้มีความตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตนในเรื่องความปลอดภัยของนักเรียนมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

Vicario Anna Diaz (2012, pp.159-176) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการด้านความปลอดภัยในโรงเรียนในแคว้นคาตาลัน (Cztzlan) ประเทศสเปน พบว่า ผู้บริหารโรงเรียนส่วนใหญ่ตระหนักถึงหน้าที่รับผิดชอบของตนที่มีต่อการดูแลรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา อย่างไรก็ตามก็คิดถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายและกฎระเบียบของโรงเรียนในสเปนถึงเรื่องการบริหารจัดการด้านความปลอดภัย แต่ก็เป็นภาระรู้งถึงอย่างกว้างๆ โดยมีได้กำหนดบทบาทหน้าที่ในเรื่องดังกล่าวโดยตรงอย่างแน่ชัด ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยกล่าวว่า การดูแลรักษาความปลอดภัยเป็นหน้าที่ที่สำคัญของผู้บริหารสถานศึกษา ซึ่งต้องประสานความร่วมมือไปยังทุกคนในโรงเรียน ชุมชน ผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ ทั้งหมด แต่ในความเป็นจริงยังมีผู้บริหารสถานศึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องจำนวนไม่น้อยมิได้กระทำตามบทบาทหน้าที่ดังกล่าว ซึ่งในเรื่องการบริหารความปลอดภัยในสถานศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพนี้ มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ การสนับสนุนอย่างเพียงพอจากผู้บริหาร การเพิ่มเวลาและทรัพยากร และการยกระดับการฝึกอบรมคณะทำงานหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

Hidayati Nurul, et al. (2012, pp. 1339-1349) ได้ศึกษา เรื่อง ผลกระทบของการกำหนดเขตปลอดภัยในโรงเรียน (School safety zone) การทำเครื่องหมายบนถนน (road marking) และสัญญาณจราจร (traffic signal) ต่อพฤติกรรมความเร็ว (speed behavior) ผลการศึกษาพบว่าการกำหนดเขตปลอดภัยในโรงเรียน การทำเครื่องหมายบนถนนและสัญญาณจราจร ช่วยให้ผู้ขับขี่ลดความเร็วลงด้วยความระมัดระวังและลดความเร็ว ซึ่งช่วยให้การเดินทางบนถนนมีความปลอดภัยมากขึ้น และอุบัติเหตุเกี่ยวกับการจราจรลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

Li Si-jian, et al. (2016, pp. 46-50) ได้ศึกษาเรื่อง ความปลอดภัยในโรงเรียนและสุขภาพของเด็กที่อาศัยอยู่ในชุมชนเมืองลูซานหลังจากที่แผ่นดินไหวในเมืองดังกล่าว โดยผู้วิจัยได้ศึกษาผลกระทบจากภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่มีต่อนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา เด็กเหล่านี้จึงไม่ผู้จะได้รับการเอาใจใส่ดูแลเท่าที่ควรและส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ซึ่งในเรื่องนี้ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ชุมชนและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมกันดูแลเอาใจใส่เด็กโดยเฉพาะด้านสุขภาพ รวมทั้งชุมชนอื่นๆ ในพื้นที่เสี่ยงต่อการเกิดภัยพิบัติอันตราย มีความเข้าใจและตระหนักถึง เพื่อที่จะได้รับความร่วมมือกับภัยพิบัติที่อาจเกิดขึ้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีการวิจัยเรื่อง การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี มีสาระสำคัญต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็น โรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน จังหวัดปทุมธานี (โรงเรียนเอกชนในระบบ ประเภทสามัญศึกษา ที่มีการจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา) จำนวน 84 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน ที่มีการจัดการเรียนการสอนระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา ได้มาโดยการกำหนดตัวอย่างของของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนทั้งหมด จำนวน 70 โรงเรียน

โดยมีผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key Informants) ประกอบด้วยบุคลากรในโรงเรียน 3 กลุ่ม คือ ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 1 คน หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 2 คน ครูผู้สอนและผู้ช่วยครู จำนวน 2 คน รวมเป็นโรงเรียนละ 5 คน รวมเป็น 350 คน ดังรายละเอียดตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ขนาดประชากร	ประชากร (โรงเรียน)	กลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียน)	ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (คน)		
			ผู้อำนวยการ/ รองผู้อำนวยการ	หัวหน้างานวิชาการ/ หัวหน้ากลุ่มสาระ การเรียนรู้	ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู
โรงเรียนเอกชน	84	70	70	140	140

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended) ลักษณะแบบสอบถามเป็นมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ระดับ 5 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ระดับ 4 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ระดับ 3 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ระดับ 2 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ระดับ 1 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์โดยมีการแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยโดยนำค่าเฉลี่ยของแบบสอบถามที่ละข้อไปเปรียบกับเกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 69-91) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.51 – 5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.51 – 4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.51 – 2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.51 – 1.50 หมายถึง มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

3.2.2 แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – depth interview) ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู ของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 5 โรงเรียน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ และมีข้อมูลเพียงพอในเรื่องที่ผู้วิจัยกำลังศึกษาดีที่สุดเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญ (Key informant interview)

3.3 การสร้างเครื่องมือ

3.3.1 แบบสอบถาม

แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีลำดับขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและหลักการเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนทำให้ค้นพบกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ และได้กำหนดหลักการบริหารตามทฤษฎีวงจรคุณภาพ เดมมิ่ง (PDCA)ไว้ 4 ด้าน คือ 1. นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน 2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ 3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน 4. การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

2. จากการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องช่วยให้ผู้วิจัยสามารถนิยามตัวแปรการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนครอบคลุมแนวคิดเกี่ยวกับการกำหนดหลักการบริหารงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียนทั้ง 4 ด้าน ดังกล่าว

3. จัดทำร่างแบบสอบถามจากประเด็นและสาระสำคัญตามนิยามปฏิบัติการตัวแปรทั้ง 4 ตัวแปรที่ได้จากกรอบแนวคิดของการวิจัย

4. นำร่างแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา รับคำแนะนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำกลับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องอีกครั้ง

5. นำร่างแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) เชิงโครงสร้าง (Construct Validity) รวมทั้งด้านการใช้ภาษา และอื่น ๆ ของข้อคำถามแต่ละข้อที่เห็นสมควรให้แก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของแต่ละข้อคำถามแล้วนำข้อคำถามมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อดังนี้

- +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจข้อความตรงตามประเด็นของเนื้อหา
 - 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความตรงตามประเด็นของเนื้อหา
 - 1 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อความไม่ตรงตามประเด็นของเนื้อหา
6. ปรับปรุงข้อคำถามบางข้อตามข้อสังเกตและคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ภายใต้การดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาแล้วนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจอีกครั้ง
7. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู โรงเรียนเอกชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 ชุด แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถูกต้องของข้อคำถามรายข้อกับผลรวมทั้งหมด (Corrected Item Total Correlation) ได้ค่า Reliability Coefficients เท่ากับ .952 (รายละเอียดดังแสดงในภาคผนวก)
8. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบไปจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์แล้วนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยต่อไป

3.3.2 แบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกมีลักษณะแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง

1. เป็นเค้าโครง(Outline) หัวข้อคำถามครอบคลุมค่านิยามทั้ง 4 ด้าน มีการวางแผนเตรียมชุดคำถาม และวิธีการดำเนินการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า
2. มีความยืดหยุ่น (Flexible) ลักษณะของคำถามปลายเปิด (open – ended question) เปิดโอกาสให้ผู้ตอบสามารถแสดงความคิดเห็น อธิบายความสำคัญของปัญหาอย่างลึกซึ้งในแง่มุมต่าง ๆ พร้อมทั้งข้อเสนอแนะ
3. เรียงข้อคำถามตามลำดับความสำคัญอย่างชัดเจนและต่อเนื่อง
4. นำร่างแบบสัมภาษณ์ไปขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา รับคำแนะนำมาปรับปรุงให้เหมาะสม ก่อนนำไปใช้ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างในภาคสนามต่อไป

3.4 การเก็บและรวบรวมข้อมูล

3.4.1 การเก็บข้อมูลแบบสอบถาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตจากสาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตถึงผู้อำนวยการ โรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานี เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บและรวบรวมข้อมูล

2. นำส่งแบบสอบถามพร้อมด้วยหนังสือขอความร่วมมือเก็บข้อมูลโรงเรียนไปยังโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างพร้อมนัดหมายเวลาในการเก็บแบบสอบถามคืน

3.4.2 การเก็บและรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก

1. ผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ ของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถม และจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยม จำนวน 5 ท่าน

2. ผู้วิจัยเดินทางไปสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองนักเรียน ของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำนวน 5 ท่าน

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. แบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมดจำนวน 70 โรงเรียน (350 ฉบับ) ได้รับกลับคืนมาจำนวน 65 โรงเรียน (329 ฉบับ) คิดเป็นร้อยละ 94.00

2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาแล้วคัดไว้เฉพาะแบบสอบถามที่ตอบครบถ้วนทุกข้อคำถาม

3. นำข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามไปลงรหัสในแบบลงรหัสข้อมูล (Coding Form) เพื่อนำไปคำนวณหาค่าสถิติ โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

3.1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของสถานศึกษา วิเคราะห์โดยใช้จำนวนและค่าร้อยละ

3.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานีทั้ง 4 ด้าน ซึ่งวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามตัวแปรพื้นฐานใช้การทดสอบค่าที (paired samples t-test)

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบได้กำหนดนัยสำคัญทางสถิติไว้ 2 ระดับ คือที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01 และนัยสำคัญทางสถิติ .05

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิด และแบบสัมภาษณ์ โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย จำนวน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้ One-way ANOVA F-test โดยใช้ระดับนัยสำคัญ 0.05 (ระดับความเชื่อมั่นที่ 95 %)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 5 ตอนเรียงลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนอนุบาลเอกชนในจังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามรายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของ
โรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของข้อมูลสถานภาพของผู้ให้ข้อมูล จำแนกตามเพศ อายุ ระดับ
การศึกษา และตำแหน่งงาน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้ข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
- ชาย	10	15.40
- หญิง	55	84.60
รวม	65	100.00
อายุ		
- น้อยกว่า 30 ปี	10	15.40
- 31 – 40 ปี	19	29.20
- 41 – 50 ปี	26	40.00
- มากกว่า 51 ปีขึ้นไป	10	15.40
รวม	65	100.00
ระดับการศึกษา		
- ต่ำกว่าปริญญาตรี	2	3.10
- ปริญญาตรี	45	69.20
- ประกาศนียบัตรบัณฑิต	4	6.20
- ปริญญาโท	12	18.50
- ปริญญาเอก	2	3.10
รวม	65	100.00
ตำแหน่งงาน		
- ผู้อำนวยการ / รองผู้อำนวยการ	9	13.80
- หัวหน้างานวิชาการ / หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้	17	26.20
- ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู	39	60.00
รวม	65	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของโรงเรียนอนุบาล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน		
- จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล	24	36.90
- จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา	24	36.90
- จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา	17	26.20
รวม	65	100.00
การบริการรถรับ - ส่งนักเรียน		
- โรงเรียนรับ - ส่ง	40	61.50
- ผู้ปกครองรับ - ส่ง	17	26.20
- เอกชนรับ - ส่ง	8	12.30
รวม	65	100.00

จากตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลคนสำคัญจำแนกตามเพศ อายุ ระดับการศึกษา และตำแหน่งงาน ดังนี้

เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง (ร้อยละ 84.60) ส่วนเพศชายมีน้อยกว่า (ร้อยละ 15.40) อายุ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 41-50 ปี (ร้อยละ 40.00) รองลงมาช่วงอายุ 31-40 ปี (ร้อยละ 29.20) ช่วงอายุ น้อยกว่า 30 ปี (ร้อยละ 15.40) และช่วงอายุ มากกว่า 51 ปีขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 15.40) ระดับการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 69.20) รองลงระดับปริญญาโท (ร้อยละ 18.50) และระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต (ร้อยละ 6.20) ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี (ร้อยละ 3.10) และระดับปริญญาเอก มีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 3.10) ตำแหน่งงาน พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นครูผู้สอน และผู้ช่วยครู (ร้อยละ 60.00) รองลงมาหัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ (ร้อยละ 26.20) และผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 13.80) ระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน พบว่า การจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล (ร้อยละ 36.90) รองลงมาโรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา (ร้อยละ 36.90) และโรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัศึกษามีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 26.20) การบริการรถรับ-ส่งนักเรียน พบว่า โรงเรียนรับ-ส่ง (ร้อยละ 61.50) รองลงมาผู้ปกครองรับ-ส่ง (ร้อยละ 26.20) และเอกชนรับ-ส่งมีจำนวนน้อยที่สุด (ร้อยละ 12.30)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

(n = 65)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
1. นโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.66	0.45	มากที่สุด	1
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	4.52	0.40	มากที่สุด	4
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.53	0.50	มากที่สุด	3
4. การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.55	0.50	มากที่สุด	2
รวม	4.56	0.40	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 4.3 พบว่า โรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีมีการจัดการความปลอดภัยในภาพรวมมีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.56, S.D. = 0.40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.66, S.D. = 0.45$) รองลงมาคือ ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.55, S.D. = 0.50$) และด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.53, S.D. = 0.50$) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 4.52, S.D. = 0.40$)

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชนจังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนก เป็นรายชื่อ

(n = 65)

ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับที่
1. โรงเรียนให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบาย การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน	4.69	0.55	มากที่สุด	3
2. โรงเรียนจัดทำแนวปฏิบัติ หรือกลยุทธ์ตามนโยบาย การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.66	0.56	มากที่สุด	5
3. กลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน สอดคล้องกับสภาพการทำงานของบุคลากร	4.63	0.60	มากที่สุด	6
4. ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วน ร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการ จัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.70	0.52	มากที่สุด	1
5. บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมกำหนด เป้าหมายทิศทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.69	0.52	มากที่สุด	4
6. บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการ จัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.70	0.49	มากที่สุด	2
7. ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการ ทำแผนการตรวจสอบ ประเมินกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.58	0.55	มากที่สุด	8
8. โรงเรียนกำหนดงบประมาณสนับสนุน กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียน	4.61	0.52	มากที่สุด	7
รวม	4.66	0.45	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 4.3 พบว่า โรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีมีการจัดการความปลอดภัยด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ในภาพรวมมีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.66$, S.D. = 0.45) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และ บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.52) รองลงมา คือ บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.70$, S.D. = 0.50) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับปฏิบัติค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการทำแผนการตรวจสอบ ประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.55)

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชนจังหวัดปทุมธานี ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ จำแนกเป็นรายข้อ (n = 65)

ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
1. โรงเรียนจัดประชุม ชี้แจงให้ครู บุคลากร ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติตามนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.72	0.45	มากที่สุด	2
2. โรงเรียนประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนที่รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน	4.53	0.50	มากที่สุด	6
3. โรงเรียนมีการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนโดยมีส่วนร่วมของครู บุคลากร ผู้ปกครอง และเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชน	4.44	0.55	มาก	9
4. โรงเรียนจัดสรรงบประมาณสนับสนุน การดำเนินงานตามกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเพียงพอ	4.47	0.50	มาก	8

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
5. ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมนำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	4.55	0.53	มากที่สุด	5
6. โรงเรียนจัดทำคู่มือการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้กับครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนในโรงเรียน	4.32	0.79	มาก	11
7. การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษามีเนื้อหาที่เน้นความปลอดภัยในโรงเรียน	4.27	0.62	มาก	12
8. ทุกกลุ่มสาระมีการบูรณาการกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนไว้ในกระบวนการเรียนรู้	4.64	0.51	มากที่สุด	4
9. โรงเรียนส่งเสริมครูให้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีความปลอดภัยทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน	4.66	0.47	มากที่สุด	3
10. โรงเรียนจัดหาสื่อ เพื่อให้ครูใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.49	0.64	มาก	7
11. โรงเรียนจัดห้องพยาบาลมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัยพร้อมใช้	4.36	0.60	มาก	10
12. โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน	4.83	0.37	มากที่สุด	1
รวม	4.52	0.40	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 4.4 พบว่าโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีมีการจัดการความปลอดภัยด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน ($\bar{X} = 4.83$, S.D. = 0.37) รองลงมา คือ โรงเรียนจัดประชุม ชี้แจงให้ครู บุคลากร ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติตามนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.45) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษามีเนื้อหาที่เน้นความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.27$, S.D. = 0.62)

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกเป็นรายข้อ (n = 65)

ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
1. โรงเรียนชี้แจง ทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่าย เกี่ยวกับการกำกับ ติดตาม ตรวจสอบ กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.53	0.58	มากที่สุด	4
2. โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนก่อนนำไปปฏิบัติ	4.46	0.58	มาก	5
3. โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระหว่างการดำเนินกิจกรรม	4.44	0.63	มาก	6
4. โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนหลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรม	4.56	0.49	มากที่สุด	3

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับ ปฏิบัติ	ลำดับที่
5. ผู้บริหารนำผลการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินกล ยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียนมาสรุป และจัดทำเป็นรายงาน	4.58	0.55	มากที่สุด	2
6. ผู้บริหารรายงานผลการประเมินโครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้ผู้มี ส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบอย่างทั่วถึง	4.61	0.60	มากที่สุด	1
รวม	4.53	0.50	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 4.5 พบว่าโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีมีการจัดการความปลอดภัยด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนในภาพรวมมีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือผู้บริหารรายงานผลการประเมินโครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบอย่างทั่วถึง ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.60) รองลงมา คือ ผู้บริหารนำผลการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนมาสรุป และจัดทำเป็นรายงาน ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.55) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือโรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระหว่างการดำเนินกิจกรรม ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.63)

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชนจังหวัดปทุมธานี ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ

(n = 65)

ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับปฏิบัติ	ลำดับที่
1. โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรายงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.49	0.68	มาก	6
2. โรงเรียนนำผลการประเมินมาตรวจสอบตามแผนกลยุทธ์โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.52	0.66	มากที่สุด	4
3. โรงเรียนนำข้อมูลสารสนเทศ และผลจากการประเมินมาประกอบการตัดสินใจเพื่อปรับปรุงแนวการปฏิบัติในการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.56	0.58	มากที่สุด	3
4. โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.61	0.52	มากที่สุด	1
5. โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้เหมาะสม	4.52	0.53	มากที่สุด	5
6. โรงเรียนนำผลการประเมินมาจัดเป็นมาตรฐานแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว	4.60	0.49	มากที่สุด	2
รวม	4.55	0.50	มากที่สุด	-

จากตารางที่ 4.6 พบว่าโรงเรียนเอกชนในจังหวัดปทุมธานีมีการจัดการความปลอดภัยด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ในภาพรวมมีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.52) รองลงมา คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาจัดเป็นมาตรฐานแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ($\bar{X} = 4.60$, S.D. =

0.49) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรายงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.63)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน (n = 65)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	เฉพาะระดับอนุบาล		ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา		ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. นโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.79	0.31	4.78	0.37	4.52	0.30
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	4.62	0.39	4.53	0.40	4.37	0.42
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.65	0.40	4.68	0.44	4.32	0.41
4. การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.65	0.43	4.63	0.56	4.28	0.39
เฉลี่ยรวม	4.68	0.34	4.64	0.40	4.38	0.36

ตารางที่ 4.8 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน (n = 65)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน		SS	df	MS	F	Sig
1. นโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2.988	2	1.494	9.116	.000
	ภายในกลุ่ม	10.160	62	.164		
	รวม	13.148	64			
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	.629	2	.314	1.925	.155
	ภายในกลุ่ม	10.125	62	.163		
	รวม	10.754	64			
	ภายในกลุ่ม	8.599	62	.139		

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน		SS	df	MS	F	Sig
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3.490	2	1.745	8.629	.000
	ภายในกลุ่ม	12.537	62	.202		
	รวม	16.027	64			
4. การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.678	2	.839	3.630	.032
	ภายในกลุ่ม	14.328	62	.231		
	รวม	16.006	64			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	1.695	2	.848	6.112	.004
	ภายในกลุ่ม	8.599	62	.139		
	รวม	10.294	64			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.8 พบว่า การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี จำแนกตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน (จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา) ในภาพรวมพบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านแตกต่างกัน ยกเว้นด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.9 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชนจังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา (n = 65)

ระดับการจัดการศึกษา	\bar{X}	เฉพาะระดับอนุบาล	ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา	ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา
เฉพาะระดับอนุบาล	4.80		.0156	.4954*
ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา	4.78			.4798
ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา	4.30			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษากับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา (n = 65)

ระดับการจัดการศึกษา	\bar{X}	เฉพาะระดับอนุบาล	ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา	ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา
เฉพาะระดับอนุบาล	4.66		-.0278	.5127*
ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา	4.69			.5404
ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา	4.15			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษากับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.11 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชนจังหวัดปทุมธานี ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตามระดับ การจัดการศึกษา (n = 65)

ระดับการจัดการศึกษา	\bar{X}	เฉพาะระดับ อนุบาล	ระดับอนุบาลถึง ประถมศึกษา	ระดับอนุบาลถึง มัธยมศึกษา
เฉพาะระดับอนุบาล	4.66		.0208	.3754*
ระดับอนุบาลถึง ประถมศึกษา	4.64			.3546
ระดับอนุบาลถึง มัธยมศึกษา	4.28			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา กับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชน จังหวัดปทุมธานี จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา (n = 65)

ระดับการจัดการศึกษา	\bar{X}	เฉพาะระดับ อนุบาล	ระดับอนุบาลถึง ประถมศึกษา	ระดับอนุบาลถึง มัธยมศึกษา
เฉพาะระดับอนุบาล	4.68		.0378	.3845*
ระดับอนุบาลถึง ประถมศึกษา	4.64			.3467
ระดับอนุบาลถึง มัธยมศึกษา	4.30			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา กับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรับ - ส่งนักเรียน (n = 65)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	โรงเรียน		ผู้ปกครอง		เอกชน	
	รับ - ส่ง		รับ - ส่ง		รับ - ส่ง	
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.
1. นโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	4.72	0.37	4.75	0.29	4.62	0.32
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไปปฏิบัติ	4.52	0.43	4.55	0.38	4.47	0.36
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.60	0.48	4.59	0.39	4.43	0.34
4. การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	4.59	0.54	4.52	0.44	4.41	0.37
เฉลี่ยรวม	4.60	0.42	4.60	0.32	4.49	0.34

ตารางที่ 4.14 การวิเคราะห์เปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน
จังหวัดปทุมธานี ตามการบริการรับ - ส่งนักเรียน (n = 65)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน		SS	df	MS	F	Sig
1. นโยบายและการวางแผนจัดการ ความปลอดภัยในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.556	2	.778	4.160	.020
	ภายในกลุ่ม	11.592	62	.187		
	รวม	13.148	64			
2. การนำแผนการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียนไปปฏิบัติ	ระหว่างกลุ่ม	.031	2	.015	.088	.916
	ภายในกลุ่ม	10.723	62	.173		
	รวม	10.754	64			
3. การประเมินผลการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	2.045	2	1.022	4.534	.015
	ภายในกลุ่ม	13.982	62	.226		
	รวม	16.027	64			

ตารางที่ 4.14 (ต่อ)

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน		SS	df	MS	F	Sig
4. การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	ระหว่างกลุ่ม	.218	2	.109	.428	.654
	ภายในกลุ่ม	15.788	62	.255		
	รวม	16.006	64			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.508	2	.254	1.610	.208
	ภายในกลุ่ม	9.786	62	.158		
	รวม	10.294	64			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนที่มีบริการรถรับ-ส่ง พบว่า ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านนโยบาย และการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ และด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.15 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตาม การบริการรับ-ส่งนักเรียน (n = 65)

การบริการรับ - ส่ง นักเรียน	\bar{X}	โรงเรียนรับ- ส่ง	ผู้ปกครองรับ- ส่ง	เอกชนรับ-ส่ง
โรงเรียนรับ - ส่ง	4.73		0.0296	0.4781*
ผู้ปกครองรับ - ส่ง	4.70			0.4485
เอกชนรับ - ส่ง	4.25			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามการบริการรับ-ส่งนักเรียน พบว่า โรงเรียนที่มีบริการรับ-ส่ง ของโรงเรียน กับโรงเรียนให้บริการโดยเอกชนรับ-ส่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนที่มีบริการรับ-ส่ง ของโรงเรียน กับโรงเรียนที่ผู้ปกครองรับ-ส่ง และโรงเรียนที่ผู้ปกครองรับ-ส่ง กับโรงเรียนให้บริการโดยเอกชนรับ-ส่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.16 ผลการทดสอบความแตกต่างรายคู่ของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล เอกชน จังหวัดปทุมธานี ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จำแนกตามการบริการรับ-ส่งนักเรียน

(n = 65)

การบริการรับ - ส่ง นักเรียน	\bar{X}	โรงเรียนรับ-ส่ง	ผู้ปกครองรับ- ส่ง	เอกชนรับ-ส่ง
โรงเรียนรับ - ส่ง	4.60		0.0061	0.5417*
ผู้ปกครองรับ - ส่ง	4.60			0.5355
เอกชนรับ - ส่ง	4.06			

หมายเหตุ *ที่ระดับนัยสำคัญ .05

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามการบริการรับ-ส่งนักเรียน พบว่า โรงเรียนที่มีบริการรับ-ส่ง ของโรงเรียน กับโรงเรียนให้บริการโดยเอกชนรับ-ส่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนที่มีบริการรับ-ส่ง ของโรงเรียน กับโรงเรียนที่ผู้ปกครองรับ-ส่ง และโรงเรียนที่ผู้ปกครองรับ-ส่ง กับโรงเรียนให้บริการโดยเอกชนรับ-ส่ง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ตารางที่ 4.17 ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

ปัญหา	จำนวน	ข้อเสนอแนะ	จำนวน
ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน (136 ฉบับ)		ข้อเสนอแนะ (122 ฉบับ)	
- นโยบายและวางแผนงานของโรงเรียนขาดความต่อเนื่อง	32	- โรงเรียนกำหนดนโยบาย กลยุทธ์ แผนงาน โครงการ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างเป็นระบบต่อเนื่อง	33
เปลี่ยนแปลงผู้รับผิดชอบบ่อยจึงไม่สามารถดำเนินกิจกรรมตามแผนงานได้สำเร็จตามเป้าหมาย		- ให้ความสำคัญกับการนำโครงการ กิจกรรมที่กำหนดไว้มาปฏิบัติตามแผนร่วมกัน	22
- ขาดความต่อเนื่องของนโยบาย เนื่องจากมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงโครงการ กิจกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานการประเมินจากภายนอกมากเกินไป	25	- วางแผนงานร่วมกันทุกฝ่าย มอบหมายงานให้รัดกุม เหมาะสมกับภาระงานที่รับผิดชอบ	25
- นโยบายต่าง ๆ ที่มากเกินไป การแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานซ้ำซ้อนกับงานด้านการสอน	23	- การตรวจสอบโครงการและ กิจกรรมควรแต่งตั้งผู้รับผิดชอบ ทั้งฝ่ายบริหาร ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียน ให้มีส่วนร่วมในการทำงาน	15
- แผนตรวจสอบประเมินกลยุทธ์ในการดำเนินงานขาดการมีส่วนร่วมจากทุกฝ่าย	18	- จัดกิจกรรมด้านความปลอดภัย	15
- ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมได้ตามแผนเนื่องจากการจัดเตรียมข้อมูลล่าช้า	14		

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- แนวทางการปฏิบัติงานไม่ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาในระหว่างดำเนินกิจกรรมตามกลยุทธ์ที่วางไว้	12	- จัดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สภาพแวดล้อมในปัจจุบัน	15
- การสนับสนุนงบประมาณตลอดปีการศึกษาไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรม	12	- โรงเรียนควรสนับสนุน และสรรหางบประมาณให้เพียงพอในการจัดกิจกรรมตลอดปีการศึกษา	12
ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ (149 ฉบับ)		ข้อเสนอแนะ (135 ฉบับ)	
- การจัดประชุมชี้แจงการปฏิบัติงานของโรงเรียนขาดความต่อเนื่อง ไม่ชัดเจนตั้งแต่ต้น ทำให้เกิดปัญหาระหว่างการดำเนินกิจกรรม	47	- โรงเรียนจัดทำตารางประชุมงานด้านการปลอดภัยในโรงเรียนตลอดปีการศึกษา แยกเป็นกลุ่มผู้รับทราบข้อมูล และจัดทำจดหมายข่าวสารแจ้งผู้ปกครองอย่างต่อเนื่อง	35
- ขาดการวางแผนการประสานงานกับหน่วยงานฝ่ายนอกในการมีส่วนร่วมช่วยเหลือ สนับสนุน กิจกรรมของโรงเรียน	30	- ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายควรวางแผนประสานงานกับหน่วยงานภายนอกอย่างรัดกุม แต่งตั้งคณะทำงานรับผิดชอบโดยตรง	28
- การจัดทำหลักสูตรของโรงเรียนแยกออกเป็นหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ ขาดการบูรณาการให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และบริบทของโรงเรียน	27	- ควรมีการประเมินเนื้อหาหลักสูตรเป็นระยะ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับการนำมาใช้จัดการเรียนรู้ให้กับนักเรียน	25

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	ข้อเสนอแนะ	จำนวน
- ขาดการสนับสนุนการใช้แหล่งเรียนรู้จากภายนอก เนื่องจากอยู่ห่างไกลต้องใช้เวลาในการเดินทาง และค่าใช้จ่ายมากขึ้น	25	- ควรแยกหลักสูตรตามระดับการศึกษาให้ชัดเจน เน้นการปฏิบัติจริง	25
- สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ ไม่เพียงพอกับการใช้งานของครู เนื่องจากในบางครั้งการจัดกิจกรรมในโรงเรียนมีตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา	20	- ควรจัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์ ด้านความปลอดภัย จัดเป็นแหล่งเรียนรู้ทั้งภายใน ภายนอก ห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง	22
ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน (149 ฉบับ)		ข้อเสนอแนะ (105 ฉบับ)	
- ขาดการกำกับ ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง	53	- มีการกำกับ ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรมอย่างต่อเนื่องชัดเจน	47
- ขาดการประเมินผลระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้น	57	- สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลากหลายเชื่อถือได้	43
- เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินกิจกรรมไม่ได้มาตรฐาน การประเมินไม่หลากหลาย	20	- ประเมินผลตามสภาพจริง ทั้งระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม	15
- สรุปผลการประเมินล่าช้า ไม่ทันต่อการนำไปแก้ไขข้อผิดพลาดให้ดีขึ้น	19		

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ปัญหา	จำนวน	ข้อเสนอแนะ	จำนวน
การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน (98 ฉบับ)		ข้อเสนอแนะ (87 ฉบับ)	
- ไม่นำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำเป็นรายงาน	33	- ผู้บริหารนำผลการประเมินมา วิเคราะห์ จัดทำข้อมูล สารสนเทศจัดทำเป็นรายงาน	42
- ขาดมีการวิเคราะห์หาสาเหตุ และ การทบทวนแผนงานการจัดการความ ปลอดภัยในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง	24	ประจำปีในการประเมินตนเอง	
- ขาดการมีส่วนร่วมในการนำข้อมูล ที่ได้มาวิเคราะห์ เพื่อจัดเป็นมาตรการ แนวทางในการจัดการด้านความ ปลอดภัย	24	- ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุก ฝ่ายร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลจาก การประเมิน เพื่อจัดเป็น มาตรการแนวทางในการจัดการ ด้านความปลอดภัยในปีต่อไป	30
- การวางแผนการปฏิบัติงานด้านการ จัดการความปลอดภัยใน โรงเรียนควร ระบุระยะเวลาในการชดเชยกิจกรรมให้ ชัดเจน	17	- ผู้บริหารประชุมชี้แจงให้ทุก ฝ่ายทราบผล ข้อดี / ข้อเสียของ การจัด การความปลอดภัยในโรงเรียน	15

จากตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางการพัฒนาการจัดการความ
ปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า

1. ด้านนโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ปัญหา

การกำหนดกลยุทธ์ นโยบายและการวางแผนขาดความต่อเนื่อง เปลี่ยนแปลง
ผู้รับผิดชอบบ่อยจึงไม่สามารถดำเนินกิจกรรมตามแผนงานได้ นอกจากนี้ยังมุ่งเน้นให้ความสำคัญ
กับการเปลี่ยนแปลงโครงการ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับมาตรฐานการประเมินจากภายนอกมาก
เกินไป

ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนกำหนดนโยบายมาตรการด้านความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ปฏิบัติงานตามแผนปฏิบัติการของโรงเรียนอย่างเป็นระบบ ให้ความสำคัญกับการนำโครงการ และกิจกรรมที่กำหนดไว้มาปฏิบัติร่วมกัน

2. ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

ปัญหา

การจัดประชุมชี้แจงการปฏิบัติงานของโรงเรียนขาดความต่อเนื่อง ไม่ชัดเจน ทำให้เกิดปัญหาระหว่างการดำเนินกิจกรรม ขาดการส่งเสริมให้องค์กรภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมช่วยเหลือสนับสนุน กิจกรรมของโรงเรียน การจัดทำหลักสูตรของโรงเรียนขาดการบูรณาการให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมและบริบทของโรงเรียน การจัดกิจกรรมควรแยกตามระดับชั้น ให้ความเหมาะสมตามช่วงวัยและพัฒนาการของนักเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามความสนใจ และความถนัดเฉพาะด้านของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนจัดทำตารางประชุมการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนตลอดปีการศึกษา แต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมบรรลุตามเป้าหมาย ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่าย มีการประเมินเนื้อหาหลักสูตรเป็นระยะ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับการนำมาใช้จัดการเรียนรู้กับนักเรียน

3. ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ปัญหา

การกำกับ ติดตาม ประเมินผลการจัดกิจกรรมยังไม่มีระบบการประเมินระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินไม่ได้มาตรฐาน ขาดการประเมินที่หลากหลาย การสะท้อนความคิดเห็นจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน ครู บุคลากรนำมาเป็นข้อมูลในการวางแผนพัฒนาโครงการ และกิจกรรมให้บรรลุตามเป้าหมาย

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหารกำกับ ติดตาม ประเมินผลการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลากหลายเชื่อถือได้ ประเมินผลตามสภาพจริงทั้งระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินมาวิเคราะห์ให้ทราบปัญหา จัดทำเป็นรายงานข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนเพื่อนำมาใช้ในการวางแผนพัฒนาโครงการ และกิจกรรมต่อไป

4. ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ปัญหา

การวางแผนการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนขาดความชัดเจนในเรื่องการกำหนดระยะเวลาดำเนินงานตามแผนงานควรระบุระยะเวลาในการจัดกิจกรรมให้ชัดเจน ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายไม่นำผลการประเมินมาวิเคราะห์หาสาเหตุของปัญหาในการดำเนินงาน และทบทวนแผนงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมิน เพื่อจัดเป็นมาตรการแนวทางในการจัดการด้านความปลอดภัยในปีต่อไป จัดประชุมชี้แจงให้ทุกฝ่ายทราบผล ข้อดี / ข้อเสียของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ตอนที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร และผู้ปกครองในโรงเรียน อนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

จากการสังเคราะห์ผลการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน ได้แก่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา และการบริการรับ-ส่งนักเรียน ได้แก่ โรงเรียนรับ - ส่ง ผู้ปกครองรับ - ส่ง เอกชนรับ - ส่ง สรุปลงได้ดังนี้

1. แนวคิดและหลักการที่นำมาใช้ในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

- แนวคิดที่นำมาใช้ในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยโรงเรียนกำหนดมาตรการด้านความปลอดภัยให้เกิดขึ้นกับนักเรียนทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เปิดโอกาสให้บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง องค์กรเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน เข้ามาร่วมกันคิด ร่วมกันวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมประเมินผล และร่วมแก้ไขปัญหา ทำให้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปสู่เป้าหมาย บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้อย่างมีประสิทธิภาพ การวางกลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ประกอบด้วยการเตรียมคน เตรียมข้อมูล และการเตรียมปัจจัยสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มาใช้ในการดำเนินงาน ประกอบด้วย

- หลักการที่นำมาใช้ในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การสร้างความปลอดภัยในโรงเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ส่วนที่จะส่งผลให้งานสำเร็จได้ตามเป้าหมายต้องมีการแบ่งภาระงาน เช่น การบริหารคน การบริหารงบประมาณ การบริหารวัสดุ อุปกรณ์ในการดำเนินงาน และการบริหารจัดการควบคุม การกำหนดแนวทางหรือมาตรการควรมี

ความชัดเจน และมีความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ โดยเน้นการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียน ครู นักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กรเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน ร่วมกันวางแผนการทำงาน กำหนดพันธกิจ งบประมาณ รวมถึงการควบคุม กำกับ ประเมินผล และรายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี โดยมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยที่โรงเรียนกำหนดในโครงการตามความถนัด มีการประสานงานเพื่อสร้างความเข้าใจ สร้างความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมตามแผนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

2. แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

1. ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การวางกลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ประกอบด้วยการเตรียมคน เตรียมข้อมูล และการเตรียมปัจจัยด้านสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ การกำหนดนโยบายและการวางแผนเน้นการมีส่วนร่วมระหว่างผู้บริหาร ครู บุคลากร ผู้ปกครอง นักเรียน และชุมชน โดยร่วมกันกำหนดแผนกลยุทธ์ แผนงาน โครงการและกิจกรรมในแผนการปฏิบัติงานประจำปีของโรงเรียนอย่างชัดเจน การจัดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สภาพแวดล้อมในปัจจุบันนำไปสู่การปฏิบัติได้จริง มีการกำหนดมาตรการติดตามการใช้รถรับ – ส่งนักเรียนให้มีการติดตั้งสัญญาณติดตามตรวจสอบรถรับ – ส่งนักเรียนได้ตลอดเวลา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในความปลอดภัยให้กับผู้ปกครองที่ใช้บริการรถโรงเรียน

- ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหาร โรงเรียนร่วมกันกำหนดนโยบายการจัดการความปลอดภัย โดยจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างโรงเรียน เพื่อเป็นแนวทางที่ดีในการนำมาปฏิบัติร่วมกัน กำหนดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสมสอดคล้องกับช่วงวัย และความสนใจของนักเรียน มาตรการดูแลรักษาความปลอดภัยภายในบริเวณอาคารเรียนและบริเวณโรงเรียน มีครูเวรประจำวันดูแลตามจุดต่างๆ ภายในบริเวณโรงเรียน ส่วนบริเวณนอกเขตโรงเรียนได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐมาช่วยดูแลในบางครั้ง โรงเรียนควรประสานความร่วมมือหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐให้มีส่วนรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนักเรียนร่วมกันอย่างต่อเนื่อง

2. ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

ผู้บริหารจัดประชุมชี้แจงนโยบาย และแผนการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ให้ครู บุคลากร ผู้ปกครอง นักเรียน และชุมชนได้รับทราบ เพื่อให้เกิดความเข้าใจและมองเห็นความสำคัญในการปฏิบัติงานร่วมกัน จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาบูรณาการกระบวนการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระ จัดสรรงบประมาณสนับสนุน สร้างแหล่งเรียนรู้ส่งเสริมความปลอดภัยทั้งในและนอกโรงเรียน มีการประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมด้านความปลอดภัยในโรงเรียน จัดทำคู่มือการดำเนินงาน โครงการ และกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้การดำเนินงานตามนโยบายและแผนของโรงเรียนบรรลุตามเป้าหมาย

- ข้อเสนอแนะ

การจัดสรรงบประมาณสนับสนุน สร้างแหล่งเรียนรู้ส่งเสริมความปลอดภัยทั้งในและนอกโรงเรียน โรงเรียนควรจัดสรรงบประมาณให้เพียงพอตามแผนงาน โครงการ ควรมีการประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนให้เข้ามามีส่วนร่วมด้านความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างโรงเรียน ผู้ปกครอง ชุมชน ในการจัดกิจกรรมสร้างความตระหนักให้กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาหลีกเลี่ยงจากสารเสพติด และการใช้ความรุนแรง

3. ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

โรงเรียนกำหนดให้มีการติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลตามกลยุทธ์ การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งก่อนนำไปปฏิบัติ ระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นการดำเนินกิจกรรม ด้วยวิธีการประเมินตามสภาพจริง โดยการจัดทำแบบประเมินให้ผู้ปกครอง นักเรียน และชุมชนได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่ได้ทำ ผู้บริหารนำผลการประเมินมาสรุป จัดทำเป็นรายงานให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบการดำเนินการตามแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนทำให้ผู้รับผิดชอบกิจกรรมมีแนวทางในการวางแผนพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมต่อไป

- ข้อเสนอแนะ

การประเมินผลกิจกรรมควรให้ผู้ปกครอง ชุมชนมีส่วนร่วมกับทางเรียน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียน เสนอแนะแนวทางการพัฒนาโครงการ กิจกรรม ส่งเสริมการเรียนรู้ให้เกิดผลกับนักเรียนมากขึ้น

4. ด้านการปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ ตรวจสอบตามแผนกลยุทธ์ ความสำเร็จ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ รายงานการจัดกิจกรรมตามวัตถุประสงค์ เพื่อนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจ ขยายผลในการดำเนินงาน ตลอดจนปรับปรุงการดำเนินงานให้เหมาะสม จัดให้เป็นมาตรฐานเพื่อเป็นแนวทางให้ปฏิบัติต่อไปทั้งในระยะสั้นและระยะยาว มีการวิเคราะห์หาสาเหตุ และมีการ ทบทวนแผนงาน โครงการและกิจกรรมที่ไม่เหมาะสมหรือมีการปฏิบัติที่ไม่ถูกต้องและมีการ เปลี่ยนแปลงแผนให้สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น โรงเรียนมีการวางแผน ปรับปรุงคุณภาพเป็นรายปี และมีการทบทวนแผนเป็นระยะ เพื่อมั่นใจว่าแผนงานที่วางแนวทางไว้ มีความเหมาะสมต่อบริบทของโรงเรียน

- ข้อเสนอแนะ

นำข้อมูลจากการประเมินมาจัดทำรายงานประจำปี เพื่อใช้เป็นเอกสาร หลักฐานในการ ประเมินคุณภาพการศึกษา วิเคราะห์ SWOT ตามกรอบพันธกิจของโรงเรียน เพื่อให้ทราบจุดอ่อน จุดแข็ง ของสถานะแวดล้อมภายใน และสถานะแวดล้อมภายนอกโรงเรียน เพื่อนำมาวางแผนจัดทำ กรอบกลยุทธ์การบริหารจัดการ โรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ปัญหาที่พบจากการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ด้านทรัพยากรสนับสนุนการจัดสรรงบประมาณ จัดหาสื่อ วัสดุอุปกรณ์ แหล่งเรียนรู้ ส่งเสริมความปลอดภัยทั้งในและนอกโรงเรียน โรงเรียนมีงบประมาณจำกัดไม่เพียงพอต่อการ บริหารจัดการการจัดกิจกรรมตลอดปีการศึกษา

ด้านบุคลากร โรงเรียนเอกชนส่วนมากมีข้อจำกัดในเรื่องอัตราค่าจ้างครูไม่เพียงพอต่อการ รับผิดชอบกิจกรรม เพราะบางครั้งครู 1 คนรับผิดชอบหน้าที่หลาย ๆ อย่างทั้งงานในหน้าที่การ สอน งานโรงเรียนอื่น ๆ ที่โรงเรียนมอบหมาย และมีงานตามคำสั่งจากต้นสังกัด ทำให้การ รับผิดชอบงานที่กำหนดไว้ไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์

ด้านการประเมินผลและการปรับปรุง การติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลตามกล ยุทธ์ การดำเนินงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน ขาดการกำกับ ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติ กิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินกิจกรรมไม่ได้มาตรฐาน การประเมินไม่ หลากหลาย สรุปผลการประเมินล่าช้า ไม่ทันต่อการนำไปแก้ไขข้อผิดพลาดให้ดีขึ้น

4. แนวทางการพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ผู้บริหาร โรงเรียนนำนโยบายจากหน่วยงานต้นสังกัดมาเป็นแนวทางร่วมกันกำหนดคน โนบายการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างโรงเรียน จัด กลุ่มโรงเรียนที่มีแนวการปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีให้การช่วยเหลือโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดแนว

ทางการนำกิจกรรมมาปฏิบัติร่วมกัน กำหนดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสม สอดคล้องกับช่วงวัย และความสนใจของนักเรียน มีมาตรการดูแลรักษาความปลอดภัยภายใน บริเวณอาคารเรียนและบริเวณโรงเรียน มีครูเวรประจำวันดูแลตามจุดต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียน ส่วนบริเวณนอกเขตโรงเรียนได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐ มาช่วยดูแลในบางครั้ง โรงเรียนควรประสานความร่วมมือหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของ ภาครัฐให้มีส่วนรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนักเรียนร่วมกันอย่างต่อเนื่อง กำหนดมาตรการ ติดตามการใช้รถรับ – ส่งนักเรียน ให้มีการติดตั้งสัญญาณติดตามรถได้ตลอดเวลา เพื่อสร้างความ เชื่อมั่นในความปลอดภัยให้กับผู้ปกครองที่ใช้บริการรถโรงเรียน

นำข้อมูลจากการประเมินผลมาวิเคราะห์ SWOT ตามกรอบพันธกิจของโรงเรียน เพื่อให้ ทราบจุดอ่อน จุดแข็ง ของสถานะแวดล้อมภายใน และสถานะแวดล้อมภายนอกโรงเรียน แล้ว นำมาวางแผนจัดทำกรอบกลยุทธ์การบริหารจัดการโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5. บทเรียน หรือแนวปฏิบัติที่ดีที่ได้รับจากการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ต้องช่วยกันศึกษาปัญหา นำมาวิเคราะห์หา สาเหตุ ผู้บริหารเป็นผู้ขับเคลื่อนนโยบายให้ ครู ผู้ปกครอง องค์กรเครือข่ายทั้งภาครัฐและเอกชน เข้ามาร่วมกันคิด ร่วมกันวางแผน ร่วมตัดสินใจ ร่วมประเมินผล และร่วมแก้ไขปัญหา ทำให้เกิด การพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปสู่เป้าหมาย บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้มีประสิทธิภาพ การ ประเมินผลและการปรับปรุง การติดตาม ตรวจสอบ กลยุทธ์การดำเนินงานด้านความปลอดภัยใน โรงเรียน มีผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมกำกับ ติดตาม ประเมินผลการปฏิบัติกิจกรรม ทำให้มีความ คิดเห็นที่หลากหลายนำมาพัฒนาปรับปรุงแผนการปฏิบัติงานของโรงเรียน มีประสิทธิภาพมาก ยิ่งขึ้น

การสังเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนเอกชน จังหวัด ปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน ได้แก่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล จัด การศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา และการบริการ รถรับ-ส่งนักเรียน ได้แก่โรงเรียนรับ - ส่ง ผู้ปกครองรับ - ส่ง เอกชนรับ - ส่ง สรุปได้ดังนี้

1. แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

1.1 ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเปิดโอกาสให้ผู้ปกครอง ชุมชน และองค์กรภายนอกที่เกี่ยวข้องเข้ามาร่วมวางแผนกำหนดโครงการและกิจกรรมนำไปสู่การ ดำเนินงานด้านกลยุทธ์อย่างชัดเจนปฏิบัติได้จริง เช่น กิจกรรมจราจรอาสา กิจกรรมอบรมให้

ความรู้อุบัติเหตุ อุบัติภัย และภัยจากสภาพแวดล้อมรอบตัว กิจกรรมการดูแลตนเองให้ปลอดภัยในการเดินทาง เป็นต้น ด้านการบริการความปลอดภัยของโรงเรียน

- ข้อเสนอแนะ

การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนด้านสื่อในการจัดกิจกรรม โรงเรียนควรจัดให้เพียงพอ แต่งตั้งคณะกรรมการสำรวจสื่อ และแหล่งเรียนรู้เรียนภายในให้พร้อมสำหรับการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน

1.2 ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

โรงเรียนมีหลักสูตรสถานศึกษาบูรณาการกระบวนการเรียนรู้วิธีการสอนเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยมีการใช้สื่อที่ดีประกอบการสอน ให้เด็กได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริงจนเกิดความชำนาญสามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีมาตรการดูแลรักษาความปลอดภัยภายในอาคารเรียนและบริเวณโรงเรียน มีครูเวรประจำวันดูแลตามจุดต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียน มีการติดตั้งกล้อง CCTV ตามจุดต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียนตรวจสอบการเข้า - ออกของนักเรียนอย่างเข้มงวด แผนงานด้านบริการรถรับ - ส่งนักเรียนมีครูเวรประจำวันรับผิดชอบดูแลนักเรียนระหว่างการเดินทางไป - กลับระหว่างบ้านกับโรงเรียน มีการประชาสัมพันธ์รณรงค์เรื่องความปลอดภัยในแก่นักเรียน และชี้แจงนโยบายมาตรการด้านความปลอดภัยให้ผู้ปกครองทราบอย่างต่อเนื่อง

- ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนควรมีมาตรการให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยด้านชีวะอนามัยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างความตระหนักให้กับนักเรียน การตรวจสอบสภาพแวดล้อม จุดเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักเรียน จัดมุมปลอดภัยสำหรับนักเรียนระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา มีครูเวรประจำวันคอยดูแลนักเรียนตามจุดต่าง ๆ ในโรงเรียนอย่างทั่วถึง การจัดบริการด้านสุขภาพป้องกันการเกิดโรคระบาดตามฤดูควรมีผู้เชี่ยวชาญให้ความรู้กับบุคลากรในโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง ด้านอาหารกลางวัน หรือร้านค้าภายในโรงเรียน ควรมีนักโภชนาการอาหาร หรือป้าประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ กับนักเรียนในโรงเรียน

1.3 ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

โรงเรียนจัดทำแบบประเมินโครงการและกิจกรรมตามแผนงานส่งให้ผู้ปกครองประเมินการปฏิบัติงานตามแผนเป็นระยะ ทั้งการประเมินรายกิจกรรมและการประเมินในภาพรวมของการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการของโรงเรียน ภาคเรียนละ 1 ครั้ง และชี้แจงผลการดำเนินงานด้วยวารสารประจำปีของโรงเรียน หรือจดหมายข่าวประจำเดือนให้ผู้ปกครองรับทราบข้อมูลอย่างต่อเนื่อง

- ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนนำผลการประเมินจากผู้ปกครองมาพัฒนาการดำเนินงานให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงบริบททางสังคม สร้างความเชื่อมั่นในการดูแลนักเรียนให้ปลอดภัยระหว่างที่อยู่ในความรับผิดชอบของโรงเรียน นำผลการประเมินมาจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ให้ผู้ปกครองรับทราบร่วมกัน และร่วมกันกำหนดแนวทางความปลอดภัยในโรงเรียนร่วมกัน

1.4 ด้านการปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน

โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ปรับปรุงการกำหนดกลยุทธ์ แผนงาน โครงการ และกิจกรรมในแผนปฏิบัติการประจำปีของโรงเรียน ทั้งนี้ยังสะท้อนผลสำเร็จของกิจกรรมที่เกิดขึ้นกับนักเรียน เช่น การดูแลความปลอดภัยในการใช้รถใช้ถนน การดูแลตนเองเมื่อเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ เป็นต้น

- ข้อเสนอแนะ

การกำหนดกลยุทธ์ แผนงาน โครงการ และกิจกรรมในแผนปฏิบัติการประจำปีของโรงเรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้น ให้ผู้ปกครองมีส่วนช่วยเหลือในจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ให้กับนักเรียนทุกระดับ มีส่วนร่วมในการแสดงร่วมคิดเสนอแนวทางในการทำงานของโรงเรียนให้เกิดความเชื่อมั่นในการดูแลนักเรียนมากขึ้น

2. ปัญหาที่พบจากการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

การดูแลความปลอดภัยของนักเรียนบริเวณนอกเขตโรงเรียนขาดผู้ดูแลรับผิดชอบโดยตรง ทำให้เกิดอุบัติเหตุระหว่างการเดินทางบ่อยครั้ง และมีการช่วยเหลือที่ล่าช้า โรงเรียนควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐให้มีส่วนรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนักเรียนร่วมกัน เช่น การมีอาสาสมัครดูแลเรื่องจราจร มีตำรวจจราจรประจำทางแยก หรือจุดข้ามถนนหน้าโรงเรียน

การบริการรถรับ – ส่งนักเรียน รถรับส่งนักเรียนบางครั้งสภาพของรถไม่เหมาะต่อการนำมาใช้งานควรได้รับการตรวจสอบสภาพ และดูแลความสะอาดภายในอย่างสม่ำเสมอ รถที่เป็นรถร่วมของเอกชนควรมีป้ายสัญลักษณ์รถโรงเรียนให้ชัดเจน โรงเรียนต้องกวดขันการใช้รถโรงเรียนนอกเวลา เนื่องจากผู้ปกครองมีความเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะนำรถโรงเรียนไปใช้ นอกจากการบริการรับ - ส่งนักเรียน

3. แนวทางการแก้ไขปัญหาของโรงเรียน

โรงเรียนแต่งตั้งคณะทำงานประสานความร่วมมือกับหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐให้มีส่วนรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนักเรียนร่วมกัน มีการประสานงานกับงานจราจรในพื้นที่ ขอความร่วมมือจากชุมชน เครือข่ายผู้ปกครองที่มีความรู้ด้านการจัดการ

ความปลอดภัย เข้ามามีส่วนร่วมกับกิจกรรมของโรงเรียน การจัดสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัย กำหนดบริเวณที่ปลอดภัย สร้างกฎเกณฑ์ความปลอดภัยร่วมกัน เปิดโอกาสให้ผู้ปกครองมีบทบาท เป็นส่วนหนึ่งของการตรวจสอบการทำงานของโรงเรียนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับตัวนักเรียน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ

1. เพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา ที่ได้มาโดยการกำหนดตัวอย่างของของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และใช้การสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างเป็นโรงเรียนทั้งหมดจำนวน 70 โรงเรียนประกอบด้วยบุคลากรในโรงเรียน 3 กลุ่ม คือ ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการ จำนวน 1 คน หัวหน้างานวิชาการ/หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ จำนวน 2 คน ครูผู้สอนและผู้ช่วยครู จำนวน 2 คน รวมเป็นโรงเรียนละ 5 คน รวมเป็น 350 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ปกครองนักเรียน 5 โรงเรียน โดยเลือกโรงเรียนที่จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา ระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม (Questionnaire) และแบบสัมภาษณ์ (Interview) แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตอนที่ 3 ข้อมูลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เป็นแบบสอบถามปลายเปิด (Open-ended) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเพื่อสอบถามข้อเสนอแนะ ผู้อำนวยการ/รองผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ปกครองนักเรียน เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยใน

โรงเรียน การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย นำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาและปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านตรวจสอบพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา(Content Validity) เชิงโครงสร้าง (Construct Validity) รวมทั้งด้านการใช้ภาษา และอื่น ๆ ของข้อคำถามแต่ละข้อที่เห็นสมควรให้แก้ไขปรับปรุงเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของแต่ละข้อคำถามแล้วนำข้อคำถามมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective: IOC) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับ โรงเรียนเอกชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 ชุด แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความถูกต้องของข้อคำถามรายข้อกับผลรวมทั้งหมด (Corrected Item Total Correlation) ได้ค่า Reliability Coefficients เท่ากับ 0.952

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามทางไปรษณีย์และด้วยตนเองจำนวน 70 โรงเรียน (350 ฉบับ) ได้รับกลับคืนมาจำนวน 65 โรงเรียน (329 ฉบับ) คิดเป็นร้อยละ 94.00 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการตรวจสอบสมมติฐานโดยใช้ One-way ANOVA F-test และการวิเคราะห์เนื้อหา

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่าในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน รองลงมาคือด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

5.1.2 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน พบว่าการจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล มีระดับปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมาคือ ระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และสุดท้ายระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา

5.1.3 ผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน พบว่า ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ และด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู ในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดพบว่า

1) ด้านนโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนควรกำหนดนโยบายมาตรการด้านความปลอดภัยอย่างเป็นทางการเป็นต้นแบบ มีความชัดเจนด้านกำหนดวัตถุประสงค์ เปิดโอกาสให้บุคลากรทุกฝ่าย รวมทั้งนักเรียน ผู้ปกครอง ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดกลยุทธ์ การวางแผนงานร่วมกัน ให้มีความสำคัญกับการนำโครงการ และกิจกรรมที่กำหนดไว้มาปฏิบัติให้บรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ การตรวจสอบโครงการและกิจกรรมควรแต่งตั้งผู้รับผิดชอบทั้งฝ่ายบริหาร ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียน ให้มีส่วนร่วมในการทำงาน จัดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสมสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม สภาพแวดล้อมในปัจจุบัน โรงเรียนควรสนับสนุน และสรรหางบประมาณให้เพียงพอในการจัดกิจกรรมตลอดปีการศึกษา

2) ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ

ข้อเสนอแนะ

โรงเรียนจัดทำตารางประชุมการปฏิบัติงานด้านการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนตลอดปีการศึกษา แต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบการประสานกับหน่วยงานภายนอก เพื่อให้การดำเนินกิจกรรมบรรลุตามเป้าหมาย ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่าย มีการประเมินเนื้อหาหลักสูตรการสอนเรื่องความปลอดภัยเป็นระยะ เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับการนำมาใช้จัดการเรียนรู้กับนักเรียน ควรแยกหลักสูตรตามระดับการศึกษาให้ชัดเจน จัดกระบวนการเรียนรู้ให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติจริง ควรจัดเตรียมสื่อ อุปกรณ์ ด้านความปลอดภัยให้เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมของครู จัดเป็นแหล่งเรียนรู้ทั้งภายใน ภายนอกห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง

3) ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหาร มีการกำกับ ติดตาม ประเมินผลการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง ควรกำหนดขอบเขตวัตถุประสงค์การประเมินให้ชัดเจน สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินหลากหลายเชื่อถือได้ ประเมินผลตามสภาพจริงทั้งระหว่างการดำเนินกิจกรรม และหลังเสร็จสิ้นกิจกรรม โดยมีตัวแทนนักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน มีส่วนร่วมในการประเมิน นำข้อมูลที่ได้จากการ

ประเมินมาวิเคราะห์ให้ทุกฝ่ายทราบปัญหา จัดทำเป็นรายงาน ข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียน เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำโครงการ กิจกรรมไปปฏิบัติ และนำปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติงานมาหาแนวทางแก้ไขร่วมกัน

4) ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน

ข้อเสนอแนะ

ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายร่วมกันวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมิน เพื่อวางแผนมาตรการแนวทางในการจัดการด้านความปลอดภัยในปีต่อไป ประชุมชี้แจงให้ทุกฝ่ายทราบผลการปฏิบัติงาน รับทราบข้อดี/ข้อเสียของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทบทวนแผนงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอย่างต่อเนื่องจัดทำแผนให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียน และนำมาใช้ปฏิบัติงานได้จริง

5.1.4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน พบว่า

ผู้บริหารให้ความสำคัญต่อการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยโรงเรียนกำหนดมาตรการด้านความปลอดภัยทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน นำนโยบายจากหน่วยงานต้นสังกัดมาเป็นแนวทางร่วมกันกำหนดนโยบายการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างโรงเรียน จัดกลุ่มโรงเรียนที่มีแนวทางการปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีให้การช่วยเหลือโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อให้เกิดแนวทางการนำกิจกรรมมาปฏิบัติร่วมกัน กำหนดกิจกรรมด้านความปลอดภัยบูรณาการให้เหมาะสมสอดคล้องกับช่วงวัย และความสนใจของนักเรียน มีมาตรการดูแลรักษาความปลอดภัยภายในบริเวณอาคารเรียนและบริเวณโรงเรียน มีครูเวรประจำวันดูแลตามจุดต่าง ๆ ภายในบริเวณโรงเรียน ส่วนบริเวณนอกเขตโรงเรียนประสานความร่วมมือกับหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐมาช่วยดูแล โดยจัดเป็นกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือระหว่างชุมชนกับโรงเรียนมีอาสาสมัครจากงานจราจรมาอบรมให้ความรู้กับครู นักเรียน ประสานงานกับหน่วยบรรเทาสาธารณภัย โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพมาให้ความรู้การดูแลตนเองเบื้องต้นจากกรณีการเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ และการดูแลอาการบาดเจ็บเบื้องต้น กำหนดมาตรการติดตามการใช้รถรับ – ส่งนักเรียนให้มีการติดตั้งสัญญาณติดตามรถได้ตลอดเวลา ให้ความสำคัญกับการจัดระบบการรับ -ส่งนักเรียน ดูแลการจัดเด็กโดยมีการแบ่งกลุ่มนักเรียนตามอายุ ในการขึ้นรถรับ -ส่ง เพื่อป้องกันการเกิดอันตราย การทะเลาะ หรือความรุนแรงในรถระหว่างการเดินทางสร้างความเชื่อมั่นในความปลอดภัยให้กับผู้ปกครองที่ใช้บริการรถโรงเรียน

5.1.5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองนักเรียน โรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า

การกำหนดกลยุทธ์ แผนงาน โครงการ และกิจกรรมในแผนปฏิบัติการประจำปีของโรงเรียน ควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมให้มากขึ้น ให้ผู้ปกครองมีส่วนช่วยเหลือในจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ให้กับนักเรียนทุกระดับ มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แนวทางในการทำงานของโรงเรียนให้เกิดความเชื่อมั่นในการดูแลนักเรียนมากขึ้น การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนด้านสื่อในการจัดกิจกรรม โรงเรียนควรจัดให้เพียงพอ แต่งตั้งคณะกรรมการสำรวจสื่อ และแหล่งเรียนรู้เรียนภายในให้พร้อมสำหรับการส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ควรให้ความสำคัญเพิ่มเติมเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยด้านชีวะอนามัยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างความตระหนักให้กับนักเรียน ตรวจสอบสภาพแวดล้อม จุดเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตรายกับนักเรียน จัดมุมปลอดภัยสำหรับนักเรียนระดับอนุบาล ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา มีครูเวรประจำวันคอยดูแลนักเรียนตามจุดต่างๆ ในโรงเรียนอย่างทั่วถึง ผู้บริหารโรงเรียนนำผลการประเมินจากผู้ปกครองมาพัฒนาการดำเนินงานให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงบริบททางสังคม สร้างความเชื่อมั่นในการดูแลนักเรียนให้ปลอดภัยระหว่างที่อยู่ในความรับผิดชอบของโรงเรียน การดูแลความปลอดภัยของนักเรียนบริเวณนอกเขตโรงเรียนขาดผู้ดูแลรับผิดชอบโดยตรง ทำให้เกิดอุบัติเหตุระหว่างการเดินทางบ่อยครั้ง และมีการช่วยเหลือที่ล่าช้า โรงเรียนควรประสานความร่วมมือกับหน่วยงานในชุมชน หรือหน่วยงานของภาครัฐให้มีส่วนรับผิดชอบต่อความปลอดภัยของนักเรียนร่วมกัน เช่น การมีอาสาสมัครดูแลเรื่องจราจร มีตำรวจจราจรประจำแยกหรือจุดข้ามถนนหน้าโรงเรียน การบริการรถรับ – ส่งนักเรียน รถรับส่งนักเรียนบางครั้งสภาพของรถไม่เหมาะต่อการนำมาใช้งานควรได้รับการตรวจสอบสภาพ และดูแลความสะอาดภายในอย่างสม่ำเสมอ รถที่เป็นรถร่วมของเอกชนควรมีป้ายสัญลักษณ์รถโรงเรียนให้ชัดเจน โรงเรียนต้องกวดขันการใช้รถโรงเรียนนอกเวลา เนื่องจากผู้ปกครองมีความเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะนำรถโรงเรียนไปใช้นอกจากการบริการรับ – ส่งนักเรียน

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยที่ตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นที่นำไปสู่การอภิปรายแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นหลักคือ 1) การอภิปรายผลการศึกษาดูแลความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี 2) การอภิปรายผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรถรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน 3) การอภิปรายผลการศึกษาข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัย

ในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ซึ่งมีข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปรายผลต่อดังนี้

5.2.1 อภิปรายผลการศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี โดยภาพรวมผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน พิจารณาตามลำดับเป็นรายด้าน พบว่า ด้านนโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน มีค่าเฉลี่ยระดับปฏิบัติที่ดีที่มากกว่าด้านอื่น ข้อค้นพบนี้แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ให้ความสำคัญเกี่ยวกับนโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน เพราะการกำหนดนโยบายทำให้โรงเรียนมีทิศทางในการดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย ตามแผนงานที่วางไว้ สอดคล้องกับ ชญาพร สุขศิริวรรณ (2550) ได้กำหนดกระบวนการจัดการโรงเรียนปลอดภัยไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยโดยให้มีส่วนร่วมในการพัฒนางานความปลอดภัย 2) การค้นหาปัญหา และเหตุการณ์การบาดเจ็บ 3) การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน คือ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ระบบคุ้มครองเด็ก การเดินทางไป-กลับ โรงเรียน ความปลอดภัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรความปลอดภัย และแผนฉุกเฉินในโรงเรียน และ 4) การมีนโยบายและแผนงานที่ชัดเจนต่อเนื่อง

ประเด็นรองลงมาคือด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน การเรียนในโรงเรียนที่ปลอดภัยเป็นความปรารถนาาร่วมกันของนักเรียน ครูและผู้ปกครอง สิ่งที่สำคัญ คือบุคคลทุกฝ่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ โรงเรียนต้องร่วมมือกันว่าจะทำอย่างไรเพื่อที่จะปรับปรุงโรงเรียนให้ปลอดภัยได้โดยการสร้างองค์กร, สร้างโครงการ, จัดบันทึก, ตรวจสอบเช็คผลลัพธ์ เพื่อที่จะให้บรรลุผลสำเร็จตามนโยบายและเป้าหมายที่ทุกคนคิดและปฏิบัติให้ “โรงเรียนเป็นสถานที่ปลอดภัยยิ่งขึ้น” ซึ่งสอดคล้องกับ สิริรัตน์ สุวณิชย์เจริญ, ปราโมช เชี่ยวชาญ (2557) กล่าวว่า การตรวจติดตามและการทบทวน เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการจัดการความปลอดภัย ขั้นตอนนี้เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้แสดงหรือเปิดเผยออกมาทั้งหมด เพื่อประยุกต์ใช้เป็นบทเรียนในการพัฒนาระบบ ทั้งนี้การทบทวนการดำเนินงานต้องทำอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยข้อมูลจากการติดตามตรวจสอบและ การตรวจติดตามระบบการจัดการฯ ทั้งระบบ การทบทวนการดำเนินการต้องมุ่งมั่นที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่องในส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น นโยบาย ระบบ และเทคนิคการควบคุมความเสี่ยง

สุดท้าย ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งนี้เนื่องจากโรงเรียนไม่เห็นถึงความสำคัญของการประเมินเท่าที่ควร จึงส่งผลให้การดำเนินงานไม่ประสบผลสำเร็จตาม

เป้าหมาย ประโยชน์และความสำคัญของการประเมินสามารถช่วยให้แผนงานบรรลุผลสำเร็จ ช่วยในการแก้ไขปัญหา ควบคุมคุณภาพของการปฏิบัติงานตามแผน และเป็นข้อมูลย้อนกลับที่บอกได้ถึงประสิทธิภาพการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ในขณะเดียวกัน พบว่า ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ อยู่เป็นลำดับสุดท้ายการนำแผนการมาปฏิบัติอย่างถูกต้องจึงจำเป็นต้องมีขั้นตอนในการสร้างความมั่นใจว่าฝ่ายที่รับผิดชอบในการนำแผนการไปปฏิบัติได้รับทราบถึงความสำคัญและความจำเป็นในแผนการนั้น ๆ การสร้างความมั่นใจว่ามีการติดต่อสื่อสารไปยังฝ่ายที่มีหน้าที่ในการปฏิบัติอย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับ ฮิตโชิ (Hitoshi, 2540, น. 57-64) กล่าวถึง การบริหารงานด้วยระบบวงจรคุณภาพ จัดเป็นกิจกรรมการปรับปรุงและการควบคุมที่ประกอบด้วย การวางแผน การนำไปปฏิบัติ การตรวจสอบ และการปฏิบัติการแก้ไข โดยการวางแผน การนำแผนที่วางไว้มาปฏิบัติ ตรวจสอบผลลัพธ์ที่ได้ และถ้าผลลัพธ์ไม่ได้ตามที่คาดหมายไว้ จะมีการทบทวนแผนการเริ่มต้นใหม่อีกครั้งหนึ่ง

จากผลการสังเคราะห์ข้อมูลเป็นรายด้าน มีข้อค้นพบ ดังนี้

ด้านนโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน และ บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน รองลงมา คือ บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการทำแผนการตรวจสอบประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน จะเห็นได้ว่า การกำหนดนโยบาย การวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียน ต้องมีส่วนร่วม ซึ่งสอดคล้องกับ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2556, น.20) ระบุว่า การกำหนดแนวทางหรือมาตรการเกี่ยวกับความปลอดภัยของสถานศึกษา ควรมีความชัดเจนและความเป็นไปได้ในการปฏิบัติ โดยเน้นการมีส่วนร่วมระหว่างนักเรียน ครู ผู้ปกครอง ชุมชน และเครือข่าย โดยร่วมกันวางแผนป้องกัน แก้ไข ควบคุม กำกับ ติดตาม ประเมินผล และรายงานสอดคล้อง ปกรณ์ ศรีธนทิพย์ (2553, น 9) กล่าวว่า การมีส่วนร่วม คือการให้ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เกี่ยวข้องในองค์กรได้เข้ามามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น กำหนดเป้าหมาย และการตัดสินใจในการทำงาน จะทำให้ผู้ปฏิบัติงานหรือผู้เกี่ยวข้องมีความรู้สึกผูกพันกับองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร อนุสฎา (2556, บทคัดย่อ) พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัย

ของนักเรียน มี 3 ด้าน ได้แก่ ภาวะผู้นำของครู การทำงานเป็นทีมของครู และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน รองลงมา คือ โรงเรียนจัดประชุมชี้แจงให้ครู บุคลากร ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติตามนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษามีเนื้อหาที่เน้นความปลอดภัยในโรงเรียน สอดคล้องกับ เสงี่ยมจิต แจ่มจำปา (2552, บทคัดย่อ) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนสาธิตศึกษา บางบัวทอง โดยภาพรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก ด้านวิชาการปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนมีการพัฒนางานด้านวิชาการอย่างต่อเนื่อง ด้านบุคลากรปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ครูมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ด้านกิจการนักเรียน พบว่า ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนจัดให้มีการประกันอุบัติเหตุให้นักเรียนทุกคน ด้านอาคารสถานที่ ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การจัดครูและเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัยภายในโรงเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริพร อนุสสา (2556) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเอกชนในครอบครัวชาวเอเชีย ซึ่งผลการวิจัยด้าน การจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอยู่ในระดับมาก เนื่องจากโรงเรียนมีนโยบายสำคัญในการจัดการด้าน ความปลอดภัยของนักเรียนมีมาตรการที่ชัดเจนในการดูแลความปลอดภัยให้แก่ นักเรียน มีการกำชับกวดขันให้ครู อาจารย์ดูแลเรื่องความปลอดภัยของนักเรียน มีการจัดให้ครูอาจารย์ทำหน้าที่ครูเวรรับผิดชอบดูแลความปลอดภัย ของนักเรียนทุกวัน มีการทำประกันชีวิตและคุ้มครองสุขภาพให้แก่ นักเรียนทุกคน มีการประชาสัมพันธ์ณรงค์เรื่อง ความปลอดภัยให้แก่ นักเรียนอย่างต่อเนื่อง มีการชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบนโยบายและมาตรการด้าน ความปลอดภัย ของนักเรียน มีการให้ความรู้ เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย การป้องกันอุบัติเหตุ ภายในโรงเรียนแก่นักเรียน มีการจัดทำแผนการฝึกอบรมด้านความปลอดภัยและจัดให้มีการฝึกซ้อมหนีไฟเป็นประจำทุกปี มีการดำเนินการเพื่อ ประเมินคุณภาพเข้าสู่มาตรฐานด้านการจัดการ ความปลอดภัยของสถานศึกษา

ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้บริหาร รายงานผลการประเมินโครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้ผู้มีส่วน

เกี่ยวข้องได้รับทราบอย่างทั่วถึง รองลงมา คือ ผู้บริหารนำผลการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนมาสรุป และจัดทำเป็นรายงานตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระหว่างการดำเนินกิจกรรม สอดคล้องกับ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2537, น.139 -140) ระบุว่า การติดตามและประเมินผลเป็นกระบวนการที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องตามเวลาการดำเนินการ เพื่อดูว่าการบริหารด้านความปลอดภัยสามารถทำได้เป็นระยะ ๆ โดยวิธีสังเกต สอบถาม ทดสอบ ภาคปฏิบัติ วิเคราะห์ข้อมูลอุบัติเหตุ และตรวจสอบสภาพแวดล้อมทั้งภายใน และภายนอกอาคารเรียน สอดคล้องกับ อุทิศ ขาวเขียว (2549) กล่าวว่า การติดตามและประเมินผลเป็นกระบวนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบการดำเนินการพัฒนาของกระบวนการดำเนินการทั้งด้านปัจจัย ต้นทุน ด้านปัจจัยระหว่างการดำเนินการ ด้านปัจจัยผลลัพธ์และความก้าวหน้าระหว่างการพัฒนาและหลังการพัฒนา

ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ในภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีระดับปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน รองลงมา คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาจัดเป็นมาตรฐานแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีระดับการปฏิบัติที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรายงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน สอดคล้องกับ เอมอัชมา วัฒนบุรานนท์ (2548, น.15) ได้กล่าวว่า การจัดการและบริหารโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีการประเมินผลโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยอาจประเมินจากรายงานการสำรวจความปลอดภัย การรายงานอุบัติเหตุ รายงานผลการใช้บริการความปลอดภัยด้านต่าง ๆ การนิเทศการสอน และการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนด้านความปลอดภัย ซึ่งการประเมินผลจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา และปรับปรุงให้โครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

5.2.2 การอภิปรายผลการเปรียบเทียบการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชนตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน และการบริการรถรับ – ส่งนักเรียนของโรงเรียน พบว่าตามระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียนในภาพรวมแตกต่างกันที่ระดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านแตกต่างกัน ยกเว้น ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ และตามการบริการรถรับ – ส่งนักเรียน พบว่า ในภาพรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ ชฎาพร สุขสิริวรรณ (2550) ได้กำหนดกระบวนการจัดการ โรงเรียนปลอดภัยไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การพัฒนากลุ่มความปลอดภัยโดยให้มีส่วนร่วมในการพัฒนางานความปลอดภัย 2) การค้นหาปัญหา และเหตุการณ์การบาดเจ็บ 3) การมุ่งสร้างความปลอดภัย 6 ด้าน คือ สิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ระบบคุ้มครองเด็ก การเดินทางไป-กลับโรงเรียน ความปลอดภัยด้านกิจกรรมการเรียนการสอน การจัดหลักสูตรความปลอดภัย และแผนฉุกเฉินในโรงเรียน และ 4) การมีนโยบายและแผนงานที่ชัดเจนต่อเนื่อง และ สอดคล้องกับ ยุวดี บาบาล (2561) กล่าวว่า กระบวนการจัดการความปลอดภัย ประกอบด้วย มีการนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม เช่น การกำหนดให้ประเด็นเกี่ยวกับความปลอดภัยของนักเรียน หรือครูควรมีการอธิบายความสำคัญของการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้นักเรียนทุกคนเกิดความตระหนักถึงความสำคัญ และในการจัดการความปลอดภัยควรมีการบูรณาการการบริหารความเสี่ยง เช่น การตรวจวัด การติดตาม การทบทวน และการปรับปรุงไว้ในขั้นตอนการทำงาน สอดคล้องกับ เอ็มอัชมา วัฒนานุรานนท์ (2548, น.15) ได้กล่าวว่า การจัดการและบริหารโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีการประเมินผลโครงการความปลอดภัยในสถานศึกษา โดยอาจประเมินจากรายงานการสำรวจความปลอดภัย การรายงานอุบัติเหตุ รายงานผลการให้บริการความปลอดภัยด้านต่าง ๆ การนิเทศการสอน และการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนด้านความปลอดภัย ซึ่งการประเมินผลจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา และปรับปรุงให้โครงการความปลอดภัยในสถานศึกษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

5.2.2.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา กับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับแนวของ (อุทัย บุญประเสริฐ 2545, น.76) ได้เสนอว่าวงจร PDCA หรือวงจรเดมมิ่ง คือแนวความคิดในการแก้ปัญหา (Problem Solving) และการพัฒนากระบวนการ (Process Improvement) อย่างต่อเนื่อง เป็นแนวคิดพื้นฐานของวิธีการต่าง ๆ ที่มีอยู่ในปัจจุบัน การลงมือปฏิบัติ หลังจากจบจากการวางแผนแล้วก็เข้าสู่ขั้นตอนการปฏิบัติงาน

หรือดำเนินงานขั้นตอนต่าง ๆ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงในขั้นตอนนี้คือสร้างความมั่นใจว่าผู้รับผิดชอบ
ดำเนินการ ตระหนักถึงวัตถุประสงค์และความจำเป็นของงานอย่างถ่องแท้ ให้ผู้รับผิดชอบรับรู้
เนื้อหา และดำเนินการตามแผนที่กำหนด ให้มีการศึกษา และฝึกอบรม เพื่อดำเนินการตามแผนอย่าง
ถูกต้อง จัดหาทรัพยากรที่จำเป็นตามที่กำหนด และเมื่อต้องการแนวคิดทฤษฎีวงล้อเดมมิ่ง PDCA
นั้น ขั้นตอนทั้ง 4 ประกอบด้วยการวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อการปฏิบัติอย่างค่อยเป็นค่อยไป แล้ว
จึงตรวจสอบผลที่เกิดขึ้น วิธีการปฏิบัติใดมีประสิทธิผลที่สุดก็จะจัดให้เป็นมาตรฐาน หากไม่
สามารถบรรลุเป้าหมายได้ ก็ต้องมองหาวิธีการปฏิบัติใหม่ หรือใช้ความพยายามให้มากขึ้นกว่าเดิม

5.2.2.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความ
ปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะ
อนุบาลกับโรงเรียนที่จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ
ความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน
แตกต่างกันที่ระดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับ
อนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับ
อนุบาลถึงประถมศึกษา กับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับ
การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัย
ในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ สงัด อุทรานันท์ (อ้างถึงใน จูไรรัตน์ สุดรุ่ง, 2557) ได้
เสนอขั้นตอนกระบวนการนิเทศการศึกษาที่ใช้ใน การบริหารงานแบบไทย ซึ่งเหมาะกับสภาพ
สังคมไทยมีชื่อย่อว่าPIDRE โดยมีกระบวนการดังนี้

ขั้นที่ 1 วางแผนการนิเทศ (Planning) เป็นขั้นที่ผู้บริหาร ผู้นิเทศ และผู้รับการนิเทศจะ
ประชุมปรึกษาหารือ เพื่อให้ได้มาซึ่งปัญหาความต้องการ ความจำเป็นในอันที่จะต้องมีการวางแผน
ร่วมกัน

ขั้นที่ 2 ให้ความรู้ความเข้าใจในการปฏิบัติงาน (Informing) ให้ความรู้ในสิ่งที่จะทำเป็น
ขั้นตอน โดยให้ความรู้ความเข้าใจถึงสิ่งที่จะดำเนินการ

ขั้นที่ 3 ลงมือปฏิบัติงาน (Doing) มีผู้กระทำ 3 ฝ่าย คือ ผู้รับการนิเทศ ผู้ให้การนิเทศ และ
ผู้สนับสนุนการนิเทศ

ขั้นที่ 4 สร้างเสริมกำลังใจ (Reinforcing) เพื่อให้ผู้รับการนิเทศเกิดความมั่นใจและพึงพอใจ
ในการปฏิบัติงาน ขั้นนี้อาจจะดำเนินไปพร้อม ๆ กับที่ผู้รับการนิเทศกำลังปฏิบัติงานอยู่ หรือการ
ปฏิบัติงานได้เสร็จสิ้นลงไปแล้วก็ได้

ขั้นที่ 5 ประเมินผลการนิเทศ (Evaluating) เป็นขั้นที่ผู้นิเทศกำลังทำการประเมินผลการดำเนินงานที่ผ่านไปแล้วว่าเป็นอย่างไร หลังจากการประเมินผลการนิเทศพบว่ามีปัญหา หรืออุปสรรคอย่าง หนึ่งอย่างใดที่ทำให้การดำเนินการไม่ได้ก็ต้องทำการปรับปรุงแก้ไข

5.2.2.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน จำแนกตามระดับการจัดการศึกษา พบว่า โรงเรียนที่มีการจัดการศึกษาเฉพาะอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนแตกต่างกันที่ระดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนโรงเรียนจัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาลกับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา และโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา กับโรงเรียนจัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับ (สิริรัตน์ สุวณิชย์เจริญ ปราโมช เชี่ยวชาญ, 2557) กล่าวว่า การตรวจติดตาม และการทบทวน (Auditing and Reviewing) การตรวจติดตาม และการทบทวน เป็นขั้นตอนสุดท้ายของ การจัดการความปลอดภัย ขั้นตอนนี้เป็นการเรียนรู้จาก ประสบการณ์ที่ได้ แสดงหรือเปิดเผยออกมาทั้งหมด เพื่อประยุกต์ใช้เป็นบทเรียนในการพัฒนาระบบ ทั้งนี้การ ทบทวนการดำเนิน การต้องทำอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยข้อมูลจากการติดตามตรวจสอบและ การตรวจติดตามระบบการจัดการทั้งระบบ การทบทวนการดำเนินการต้องมุ่งมั่นที่จะพัฒนาอย่างต่อเนื่องในส่วนที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็น นโยบาย ระบบ และเทคนิคการควบคุมความเสี่ยง

5.2.3 การอภิปรายผลการศึกษาข้อเสนอแนะ

ข้อค้นพบที่ควรนำมาอภิปราย 3 ประเด็น ได้แก่ ด้านการดำเนินงานความปลอดภัยในโรงเรียน ปัจจัยข้อจำกัดในการดำเนินงานด้านความปลอดภัย และการมีส่วนร่วมของชุมชน

5.2.3.1 ด้านการดำเนินงานความปลอดภัยในโรงเรียน พบว่า การดำเนินการเป็นการ ดำเนินตามโครงการ และกิจกรรมที่วางไว้ในลักษณะของการให้ความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักโดยการเชิญผู้มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านเข้ามามีส่วนร่วมกับโรงเรียน แต่การ ปฏิบัติงานของโรงเรียนขาดความต่อเนื่อง ไม่ชัดเจนทำให้เกิดปัญหาระหว่างการดำเนินกิจกรรม ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายที่มีส่วนร่วมขาดการวางแผนการประสานงานกับหน่วยงานฝ่าย นอกในการช่วยเหลือ สนับสนุน กิจกรรมของโรงเรียน นอกจากนี้การจัดทำหลักสูตรของโรงเรียน ยังแยกออกเป็นหลากหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้ ขาดการบูรณาการให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม และบริบทของโรงเรียน

5.2.3.2 ปัจจัยข้อจำกัดในการดำเนินงานความปลอดภัย ด้านบุคลากร
งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และการบริหารจัดการ

1) ด้านบุคลากรมีปัญหาการทัศนคติต่องานที่ได้รับการแต่งตั้งให้รับผิดชอบเป็นการเพิ่มภาระงานนอกจากงานสอน และยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแลความปลอดภัยเฉพาะด้าน เช่น เรื่องการใช้เครื่องมือป้องกันลูกเงิน เมื่อเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ การช่วยเหลือปฐมพยาบาลเด็กเมื่อเกิดอุบัติเหตุร้ายแรง เป็นต้น

2) ด้านงบประมาณ ความช่วยเหลืองบประมาณจากส่วนกลางมีจำกัด โรงเรียนต้องจัดสรรงบประมาณให้พอเพียงตลอดปีการศึกษา และเลือกดำเนินการโครงการหรือกิจกรรมที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายต่อนักเรียนมากที่สุด บางกิจกรรมต้องเลือกทำเพราะเป็นเรื่องเร่งด่วนทางนโยบายจากหน่วยงานต้นสังกัด

3) ด้านวัสดุ อุปกรณ์ โรงเรียนจัดหาสื่อ เพื่อให้ครูใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไม่เพียงพอ การจัดมุมให้ความรู้ทันต่อเหตุการณ์ความเปลี่ยนแปลงในบริบทของสังคม ห้องพยาบาลควรมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัยพร้อมใช้ และมีจุดแจ้งเหตุฉุกเฉินในบริเวณโรงเรียน และนอกรั้วโรงเรียนที่ใช้งานได้

3) ด้านบริหารจัดการ ในเรื่องอำนาจหน้าที่การสั่งการผู้บริหารโรงเรียนมีหน้าที่ขับเคลื่อนโดยการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยที่โรงเรียนกำหนดในโครงการตามความถนัดของแต่ละบุคคล มีการประสานงานเพื่อสร้างความเข้าใจ สร้างความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรมตามแผนอย่างต่อเนื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการทำงาน และมีการรายงานผลเป็นระยะ หรือภาคเรียนละ 2 ครั้ง เพื่อให้การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ จัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้และทักษะให้นักเรียนในเรื่องความปลอดภัยทั้งด้านสิ่งแวดล้อม อุบัติเหตุ ภัยพิบัติ บุคคล และสุขอนามัย เช่น การป้องกันการรังแกกัน การเดินทางบนท้องถนนอย่างปลอดภัย การป้องกันภัยจากสภาพอากาศ ฯลฯ

5.2.3.3 การมีส่วนร่วมของชุมชน โดยทั่วไปเป็นคณะกรรมการบริหารโรงเรียน ผู้นำชุมชน ผู้ปกครอง ซึ่งไม่ได้มีบทบาทเข้าร่วมบริหารโดยตรง แต่ได้ให้การสนับสนุนด้านข้อคิดเห็น การสอดส่องดูแลการคุ้มครองเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ การดึงชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ผู้บริหารต้องสร้างความตระหนักในความสำคัญของปัญหาให้ข้อมูลด้านสภาพปัญหาและความจำเป็นด้านความปลอดภัยแก่ผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ คณะครู บุคลากร นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชน ผู้บริหารมีการสื่อสารที่ชัดเจนสม่ำเสมอ สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับชุมชนผสานเครือข่ายความปลอดภัย โดยการสอดส่องดูแลสภาพแวดล้อมและพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ เพื่อนำข้อมูลมารายงานให้กับโรงเรียน

5.2.4 ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ตามความคิดเห็นของผู้บริหาร ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี พบว่า การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ควรมีการกำหนดนโยบายมาตรการให้ชัดเจนมีความต่อเนื่อง มีการกำหนดระเบียบข้อบังคับด้านความปลอดภัยทั้งภายใน และภายนอกโรงเรียน โดยการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียน ครู ผู้ปกครอง และชุมชน มีระบบการกำกับติดตามที่เชื่อถือได้ มีการวางแผนงานด้านบุคลากร งบประมาณ และสื่ออุปกรณ์ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยให้เหมาะสมกับระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน รวมถึงมีการนิเทศ กำกับ ติดตาม ประเมินกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และนำผลการประเมินมาใช้ในการดำเนินงานต่อไปให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการสรุปและสังเคราะห์ผลการวิจัยการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ทั้งจากข้อมูลเชิงปริมาณ การศึกษาข้อเสนอแนะ และข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เห็นสมควรนำไปเป็นข้อมูลในการเสนอแนะจากผลการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ คือ ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติในโรงเรียน ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายที่มีต่อกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด รวมถึงข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ตามลำดับ

5.3.1 ข้อเสนอแนะระดับปฏิบัติในโรงเรียน

5.3.1.1 ผู้บริหารโรงเรียนนำนโยบายจากหน่วยงานต้นสังกัด เป็นแนวทางร่วมกัน กำหนดนโยบายการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน โดยจัดกลุ่มแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างโรงเรียน จัดกลุ่มโรงเรียนที่มีแนวการปฏิบัติเป็นแบบอย่างที่ดีให้การช่วยเหลือโรงเรียนอื่น ๆ

5.3.1.2 ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานภายนอกที่รับผิดชอบด้านความปลอดภัยให้มีส่วนร่วมช่วยเหลือ สนับสนุน กิจกรรม ด้านความปลอดภัยของโรงเรียนอย่างต่อเนื่อง

5.3.1.3 โรงเรียนมีการประชาสัมพันธ์รณรงค์เรื่องความปลอดภัยในแก่นักเรียน และชี้แจงนโยบายมาตรการด้านความปลอดภัยให้ผู้ปกครองทราบอย่างต่อเนื่อง

5.3.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

5.3.2.1 กระทรวงศึกษาธิการ ควรกำหนดเป็นนโยบายให้สถานศึกษาดำเนินการบริหารจัดการด้านความปลอดภัยที่เป็นระบบและเป็นรูปธรรม นำไปปฏิบัติจริงได้ มีการตรวจสอบที่เป็นระบบ มีการตั้งคณะกรรมการติดตามตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง

5.3.2.2 สำนักงานศึกษาธิการจังหวัด ควรติดตาม และประเมินผลการนำนโยบายด้านการจัดการความปลอดภัยไปปฏิบัติของโรงเรียน

5.3.2.3 โรงเรียนควรจัดตั้งหรือมอบหมายให้มีผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมความปลอดภัย ในรูปของคณะกรรมการหรือรายบุคคล ประกอบด้วยตัวแทนครู นักเรียน ผู้ปกครอง และชุมชนที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้บริหาร โรงเรียนให้มีอำนาจในการขับเคลื่อนดำเนินงานโครงการให้บรรลุเป้าหมาย

5.3.3 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.3.1 ควรศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดอื่น เพื่อศึกษาตัวแปรที่จะนำมาพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน และสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ปกครองมากยิ่งขึ้น

5.3.3.2 ควรศึกษามีส่วนร่วมจากผู้ปกครอง องค์กรเครือข่ายภาครัฐและเอกชน ในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน เพื่อเป็นแนวทางในมีส่วนร่วมในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- คณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. (2550). ประเภทของโรงเรียนเอกชน. สืบค้นเมื่อ 25 เมษายน 2560, จาก <https://www.dip.go.th>
- จุฑามาศ เพิ่มพูน. (2558). สภาพการจัดการความปลอดภัยและความคาดหวังของผู้ปกครอง นักเรียนศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลพลูตาหลวง อำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เฉลิมชัย ชัยกิตติภรณ์. (2533). เอกสารสอนชุดวิชาการบริหารงานความปลอดภัย หน่วยที่ 1. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- ชฎาพร สุขศิริวรรณ. (2550). คู่มือโรงเรียนปลอดภัย. กรุงเทพฯ : โรงพยาบาลรามธิบดี.
- ซัด แก้วมณี. (2545). สภาพและปัญหาการจัดการบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 3 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปกรณ์ ศรีธนทิพย์. (2553). การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการจัดการศึกษาของโรงเรียนนานาชาติลานนา จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พร้อมพิไล บัวสุวรรณ. (2551). การพัฒนากรอบแนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมในการจัดการความปลอดภัยใน สถานศึกษา. วารสารรายงานการประชุมวิชาการ.
- ถวิล เกษสุวรรณ. (2552). การศึกษาสภาพการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสถานศึกษา ขั้นพื้นฐานในการบริหารงานโรงเรียนขนาดเล็กสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบล เขต 5 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- ภาวิดา ธาราศิริสุทธิ. (2542). หลักการและทฤษฎีการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ยุวดี บาคาล. (2561). การประเมินความเสี่ยงต่ออุบัติเหตุภายในโรงเรียน กรณีศึกษา: โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง เขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- เขาวพา เดชะคุปต์. (2542). การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แม็ค.

- วรัญญา ทวีสุข. (2560). การประเมินการจัดสภาพแวดล้อมและการจัดบริการด้านความปลอดภัย
ในโรงเรียนสันติคีรีวิทยาคม อำเภอแม่ฟ้าหลวง จังหวัดเชียงราย. วารสารวิชาการสมาคม
สถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ในพระราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราช
สุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 6(2).
- ศรัณญา บุญประกอบ. (2549). การศึกษาการจัดบริการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน
เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพร อนุสถา. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการความปลอดภัยของนักเรียน ชั้นประถมศึกษา
โรงเรียนเอกชน ในครอบครัวชาวเลเซียน (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิลป์ชัย อ่วมตระกูล. (2552). การบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่จัดการศึกษาพิเศษแบบเรียนร่วม
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเชียงราย เขต 4 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ).
เชียงราย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- ศรียาชา เจริญพานิช; และคนอื่นๆ. (2548). กฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เป็นอุปสรรคต่อการ
พัฒนาศักยภาพการจัดการศึกษาของเอกชน. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการสภา
การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- สังัด อุทรานนท์. (2530). การนิเทศการศึกษา: หลักการทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สันต์ อ่อนบรรจง. (2549). การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร (ค้นคว้า
อิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมเดช สิวานดี. (2553). การนำเสนอรูปแบบการบริหารการศึกษาปฐมวัยในสถานศึกษา
ขั้นพื้นฐาน ต้นแบบ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 5 (วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). อุบลราชธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี.
- สมศักดิ์ คงเที่ยง. (2542). หลักและทฤษฎีการบริหาร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. (2542). มุ่งสู่คุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมหวัง วิทยาปัญญาอนนท์. (2543). ความตระหนักด้านความปลอดภัยในการทำงานของพนักงาน
บริษัท เบสท์ เพอฟอร์แมนซ์ เอ็นจิเนียริง จำกัด (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- ศิริรัตน์ สุวณิชย์เจริญ, ปราโมช เชื้อวชาญ. (2557). มุมวิชาการด้านอาชีวอนามัย และความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม. *จุลสารสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช*.
- สุธีรา ใจหวัง. (2561). การศึกษาการจัดการความปลอดภัยในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัชฌมศึกษาเขต 1. *วารสารบริหารการศึกษามศว, 15(28)*.
- สุมน คณานิตย์. (2551). รูปแบบการวางกลยุทธ์ด้านความปลอดภัยในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.
- สุวริย์ ศรีวรมย์. (2555). *สภาพและปัญหาการดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุของนักเรียนในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ ในจังหวัดนครพนม (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- เสงี่ยมจิต แจ่มจำปา. (2552). *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนสาธิตศึกษา บางบัวทอง (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2548). *คู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2552). *คู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2556). *คู่มือข้อปฏิบัติและมาตรการรักษาความปลอดภัยในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- สำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน. (2551). *พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2550*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สสส.
- หวน พิณรุฬพันธ์. (2550). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการบริหารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: อักษรบัณฑิต.
- อดิศักดิ์ ผลิตผลการพิมพ์. (2550). *การจัดการความปลอดภัยสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลรามธิบดี.
- อดิศร ดีปานธรรม. (2561). *การพัฒนาแบบการจัดการด้านความปลอดภัยแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาคุษฎีบัณฑิต)*. ฉะเชิงเทรา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครินทร์.
- อิสรา ชีระวัฒน์สกุล. (2539). *วิศวกรรมความปลอดภัย*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2545). *การบริหารจัดการสถานศึกษาโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อุทิศ ขาวเขียว. (2549). *การวางแผนกลยุทธ์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- เอ็มอัชฌา วัฒนบูรานนท์. (2548). *ความปลอดภัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- อีโตชิ คูเมะ. (2540). *การบริหารจัดการคุณภาพ*. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี(ไทย – ญี่ปุ่น)

ภาษาต่างประเทศ

- Hidayati Nurul., et al. (2012). The impact of school safety zone and roadside activities on speed behavior : the Indonesian case. *Procedia – Social and Behavioral Sciences*.
- Li Si-jian., et al. (2016). *School safety and children health in a post-disaster community: Implications to collaborative care and service learning in school health*. Hong Kong: School of Nursing The Hong Kong Polytechnic University
- Tabancal Erkan, Talha Bektas. (2009). *Student safety in primary schools: A sample of Buyukcekmece county*. Elsevier: n.p.
- Vicario Anna Diaz. (2012). *Safety management in catatonia's schools*. Spain: n.p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจพิจารณาเครื่องมือ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.พิณสุดา สิริธรังศรี
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาบริหารการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการการศึกษา
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร โกมารทัต
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาการจัดการการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำหลักสูตรการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์
3. อาจารย์ ดร.เฉลิมชัย มนุษเสวต
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นักรบ หนีแสน
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาจิตวิทยาการแนะแนวมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำวิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
5. อาจารย์ ดร.ประดิษฐา ภาษาประเทศ
 วุฒิการศึกษา ปริญญาเอก สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร
 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ภาคผนวก ข
เครื่องมือวิจัย
แบบสอบถามประกอบการวิจัย
การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ใช้ประกอบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ดังนั้นผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด

2. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน โปรดตอบให้ครบทุกตอนดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 6 ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จำนวน 32 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามปลายเปิดข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการความปลอดภัย

ในโรงเรียน จำนวน 4 ข้อ

3. ข้อมูลคำถามที่ท่านกรุณาให้ผลมา ผู้วิจัยจะนำไปประมวลเป็นคำตอบในภาพรวม ผลการตอบข้อมูลของท่านจะไม่กระทบกับงานและตัวท่านเองที่ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล และผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นางสาวจรรวรณ์ เหยิบไชสงค์ (099-091-0220)
นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการการศึกษา
วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าคำตอบที่ท่านเลือก

- 1) เพศ ชาย หญิง ()
- 2) อายุ น้อยกว่า 30 ปี 30 – 40 ปี 41 – 50 ปี มากกว่า 51 ปีขึ้นไป ()
- 3) ระดับการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ()
 ปริญญาตรี
 ประกาศนียบัตรบัณฑิต
 ปริญญาโท
 ปริญญาเอก
- 4) ผู้ให้ข้อมูล ผู้อำนวยการ / รองผู้อำนวยการ ()
 หัวหน้างานวิชาการ / หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้
 ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู
- 5) ระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล ()
 จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา
 จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา
- 6) การบริการรับ – ส่งนักเรียน โรงเรียนรับ – ส่ง ()
 ผู้ปกครองรับ - ส่ง
 เอกชนรับ – ส่ง

ตอนที่ 2 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนของท่าน

ให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โปรดทำให้ครบทุกข้อ โดยค่าตัวเลขปฏิบัติ ดังนี้

- 5 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
 4 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
 3 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
 2 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
 1 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ระดับปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
นโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน						
1	โรงเรียนให้ความสำคัญในการกำหนดนโยบายการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน					
2	โรงเรียนจัดทำแนวปฏิบัติ หรือกลยุทธ์ตามนโยบายการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
3	กลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนสอดคล้องกับสภาพการทำงานของบุคลากร					
4	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
5	บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมกำหนดเป้าหมาย ทิศทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
6	บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
7	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการทำแผนการตรวจสอบประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
8	โรงเรียนกำหนดงบประมาณสนับสนุน กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ระดับปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ						
9	โรงเรียนจัดประชุมชี้แจงให้ครู บุคลากร ผู้ปกครองและนักเรียน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการปฏิบัติตามนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
10	โรงเรียนประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชนที่รับผิดชอบ งานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน					
11	โรงเรียนมีการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยมีส่วนร่วมของครู บุคลากร ผู้ปกครอง และเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชน					
12	โรงเรียนจัดสรรงบประมาณสนับสนุน การดำเนินงานตามกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเพียงพอ					
13	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมนำกลยุทธ์ โครงการและ กิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ					
14	โรงเรียนจัดทำคู่มือการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้กับครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนในโรงเรียน					
15	การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษามีเนื้อหาที่เน้นความปลอดภัยในโรงเรียน					
16	ทุกกลุ่มสาระมีการบูรณาการกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนไว้ใน กระบวนการเรียนรู้					
17	โรงเรียนส่งเสริมครูให้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีความปลอดภัยทั้งภายในและ ภายนอกโรงเรียน					
18	โรงเรียนจัดหาสื่อ เพื่อให้ครูใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการจัดการความ ปลอดภัยในโรงเรียน					
19	โรงเรียนจัดห้องพยาบาลมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัยพร้อมใช้					
20	โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และ นักเรียน					

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ระดับปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน						
21	โรงเรียนชี้แจง ทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่ายเกี่ยวกับการกำกับ ติดตาม ตรวจสอบ กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
22	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนก่อนนำไปปฏิบัติ					
23	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระหว่างการดำเนินงาน					
24	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนหลังเสร็จสิ้นการดำเนินงาน					
25	ผู้บริหารนำผลการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนมาสรุป และจัดทำเป็นรายงาน					
26	ผู้บริหารรายงานผลการประเมิน โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับทราบอย่างทั่วถึง					
การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน						
27	โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรายงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
28	โรงเรียนนำผลการประเมินมาตรวจสอบตามแผนกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
29	โรงเรียนนำข้อมูลสารสนเทศ และผลจากการประเมินมาประกอบการตัดสินใจเพื่อปรับปรุงแนวการปฏิบัติในการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					
30	โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน					

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ระดับปฏิบัติ				
		5	4	3	2	1
การปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน						
31	โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้เหมาะสม					
32	โรงเรียนนำผลการประเมินมาจัดเป็นมาตรฐานแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี

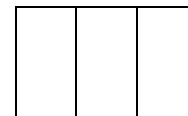
คำชี้แจง: โปรดเขียนข้อเสนอแนะ แนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนเอกชนจังหวัดปทุมธานี

ตามที่เป็นจริง

ปัญหา	ข้อเสนอแนะ
1. ด้านนโยบายและการวางแผนจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	
2. ด้านการนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ	
3. ด้านการประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	
4. ด้านการปรับปรุงการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	

ภาคผนวก ก
แสดงค่าความสอดคล้องของแบบสอบถาม(IOC)

แบบสอบถามประกอบการวิจัย

เรื่อง

การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ทำขึ้นเพื่อศึกษาการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ใช้ประกอบการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการจัดการการศึกษา วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผลการศึกษาที่ได้จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี ดังนั้นผู้วิจัยใคร่ขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงให้มากที่สุด
2. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 3 ตอน โปรดตอบให้ครบทุกตอนดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน 6 ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)
 - ตอนที่ 2 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จำนวน 32 ข้อ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ
 - ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาการจัดการความปลอดภัยในอนุบาลโรงเรียนเอกชน จังหวัดปทุมธานี
3. ข้อมูลคำถามที่ท่านกรุณาให้ผลมา ผู้วิจัยจะนำไปประมวลเป็นคำตอบในภาพรวม ผลการตอบข้อมูลของท่านจะไม่กระทบกับงานและตัวท่านเองที่ให้ข้อมูลเป็นรายบุคคล และผู้วิจัยขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

นางสาวจรรวรณ์ เหยิบไธสงค์ (099-091-0220)
 นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการการศึกษา
 วิทยาลัยครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป จำนวน ข้อ โดยเป็นแบบตรวจสอบรายการ

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หน้าคำตอบที่ท่านเลือก

- 1) เพศ ชาย หญิง ()
- 2) อายุ น้อยกว่า 30 ปี 30-40 ปี 41-50 ปี มากกว่า 51 ปีขึ้นไป ()
- 3) ระดับการศึกษา ปริญญาตรี ()
 ประกาศนียบัตรบัณฑิต
 ปริญญาโท
 ปริญญาเอก
- 4) ผู้ให้ข้อมูล ผู้อำนวยการ / รองผู้อำนวยการ ()
 หัวหน้างานวิชาการ / หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้
 ครูผู้สอน และผู้ช่วยครู
- 5) ระดับการจัดการศึกษาของโรงเรียน จัดการศึกษาเฉพาะระดับอนุบาล ()
 จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงประถมศึกษา
 จัดการศึกษาระดับอนุบาลถึงมัธยมศึกษา
- 6) การบริการรับ - ส่งนักเรียน โรงเรียนรับ - ส่ง ()
 ผู้ปกครองรับ - ส่ง
 เอกชนรับ - ส่ง

ตอนที่ 2 การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนอนุบาลเอกชน จังหวัดปทุมธานี

คำชี้แจง : โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนของท่าน

ให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โปรดทำให้ครบทุกข้อ โดยค่าตัวเลขปฏิบัติ ดังนี้

- 5 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมากที่สุด
 4 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับมาก
 3 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
 2 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
 1 หมายถึง ปฏิบัติอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	สรุป
		1	2	3	4	5		
นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน								
1	โรงเรียนให้ความสำคัญในการจัดทำนโยบายการจัดการความปลอดภัยของโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2	โรงเรียนจัดทำแนวปฏิบัติ หรือกลยุทธ์ตามนโยบายการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3	การจัดทำแนวปฏิบัติ หรือกลยุทธ์การจัดการความปลอดภัยของโรงเรียนสอดคล้องกับสภาพการทำงานของบุคลากร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมในการจัดทำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5	บุคลากรทุกฝ่ายในโรงเรียนมีส่วนร่วมกำหนดเป้าหมายทิศทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6	บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมกำหนดบทบาทหน้าที่ และความรับผิดชอบของบุคลากรในการปฏิบัติงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	สรุป
		1	2	3	4	5		
นโยบายและการวางแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน								
7	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วม ในการทำแผนการตรวจสอบ ประเมินกลยุทธ์ โครงการ และกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
8	โรงเรียนกำหนดงบประมาณสนับสนุน กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ								
9	โรงเรียนจัดประชุม ชี้แจงให้ครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนรับรู้ และเข้าใจการปฏิบัติตามนโยบาย กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัย ในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
10	โรงเรียนประสานงานกับเครือข่ายองค์กรภาครัฐ และ เอกชนที่รับผิดชอบงานด้านความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
11	โรงเรียนมีการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน โดยมีส่วนร่วมของครู บุคลากร ผู้ปกครอง และ เครือข่ายองค์กรภาครัฐ และเอกชน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
12	โรงเรียนจัดสรรงบประมาณสนับสนุน การดำเนินงาน ตามกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความ ปลอดภัยในโรงเรียนเพียงพอ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
13	ผู้บริหาร ครู และบุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมนำกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยใน โรงเรียนไปปฏิบัติ	+1	+1	+1	0	+1	0.80	ใช้ได้
14	โรงเรียนจัดทำคู่มือการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ให้กับครู บุคลากร ผู้ปกครอง และนักเรียนในโรงเรียน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
15	การจัดทำหลักสูตรสถานศึกษามีเนื้อหาที่เน้นความ ปลอดภัยในโรงเรียน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	สรุป
		1	2	3	4	5		
การนำแผนการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนไปปฏิบัติ								
16	ทุกกลุ่มสาระมีการบูรณาการกิจกรรมความปลอดภัยในโรงเรียนไว้ในกระบวนการเรียนรู้	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
17	โรงเรียนส่งเสริมครูให้ใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีความปลอดภัยทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
18	โรงเรียนจัดหาสื่อที่ทันสมัย เพื่อให้ครูใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
19	โรงเรียนจัดห้องพยาบาลมีอุปกรณ์ปฐมพยาบาลเบื้องต้นที่ทันสมัยพร้อมใช้	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
20	โรงเรียนจัดทำประกันอุบัติเหตุ หรือประกันชีวิตให้ครู บุคลากร และนักเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน								
21	โรงเรียนชี้แจง ทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่าย เกี่ยวกับการกำกับ ติดตาม ตรวจสอบ กลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
22	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนก่อนนำไปปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
23	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนระหว่างดำเนินการกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
24	โรงเรียนมีการประเมินกลยุทธ์ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการกิจกรรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ข้อที่	การจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	ความเห็นผู้เชี่ยวชาญคนที่					ค่า IOC	สรุป
		1	2	3	4	5		
การประเมินผลการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน								
25	ผู้บริหารนำผลการกำกับ ตรวจสอบ และประเมินกลยุทธ โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนมาสรุป และจัดทำเป็นรายงาน	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
26	ผู้บริหารรายงานผลการประเมิน โครงการและกิจกรรมการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ได้รับทราบอย่างทั่วถึง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
การปรับปรุงด้านความปลอดภัยในโรงเรียน								
27	โรงเรียนนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ จัดทำข้อมูลสารสนเทศ เพื่อรายงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
28	โรงเรียนนำข้อมูลสารสนเทศ และผลจากการประเมินมาประกอบการตัดสินใจเพื่อปรับปรุงแนวปฏิบัติในการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
29	โรงเรียนนำข้อมูลสารสนเทศ และผลจากการประเมินมาประกอบการตัดสินใจเพื่อปรับปรุงแนวปฏิบัติในการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
30	โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในการปรับปรุงมาตรฐานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
31	โรงเรียนนำผลการประเมินมาใช้ในปรับปรุงการดำเนินงานการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียนให้เหมาะสม	+1	+1	0	+1	+1	0.80	ใช้ได้
32	โรงเรียนนำผลการประเมินมาจัดเป็นมาตรฐานแนวทางการจัดการความปลอดภัยในโรงเรียน ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง
แสดงค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถาม

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	54	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	54	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

Cronbach's Alpha	N of Items
.956	32

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
VAR00001	143.4630	109.989	.785	.953
VAR00002	143.5556	108.553	.817	.953
VAR00003	143.5556	112.818	.436	.956
VAR00004	143.3148	116.673	.300	.956
VAR00005	143.2963	116.250	.385	.956
VAR00006	143.2963	116.363	.368	.956
VAR00007	143.5000	113.123	.482	.955
VAR00008	143.5000	111.198	.703	.954
VAR00009	143.4444	111.006	.702	.954
VAR00010	143.7593	110.865	.551	.955
VAR00011	143.7407	109.894	.731	.954
VAR00012	143.7963	109.297	.749	.953
VAR00013	143.6667	112.491	.583	.955
VAR00014	143.7778	108.704	.607	.955
VAR00015	143.7407	111.252	.656	.954
VAR00016	143.4630	113.989	.496	.955
VAR00017	143.4815	111.764	.719	.954
VAR00018	143.6111	111.110	.672	.954
VAR00019	143.7963	119.901	-.108	.959
VAR00020	143.3148	117.239	.222	.957
VAR00021	143.5556	110.591	.795	.953
VAR00022	143.6296	110.502	.781	.953

Item-Total Statistics

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item- Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
VAR00023	143.5926	110.925	.748	.953
VAR00024	143.6111	110.016	.723	.954
VAR00025	143.5741	109.834	.748	.953
VAR00026	143.4630	111.951	.714	.954
VAR00027	143.5926	107.265	.790	.953
VAR00028	143.5556	109.119	.817	.953
VAR00029	143.4815	111.085	.725	.954
VAR00030	143.5000	111.651	.718	.954
VAR00031	143.5926	111.529	.637	.954
VAR00032	143.5185	111.386	.734	.954

ชื่อ-สกุล

ประวัติการศึกษา

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ประวัติผู้เขียน

นางสาวจารุวรรณ เขียบไชสงค์

ปี พ.ศ. 2548

ครุศาสตรบัณฑิต (คบ.) การศึกษาปฐมวัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม

ปี พ.ศ. 2556

ประกาศนียบัตรบัณฑิต (การจัดการการศึกษา)

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

โรงเรียนอนุบาลแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

99 หมู่ 18 ถนนพหลโยธิน ตำบลคลองหนึ่ง

อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี 12120

โทร 02-564-4404 ,099-091-0220

Email : jaruwany@hotmail.com

